

Giới thiệu Tình Yêu Nhiệm Màu (Cô Nàng Hotboy Lạnh Lùng Phần 3)

Truyện Tình Yêu Nhiệm Màu (Cô Nàng Hotboy Lạnh Lùng Phần 3) của tác giả Zen li lom theo thể loại truyện teen đan xen vào đó là một chút tình tiết máu me nhằm tạo cảm hứng cho người đọc.

Phần 3 này nói trước với các bạn đọc là nó không liên quan gì đến 2 phần trước đâu nha..... :))

Nhưng cũng hay lắm đó, mời mọi người cùng thưởng thức trong giờ nghỉ mỗi ngày.

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Nhiệm Màu (Cô Nàng Hotboy Lạnh Lùng Phần 3)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 1

Chương 1: Thầy giáo?

" Oáp.....Úm....."

Nó mệt mỏi nhích mình rời khỏi giường, hôm qua uống mấy ly bia vs đám bạn vậy mà hôm nay mệt khủng khiếp, nó năm nay 18t, một cô gái độ tuổi thanh xuân, nó nói nào ngay đã tốt nghiệp đại học, đừng thất mất vì sao mới tỵ tuổi lại tốt nghiệp rồi bởi vì nó nhảy cóc ý mà. Lết thân sát một rữ rụi vào WC.

Tại phòng khách nhà nó, ông nó, ba mẹ nó đang ngồi to nhỏ vs nhau gì đó, rồi chợt ông nó nói vs một cô giúp việc đứng gần đó:

- Lên gọi con Băng xuống giúp tôi.

Cô giúp việc gật đầu, miệng đáp " Vâng" rồi đi lên phòng nó. Đứng trước cánh cửa gỗ, cô giúp việc nói:

- Cô chủ ơi! Ông cô muốn gặp cô dưới phòng khách ạ!

Nó chỉnh chu lại người rồi mở cửa, nó ngoắc tay báo cô giúp việc đi đi, cô giúp việc gật đầu cuối chào rồi đi mất hút. Nó bước xuống nhà vs chiếc đầm trắng tinh khôi tay lỡ, mang dép đi trong nhà hình trái dâu, tóc xõa dài màu hạt dẻ, nó bước xuống, cúi chào ông và ba mẹ rồi nó ngồi xuống, nó nhìn ông đợi ông nói, ông nó đặt tách trà nhẹ nhàng xuống bàn, ông nó nói:

- Ngày mai.....về VN.

Theo như mọi người thì sẽ ngạc nhiên và buồn hoặc vui, còn nó thì mặt vẫn lạnh, không biểu lộ gì mà chỉ im lặng, ông nó nói tiếp:

- Con đã tốt nghiệp đại học.....Nên con về trường Blue Star dạy được không? Ở đó đang thiếu người dạy tụi nhỏ.

Im lặng, nó vẫn không nói gì, nó chỉ im lặng nhìn ông, nó im lặng đồng nghĩa là nó đồng ý. Ông nó nói tiếp:

- Nhưng.....Băng này, con giả trai khi vào trường đó nhá vì ba mẹ không muốn con lộ thân phận.

Mẹ nó lên tiếng nói, nó thật là không muốn phải vào trường đó vs thân phận nam nhi chút nào, tại sao nó phải giả trai cơ chứ? Nó mở miệng nói:

- Tại sao?

Mẹ nó tự nhiên lo lắng, ba nó nói:

- Nếu họ biết con là người nhà Hàn gia thì không tốt chút nào, nếu con không muốn rước họa vào thân thì con hãy nghe lời ông và ba mẹ.

Nó cầm tách trà đưa lên mũi ngửi mùi thơm lan tỏa từ tách trà nóng rồi nó hớp một ngụm nói:

- Dạ! Con biết.

Sau đó nó lên phòng thu dọn quần áo và chuẩn bị rời khỏi Luân Đôn thân yêu.

Việt Nam. Tại trường Blue Star, ngôi trường có bề dày lịch sử, phong cách Châu Âu đơn giản mà toát lên vẻ xa hoa, cổ kính, ngôi trường rộng đến mức kinh người. Học sinh ở đây cũng là quý tộc quyền quý, những học sinh ưu tú và vô cùng xinh đẹp, họ giàu có và lòng quyền nhờ vào thế lực của gia đình

mà họ không sợ ai cả.

Hành lang Khu C, dãy 3, phòng học 12C5. Có một cô gái bị một đám hs nữ đánh đập tàn bạo, một cô gái trong đám nữ sinh bước nắm lấy tay cô gái bị đánh bẽ ngược ra sao khiến xương răn rất vì bị gãy, cô gái hét lên đau đớn, đám nữ sinh thấy thế thì cười mồm nguyền nói:

- Cái giá mày phải trả!! Mày dám động đến anh Khang thì mày phải chịu như vậy. Cái này là tự mày chuốc lấy thôi.

Cô gái kia căm thù nhìn đám nữ sinh, đám nữ sinh khinh bỉ cười thành tiếng rồi đá liên tục vào người cô gái.

Tại sân thượng Khu A, có một anh chàng đang ách xì vô cớ, anh chàng đó có mái tóc màu bạch kim, khuôn mặt nam tính đẹp trai, làn da khá trắng. Một anh chàng khác có mái tóc màu trà, làn da trắng trẻo như em bé, anh ta mặc đồng phục nhưng vẫn toát lên một thứ gì đó đặc biệt khiến người khác phải chú ý. Xa xa có một anh chàng khác tóc màu đen đang ngồi trên lan can, anh chàng rất ư là đẹp trai. Anh chàng tóc màu trà nói vs anh chàng tóc bạch kim

- Vương Minh Khang bị bệnh rồi à?

Anh chàng tóc bạch kim im lặng liếc xéo anh chàng tóc màu trà, anh chàng tóc đen đi tới nói:

- Lâm Anh Khôi!

Anh chàng tóc màu trà đứng lên chào theo kiểu quân đội rồi nói:

- Dạ! Sếp

Anh chàng tóc đen cú mạnh lên Khôi, Khôi biểu môi nói:

- Đàm Minh Triết, mày muốn chết hả?

Triết lắc đầu bó tay vs tính trẻ con này. Khang nhìn hai thằng bạn, Triết đập tay lên vai Khang nói:

- Hôm nay con bé Trinh không tìm mày à?

- Ai biết!!

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Nhiệm Mâu (Cô Nàng Hotboy Lạnh Lùng Phần 3)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 2

Chương 2: Lớp 12A1

Không khí buổi sáng náo nhiệt, hàng ngàn học sinh mặc áo trắng trên đường đến trường, mặc chiếc áo dài xinh xắn các học sinh nữ nổi bật trên dòng người đông nghịt, học sinh nam lịch lãm vs sơ mi trắng cùng áo khoác ngoài thời thượng.

Trước cổng trường Blue Star cổ kính đang xảy ra một hiện tượng khiến mọi người phải tò mò mà chen lấn vào tìm hiểu, hàng ngàn chiếc siêu xe đang đổ bộ ngay trước sân trường, những công tử, tiểu thư từ từ bước xuống, ngôi trường đã đông nay càng đông hơn nhờ vào những học sinh này.

Trên sân thượng có một cô gái đang ngồi nhìn xuống sân, gương mặt đắm chiêu, cô nàng cũng rất là xinh, cô nàng tự nhiên chạy xuống sân khi vừa nhìn thấy ba chiếc mô tô do ba người con trai chạy đến, cô nàng hí hửng chen lấn vào dòng người đông nghịt, cô gái bước đến trước mắt một người con trai đang đeo kính, áo sơ mi bỏ hai cúc, áo khoác thì mở rộng ra, mái tóc màu bạch kim. Hai chàng trai kế bên chàng trai tóc bạch kim thì mỗi người một vẻ.

Một người thì lịch lãm, điềm đạm, người còn lại thì phóng khoáng nhưng vô cùng đẹp trai. Người con trai tóc bạch kim là hấn, người lịch lãm là Triết, người còn lại là Khôi. Cô gái tươi cười nhìn hấn rồi nói trong vui sướng:

- Anh Khang! Cảm ơn hôm qua đã giúp em.

Hấn bỏ kính ra, nở một nụ cười ôn nhu, nắm lấy tay Trinh rồi nói:

- Em đừng khách sáo. Anh giúp em là việc đương nhiên, anh luôn coi em là người quan trọng của anh mà!

Trinh thẹn đỏ mặt, tươi cười ôm lấy hấn, vậy có nghĩa là hấn đã của được em rồi, hấn dang tay ôm lấy Trinh. Mọi người xung quanh có người thì chúc

phúc, có người thì cầu mong cho hấn chán Trinh nhanh nhanh để có cơ hội được làm bạn gái hấn.

Sân trường đang nhộn nhịp vì việc của hấn và Trinh thì từ xa xa một chiếc xe đạp địa hình đang quay vòng quay vòng lẫn báng xe mà chạy tới trường, người điều khiển chiếc xe đạp là nó chứ ai. Hôm nay nó rất đẹp trai, chiếc áo sơ mi sọc ca rô, chiếc quần tây bình thường nhưng làm nổi bật nó dưới đám đông. Mái tóc dài tha thướt nay lại ngắn nhưng nhìn nó rất là đẹp trai. Trên vai vắt chiếc balô, bây giờ nó không khác gì hotboy.

Chạy tới trường nó thắng gấp vì hiện tượng um sùm của hấn, nó chen lấn vào đám đông để có thể vào trường, dắt theo chiếc xe đạp nó đi vào một cách tinh như Quốc Tỉnh, mọi người dần chuyển ánh mắt sang nó, nhưng nó chỉ im lặng đi vào, đột nhiên một giọng hét của nữ sinh vang lên:

- Ôi má ơi! Gì mà đẹp trai thế?

Vừa nghe xong thì hàng ngàn ánh mắt nữ sinh đều dồn hết vào nó, nó vẫn tỉnh hơn ruồi chậm chậm dắt xe vào rồi chậm chậm đi lên phòng hiệu trưởng. Tụi hấn ngệt mặt nhìn nhau rồi thốt lên:

- What?

"Tùng.....tùng.....tùng....."

Giờ học đã tới tất cả học sinh chạy như bay lên phòng, tụi hấn cũng đi lên nhưng trong đầu toàn nghĩ đến anh chàng hồi nãy, dù nó chỉ xuất hiện mấy giây trong khung cảnh lúc nãy nhưng để lại cho người ta ấn tượng khó quên.

Tiếng bước chân dồn dập trên nền gạch, bà cô giáo đeo kính cận đang đi tới lớp 12A1. Bước vào lớp, mặt bà cô hình sự, hiện lên sự căng thẳng, bà cô đập mạnh thước lên bàn vang lên tiếng kính khùng nhưng không làm học sinh lớp này im được, cả lớp bàn tán đủ thứ về việc của hấn và Trinh và việc bàn tán sôi nổi hơn cả là nói về nó.

Bà cô chủ nhiệm nghiêm mặt lại rồi nói trong tiếng ồn ào mào nhiệt:

- Mấy em im lặng, lớp ta ngày hôm qua chắc nghe tin thầy Tin dạy hoá lớp mình bị xe tông gãy chân đúng không?

Lớp bây giờ tự nhiên sôi động hơn bởi tiếng hét của mấy đứa học sinh trong lớp, đứa nào cũng mừng vì thầy bị xe tông nên không ai dạy và thế sẽ được nghỉ dài dài, bà cô gõ thước lên bàn lần thứ n rồi quát lớn:

- Vì lý do đó nên trường đã mời một thầy giáo khác đến dạy. Mấy em cho một tràng pháo tay chào mừng thầy mới!

Cả lớp nghe xong thì yếu xìu mặt, hai tay đập vào nhau cho có lệ chứ không kêu lên tiếng, và rồi người con trai bước vào. Nhìn gương mặt ấy cả lớp đứng hình.

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Nhiệm Màu (Cô Nàng Hotboy Lạnh Lùng Phần 3)* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 3

Chương 3: Thầy giáo đẹp trai.

Vừa nhìn ra cửa, cả đám trong lớp đứng hình toàn tập rồi la hét ầm ĩ, trời ơi có làm hay không? Tụi hấn là người dạy lớp này hay sao? Tụi hấn đang đứng trước cửa lớp nhìn mọi người trong lớp, bà cô lúc giới thiệu thì cười tươi rói vì cô cứ nghĩ là nó nhưng ai ngờ lại là tụi hấn, mặt. bà cô đánh lại rồi trề môi nói:

- Bốn em vào lớp cho tui. Mà mấy em có thấy thầy giáo đâu không?

Tụi hấn lắc đầu rồi bước chân vào chỗ ngồi, lí do có 4 người là do có thêm Trinh nữa. Ngồi trên ghế cả lớp hồi hộp đợi thầy giáo mới tới, cô chủ nhiệm thì bức tức vì sự trề nẩy của thầy giáo mới này, đợi khoảng 5' nhưng cũng không thấy ai. Bà cô cứ ngo ngoe chờ người tới, đợi thêm nhưng cũng không thấy ai nên cô định bỏ đi thì tiếng gót giày da vang lên từ phía cầu thang, bà cô nhìn ra cửa ngo tới cầu thang, bà cô thật ra cũng không biết dung mạo của thầy giáo mới nên cũng chơi chơi nhìn xem thế nào, mấy học sinh trong lớp thì ngo đầu ra cửa sổ để xem, có đứa còn ghé ghế góm hơn, tụi nó trèo qua màn cửa rồi đứng xác bà cô để xem.

Cả đám nhìn hướng bên phải một cách chăm chú nhưng không thấy ai hết, tự nhiên phía bên trái vang lên tiếng:

- Thừa cô.

Cả đám giật mình quay sang thì há to mồm, mắt mở to, mấy đứa con gái hét lên trong vui sướng:

- Ôi má ơi! Thì ra là anh chàng bí ẩn lúc này!

Nó từ từ đi vào, mặt lạnh lùng, cả lớp thì cứ nhìn nó chăm chăm, bà cô thì im lặng không nói vì bị đứng hình, tụi hần nhìn thấy nó thì cũng nhìn lấy lệ chứ không quan tâm lắm. Bà cô luyến tiếc xách cặp đi mà mắt thì cứ dán hần lên người nó, nó nhìn cả lớp một lượt rồi định nói gì đó thì một đứa con gái lên tiếng hỏi:

- Thầy ơi! Thầy tên gì?

Nó nhìn cô gái đó rồi lấy một cây bút lông viết lên bảng: "Lâm Minh", cả lớp nhìn nó rồi hỏi tiếp:

- Thầy mấy tuổi?

Lần này nó không lấy bút nữa mà nhàn nhạt nói:

- 18

Cả lớp trở mắt, tụi hần thì ngạc nhiên, nó bằng tuổi tụi hần mà lại dạy tụi hần? Nó xúng hay không? Cả lớp tự nhiên đổi thái độ, Cả lớp liếc nhau nhau lên rồi nói:

- Thầy..... à không bạn bằng tuổi tụi này thì cái thá gì mà dạy tụi này chứ hả?

Nó khẽ cười, một nụ cười nhạt nhẽo nhưng lại sức hút vs người đối diện, cả lớp nhìn nó cười thì bất giác im lặng, nó không cãi cùn vs mấy đứa này, nó chỉ nói:

- Vậy mấy cậu có tư cách gì mà bắt tôi dạy chứ? Không thích thì tôi không dạy. Vậy thôi.

Cả lớp tròn tròn mắt khi nghe nó nói, trời ơi có ai như nó chứ, không thích thì không dạy, bộ nó muốn bị đuổi việc hay sao? Nó lấy sách hoá ra rồi lật từng tờ một, mặt nó không đổi sắc. Hần cười, nghe nó nói mà hần thấy buồn cười, hần đứng lên nói:

- Nếu không dạy thì biến đi!

Trình cười nhếch mép, nhưng vờ hiền thực nín lấy áo hần rồi giờ giọng mềm mại:

- Thôi mà anh, đừng làm thầy khó chịu.

Nó bất giác nhìn hần, đôi mắt long lanh nhìn hần chăm chăm, nó đi lại gần hần nói:

- Vậy em không học thì phần đi cho trời trong.

Nó nhún vai rồi đi lên, hần thông thường sẽ tức giận nhưng lần này hần ngậy ngốc nhìn bóng dáng nó đi lên.

"Reng.....reng"

Giờ ăn đã tới, nó bước ra căn phòng giáo viên rồi đi một mạch xuống căn tin, nó mua một ổ bánh mì cùng ly nước pepsi, nó định đi lên thì có tiếng nói phía sau vang lên:

- Chào thầy!

Nó không quay lại, nó dừng lại nói:

- Chào em Khang.

Hần giật mình, nó không nhìn mà cũng biết là ai hay sao? Tài thể á

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Nhiệm Mâu (Cô Nàng Hotboy Lạnh Lùng Phần 3)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 4: Tẩy Chay Thầy Giáo!!

Chương 3: Tẩy chay thầy giáo!!

Cả lớp 12a1 đang rất bức tức vs thầy giáo dạy Hoá hiện tại, làm sao có thể chấp nhận một thầy giáo bằng tuổi vs hs chứ? Cả lớp đang âm mưu tìm ra cách đuổi cổ thầy giáo khỏi cái lớp này. Lớp trưởng Linh Chi đang ngồi suy nghĩ một lúc thì nói:

- Tụi mình chọn tên đó cho tên đó nghĩ việc mới thôi.

Cả lớp gật đầu nhưng tự nhiên Khôi đẹp trai lên tiếng phản đối:

- Không được! Tên đó đâu có tầm thường như mấy mình nghĩ, nhớ lại đi lúc hấn đối đáp vs Khanh thế nào? Tên đó không phải dạng vừa đâu nha.

Cả lớp liền lăm vào thế bí, chỉ một tên nhóc như thế mà lại đấu không xong, Triết xoa cằm một lúc rồi nói:

- Tẩy chay thầy giáo.

Cả lớp nhìn Triết khó hiểu, Triết liền phân bua:

- Là thế này, tụi mình.....

Cả lớp vừa nghe vừa gật đầu vừa cười nham hiểm, chả biết nói gì mà thấy mặt ai cũng gian tà thấy rõ.

Tiết Hoá buổi chiều, cả lớp im ắng lạ thường, không có một tiếng nào phát ra từ lớp 12a1, cả lớp đang ngồi nhìn nhau chứ không nói gì hết, nó chậm chậm bước vào, tay nó cầm lấy cặp, mắt liếc vào lớp, một cảm giác nguy hiểm đang dần hiện rõ lên trong đầu nó, nhấc nhẹ cái chân vào lớp, cả lớp nín thở chờ đợi, nó tự nhiên thu chân lại rồi đứng yên trước cửa, nó nhìn lên cánh cửa rồi không vào nữa, nó không có sợ bị dính nước sữa tươi nhưng nó ghét nhất sữa, nó không bao giờ uống sữa trừ lúc nhỏ, cầm cái cây lên, nó chọt lên cửa rồi chạy ra khỏi cửa, ngay lúc đó thùng sữa đổ xuống, cả lớp thất vọng, nó bước vào nói:

- Trò chơi khá thú vị, tui rất thích, rất hay nhưng rất tiết, tui không hề bị gì.

Nó tiếp tục dạy, nhưng không có ai nghe hết, nó nhử mày bức mình, lớp này muốn chống đối vs nó đây mà, nó cười nhếch mép, đi xuống chỗ tụi hấn, người thì ngủ, người chơi game, người thì nói chuyện, nó gõ thước xuống nhàn nhạt nói:

- Mấy em làm việc riêng thấy vui không?

Tụi hấn nhìn nó, Trinh cũng nhìn nó, Trinh hét mặt đi chỗ khác, hấn nói:

- Phiên đi chỗ khác.

Trinh thầm cười, Triết và Khôi thì nhìn nó, nó cười một cái rồi đi lên, nó nhìn cả lớp đang náo loạn không xem nó tồn tại trong lớp, phải như lớp này coi nó như không khí cũng được, nhưng suy cho cùng nó cũng chả quan tâm, nhét tai nghe vào tai, chéo hai chân lên bàn, nó nhắm mắt hờ hững, cả lớp trở mắt nhìn nó, hấn đi lên, Khôi và Triết cũng đi lên, Trinh thì tò tò đi theo. Hấn lấy chân đạp chân ghế khiến ghế lúc lắc, nó thì xém té mắt đó vẫn nhắm nghiền nói:

- Nước sông không phạm nước giếng.

Hấn nhìn nó rồi nắm cổ áo xách ngược nó, kéo nó đứng dậy, mặt đầy khó chịu, hấn giờ cao nắm đấm thực mạnh bạo vào bụng nó.

Ngay lúc đó có một bàn tay ngăn cản hấn lại, hấn nhìn đôi tay đang giữ hấn, hấn chọt nhìn người đó rồi như hấn bị thôi miên. Mắt hấn như chăm chăm nhìn người đang giữ tay hấn, hấn khẽ nhút nhút tay rồi thoát khỏi tay người đó rồi nói:

- Mày bảo vệ cho hấn?

Triết nhìn hấn, Triết là người ngăn cản hấn và nó, Triết ngăn lại là do anh nhận ra một điều khác thường từ nó. Hấn đánh mặt lại, tay kéo lấy tay Trinh rồi đi mất hút. Trinh bị dắt đi mặt đầy bức dọc nhưng không dám lên tiếng vì sợ hấn tức giận mà làm gì cô không chừng. Sau khi hấn đi Khôi đi lại chỗ Triết nói:

- Mày có ý đồ gì khi giúp ông thầy chứ hả? Mày làm thằng Khang đang tức nay còn tức hơn.

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Nhiệm Mâu (Cô Nàng Hotboy Lạnh Lùng Phần 3)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 5

Chương 5: Bạn nó trở về.

Ngay lúc đó có một bàn tay ngăn cản hắn lại, hắn nhìn đôi tay đang giữ hắn, hắn chợt nhìn người đó rồi như hắn bị thôi miên. Mắt hắn như chăm chăm nhìn người đang giữ tay hắn, hắn khẽ nhút nhút tay rồi thoát khỏi tay người đó rồi nói:

- Mày bảo vệ cho hắn?

Triết nhìn hắn, Triết là người ngăn cản hắn và nó, Triết ngăn lại là do anh nhận ra một điều khác thường từ nó. Hắn đánh mặt lại, tay kéo lấy tay Trinh rồi đi mất hút. Trinh bị dắt đi mặt đầy bức dọc nhưng không dám lên tiếng vì sợ hắn tức giận mà làm gì cô không chừng. Sau khi hắn đi Khôi đi lại chỗ Triết nói:

- Mày có ý đồ gì khi giúp ông thầy chứ hả? Mày làm thằng Khang đang tức nãy còn tức hơn.

Sáng hôm sau. Hắn hôm nay định không đi học, hắn không muốn nhìn mặt nó, vì là lớp chuyên Toán Lí Hóa nên cả lớp cứ gặp nó đều đều. Hắn lẩn qua lẩn lại trên giường thì có tiếng điện thoại vang lên. Hắn với tay lấy rồi nói:

- Alô!

Đầu dây bên kia liền lên tiếng, không biết người đó nói gì mà hắn bật dậy trong tích tắc, hắn suy nghĩ trầm ngâm một lát rồi đứng dậy đi tới WC. Khoảng 15' sau hắn bước ra vs chiếc áo sơ mi caro xanh và một chiếc quần jean đơn giản, đi xuống lầu hắn mang giày da đắt tiền vào rồi đi ra gara, phóng lên xe rồi chạy mất hút.

Tại quán cafe tại đường XX, một trong những quán cho giới thượng lưu nằm tại đường này, ở một phòng Vip đang có hai người con trai đang nói chuyện với nhau, hai người đó là Khôi và Triết, Triết lịch lãm vs áo sơ mi và áo khoác ngoài, Khôi năng động vs áo T-short. Khôi liền lên tiếng nói:

- Mày nói thật à? Tên thầy giáo ấy biết võ ư?

Triết gật đầu, anh giúp đỡ thầy giáo không phải để gây sự vs hắn hay muốn giúp đỡ nó khỏi tay hắn mà là Triết nghi ngờ thầy giáo nhỏ con lạnh lùng kia không hề tầm thường như vẻ bề ngoài, Triết đã cố về điều tra về nó nhưng tìm hoài mà chả thấy gì đặc sắc, cha nó là một giám đốc công ty xây dựng nào đó, còn mẹ thì làm giáo viên mầm non. Triết không tài nào hiểu nổi sự kiêu ngạo và lạnh lùng kia của thầy giáo từ đâu mà ra nữa. Đang ngồi khoáy ly cafe thì cửa đột ngột mở ra, hắn bước vào, hắn nhìn Triết rồi nói:

- Đúng như mày nói chứ?

Triết nhìn hắn, ánh mắt không có một chút dối trá nào. Hắn ngồi xuống, tay đang vào nhau đặt lên bàn, Khôi nhìn hai thằng bạn rồi nhàn nhạt nói:

- Hai đứa bây nhìn nhau tới khi nào?

Nghe Khôi nói xong đột nhiên cả 3 cùng cười. Tại sân bay, nơi tập nập người qua lại, có hai cô gái xinh đẹp đang bước ra từ sân bay. Một cô gái thì rất dễ thương, tóc màu nâu đậm, đôi môi hồng đỏ mọng, mái tóc dài tha thướt. Cô mặc chiếc váy màu xanh da trời ở chân váy và màu trắng ở trên, cô gái nắm chặt vali nhìn cô nàng tóc đỏ buộc đôi ngựa cùng quần da và áo khoác da bên ngoài, cô nàng tóc nâu nói:

- Ê! Tuyệt, mày gọi về cho quần gia ra hốt tao vs mày về coi. Điện thoại tao hết pin rồi.

Cô nàng tên Tuyệt nhìn cô nàng tóc nâu rồi nói:

- My ơi là My! Mày mua điện thoại về để chung à? Điện thoại gì mà hết pin miết. Bỏ cái đó mua cái khác đi.

My nhìn con bạn một lượt rồi nhàn nhạt chép miệng kéo vali đi, Tuyệt nhìn My bước đi mà muốn đi tới tác vài phát, hành động chép miệng cùng thái độ thờ ơ đó là có ý gì chứ? Tuyệt gọi cho quần gia ra rước.

Ngáp một cái rồi to, nó bước ra khỏi giường, hôm nay nó xin nghỉ vì lý do hai con bạn trời đánh của nó về, nó phải ở nhà mà đón nữa. Sau khi chinh chu lại ngoại hình, nó bắt đầu thờ dài vì cái tin trong điện thoại vs nội dung như sau: "Đồ đạc tao nhờ quần gia mang về nhà mày, mày bây giờ bò, lếch, bay, nhảy làm sao được thì làm sao đó phóng thẳng tới quán cafe đường XX vào phòng Vip cho tao."

Tin nhắn vô cùng đầy sai khiến của Tuyệt như một lời cảnh báo đối vs nó, nếu nó mà không tới ngay thì thế nào ngày mai cũng có báo đăng rằng: "Một người thanh niên, giới tính không xác định bị chém thành 8 khúc, xác trôi khắp nơi khiến lòng dân kinh hãi". Nghĩ tới đó thôi nó rùn mình ớn lạnh, nó chạy xuống gara định lấy xe đạp chạy đi nhưng suy nghĩ thấu đáo một chút thì nó lấy mô-tô cho nhanh.

Quán cafe. Tụi hắn đang bày mưu tính kế để đuổi nó ra khỏi trường thì Tuyệt và My mở cửa đi vào, vì là phòng vip nhưng phòng vip này có hai bàn, Tuyệt và My đi vào bàn kê bên ngồi xuống, tụi hắn đồng loạt nhìn chăm chú hai con bạn nó, hai con bạn nó nhìn nên cũng trùng mắt nhìn tụi hắn, tụi hắn thấy hai con bạn nhìn lại thì tự nhiên thấy ngại ngại, hai con bạn nhìn đồng hồ xinh xinh treo tường rồi nhìn nhau nói:

- Nó trễ quá mày!

Tuyệt không nói gì chỉ khẽ cười. Cô biết nó đang tới đây thôi, tụi hắn thấy hai con bạn toát lên một sự cuốn hút như lần gặp đầu tiên khi gặp cô gái ở sân trường ấy. Một lúc lâu cửa lại mở ra, một cô gái có mái tóc màu nâu dài, đôi mắt to tròn sáng long lanh, cô mặc chiếc đầm dài qua gối lệch vai, cô gái đó là nó vì nó không muốn mấy đứa bạn mới về nước đã bắt nạt về ngoại hình của nó nên nó mới làm con gái. Hắn vừa nhìn nó liền không thể rời mắt, hắn

vẫn nhớ cô gái ấy, cô gái làm hắn không tài nào quên được, ,thiệt không ngờ hắn được gặp nó lần nữa.

Nó đi tới bàn hai con bạn, hai con bạn cười tươi rồi nói:

- Về VN rồi quên luôn tụi này à?

Nó khẽ mắt qua bàn bên kia, nó biết là tụi hắn không biết nó là ai nhưng sao mà nó thấy hơi lo vì lúc này nó cũng không gì khác lắm vs lúc già trai, nó sợ bị lộ mà thôi lộ cũng không sao, nó không quan tâm lắm. Nghe con bạn nói, nó khẽ mỉm cười rồi khuấy ly cafe, đưa lên môi nếm một chút vị đắng hòa vs vị ngọt của ly cafe nó khẽ nói:

- Không phải bây giờ tao đang ngồi đây hay sao.

Hai con bạn nhìn nhau rồi nhìn nó chu môi, nó lấy tay tác nhẹ hai con bạn, My nói:

- Lâu quá không gặp. Xấu hử ra nà!

Nó cũng không phản bác chỉ là nhìn My chăm chăm xem xét gì đó sau đó thông dong nói:

- Mày còn xấu hơn tao!

Tuyết nhìn 2 con bạn rồi nhàn nhạt nói:

- Khỏi cãi nữa! 2 bầy xấu đều tao là đẹp nhất.

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Nhiệm Màu (Cô Nàng Hotboy Lạnh Lùng Phần 3)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 6

Chương 6: Giấy nợ hắn hối.

Tụi hắn nhìn tụi nó không chớp mắt, tụi hắn thấy khá là tò mò về tụi nó vì đa số những cô gái khác khi vừa nhìn thấy tụi hắn là nhào tới làm quen, xin số rồi giờ trò này nợ còn tụi nó thì không quan tâm tụi hắn, một cái nhìn hâm mộ hay trầm trồ về vẻ đẹp của tụi hắn cũng không có. Tụi hắn cứ như vậy mà nhìn tụi nó chằm chằm. My thấy tụi hắn cứ nhìn thì lén tiếng:

-Băng này! Mày quen mấy người bàn bên à?

Tuyết nghe My hỏi thì liền nhìn nó, nó nhưong my nhìn qua bàn bên rồi khẽ nhếch một đường cong ở môi nói:

- Hình như là.....

Hai con bạn nó căng thẳng chờ đợi câu trả lời, hắn cũng cảm thấy căng thẳng, hắn lo là nó nói không mà sao hắn phải lo chứ. Nó liếm môi một cái rồi suy nghĩ chốc lát nói:

- Chắc là lúc đụng nhau tại sân trường Blue Star và lúc ở phòng y tế khu C thì phải.

Hai con bạn ờ ờ rồi tự nhiên đập bàn một cái rồi nói:

- Phải cái bừa.....

My chưa nói xong câu đó nữa thì nó đã gật đầu cái rụp, My tức giận xoắn tay áo rồi đi tới trước mặt tụi hắn nói:

- Quá lắm rồi. Mấy người đụng bạn tui khiến.....

Lại một lần nữa Băng bị người khác chen vào khi nói, chưa nói hết câu thì Khôi đã chen ngang, Khôi nói:

- Tụi này không có cố ý nên cô đừng la lối kiểu đó.

My nghe xong thì không vừa tay chút nào, thiệt là tên này muốn bị đập mà, đụng vậy mà la không sao, đúng là nói dối không chớp mắt:

- Bể tanh bành mà la không sao à?

Khoan khoan, sai sai gì ấy, tụi hần làm gì mà bẻ, bẻ cái gì, ngu ngu rồi nha, tụi hần nghệt mặt nhìn My, Tuyết thì từ nhiên thấy buồn cười đến lạ, nghe My nói chắc mấy người này hiểu lầm mất thôi. My hậm hực nhìn tụi hần, tụi hần im liềm xem xét lại sự việc thì nó lên tiếng:

- Về chỗ nhanh! Đừng làm phiền người khác.

Nghe nó nói My liền hậm hực nhìn qua, bước mạnh bạo về bàn My cứ lăm ba lăm bầm mãi không thôi. Tuyết đi kế bên lắc đầu ngán ngẩm. Tụi hần nhìn bóng dáng tụi nó đi khuất xa mà thấy không hiểu cái gì. Nó khuấy ly cafe miệng nở một nụ cười rồi nói:

- Mày ghi giấy nợ đi từ từ tao trả.

My liền thoáng mỉm cười một cái, vụ này cô có lời nên cô không làm mới lạ, nói là làm ngay, My lấy một tờ giấy và một cây bút rồi ngồi viết hí hoái, một lúc sau nói:

- Cây kẹp bị rớt thôi mà bẻ toan nên mày phải trả tao gấp đôi giá trị của chiếc kẹp vì lý do bồi đắp lại tinh thần mỏng manh bị tổn thương của tao.

Nó gật đầu rồi ký vào, tụi hần giờ mới hiểu việc bị bẻ là việc gì. Ngồi nhìn hai con bạn lên con, Tuyết chỉ biết thở dài ngao ngán rồi cho qua. My nhìn nó nói:

- Tên đó đi thế nào mà đụng phải mày?

Nó vờ như không nghe thấy nên cứ im lặng. My tức giận bậm môi, giậm chân nó rồi giận dỗi nói:

- Mày coi thường tao vừa thôi nhe!

Nó không nói gì lần hai, còn Tuyết thì vờ như không quen My, Tuyết nói vs nó:

- Nà! Cô gái ầm ỹ này là bạn mày!?

Nó lắc đầu, Tuyết liền nhìn My nói:

- Tao cũng không quen biết người này nha!!!

My tức giận nhìn hai con bạn đang giờ trò chơi xỏ cô, cô tức mà nói không nên lời nên im bất trong tức giận. Nó nhìn tụi hần rồi lạnh lùng quay lại nhìn Tuyết đang ngồi cười vs nó, nó nhàn nhạt nói:

- Chuyện đã qua đừng nên nhắc lại.

Tuyết nhướn mày rồi cười, một nụ cười khiến người khác dựng tóc gáy lên. Nó không nói gì chỉ im lặng và uống nước. Khoảng một lúc lâu sau thì Trình gọi đến cho hần, hần nghe máy rồi tụi hần bước ra khỏi quán, một lúc lâu sau tụi nó cũng ra khỏi quán và đi TTMM để mua vài bộ đồ. Trên đường đi nó chợt nói:

- Tao có điều muốn nói, tụi bây phải thật bình tĩnh nhá.

Hai con bạn nghi ngờ nhìn nó, nó có bao giờ nói mà vòng vo tam quốc như thế, chắc chuyện này phải thật sự sốc, hai con bạn hít một hơi sâu rồi chăm chăm nhìn nó biểu thị cho nó biết hai con bạn đã sẵn sàng. Nó nhìn xung quanh khi không thấy bóng ai thì chậm rãi nói:

- Tao hiện tại phải giả trai vào trường Blue Star để làm thầy giáo.

Hai con bạn đồng loạt nhìn nhau, lấy tay ngoáy tai rồi trân trân nhìn nó rồi thốt lên:

- Mô?

Nó gật đầu, hai con bạn như chết trân rồi hỏi trong kích động:

- Tại sao tại sao tại sao phải giả trai, mày làm con gái thì chết à?

Nó nhún vai, nhàn nhạt nói:

- Ba tao nói thế mày à!

Hai con bạn hiểu được tính gia trưởng của ba nó cao đến mức nào mà, thiệt là hết nói nổi nó mà phải giả trai, một người như nó mà chịu giả trai thì thôi khỏi bàn nữa. Hai con bạn đang sầu não thì Tuyết lên tiếng nói:

- Được rồi tao sẽ giả trai vs mày để vào trường đó. Còn mày My?

My nghe kế hoạch của Tuyết cũng không đến nổi tệ. Thôi thử leo lưng cạp một lần thử xem.

TTTM tại thành phố XX.

Tụi hấn đổ xe tại gara rồi bước ra khỏi xe, Trinh vừa bước ra thì khiến mọi người phải trầm trồ ngưỡng mộ, cô mặc chiếc áo thun bình thường vs chiếc váy ngắn hơn gối. Đội nón, trên vai là túi xách hàng hiệu. Xách vai cùng hấn Trinh tươi cười rạng rỡ.

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Nhiệm Mâu (Cô Nàng Hotboy Lạnh Lùng Phần 3)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 7

Chương 7: Bạn gái tụi hấn.

Đứng trước cửa TTTM, tụi nó không khỏi than vãn, đi mua trong đây thì mỗi chân lấm luôn ấy, tụi nó mà dạo hết cái TTTM này thì chỉ có nước chết tại đây. Than vãn một hồi tụi nó cũng bước vào, khuôn mặt hớn hờ của hai con bạn đang dâng lên đến đỉnh điểm thì lại bị trầm xuống trong tích tắc, một giọng nói con gái nghe có vẻ hơi chảnh vang lên:

- Đi đứng để mắt trên chân mày hay là dưới lỗ mũi mà đụng vào bạn trai tui ấy hả?

Bạn gái của Khôi thể hiện bản chất chua ngoa của mình ra, Khôi thì quá quen nên không mấy ngạc nhiên trong khi hấn và Triết thì hơi hơi nhịu my, My ngược mặt lên vì lúc nãy sợ ý nên đụng trúng ai đó, cô đâu biết cái người này đánh đá thể chứ. My ngược lên nhìn bạn gái Khôi, tụi hấn vừa nhìn đã nhận ra mấy cô nàng trong quán cafe lúc nãy. My đứng lên phui phui bụi trên người đứng đối diện bạn gái Khôi nói:

- Vậy cho tôi hỏi cô xinh đẹp vậy.....

Bạn gái Khôi nghe được khen thì hết mặt đi, My nhìn cô ta cười nhạt nhạt nói:

- Vậy mà cô bị mù hay sao mà không thấy mắt tôi để ở đâu.

Nói xong My lạnh nhạt bước qua người cô gái ấy, cô bạn gái Khôi tức giận nín áo Khôi nói:

- Anh! Cô ta coi thường em.

Khôi vờ như tức giận đi tới chỗ My thì Tuyết đứng nhìn nói:

- Cảm thấy như.....hôm nay bị xui a~

Nghe Tuyết than mà Triết buồn cười, bạn gái Triết thấy Triết như vậy thì tức giận trừng mắt vs Tuyết, Tuyết nhìn thấy thế thì từ tốn đi tới nói:

- Thật là.....bị kịch a~

Lại một câu cảm thán khiến bạn gái Triết sôi máu, ý Tuyết ở đây là cô bạn gái này trên người không có gì đẹp lại đi phẫu thuật thẩm mỹ nên trên người toàn là bị kịch. Nó nhìn hai con bạn chơi trò đã kịch tình thần mà nhếch mép cười, nó kéo dây túi xách lên vai rồi nhàn nhạt nói:

- Mấy đứa bây không định mua đồ à? TTTM này có lẽ.....hơi bị to nha. Mà nếu tao nóng thì.....chắc không kịp.

Tụi hấn không hui nó muốn nói cái gì. Ấy thế mà hai con bạn mặt đanh lại, nở nụ cười gượng rồi quay người đi lại chỗ nó, kéo tay nó đi rồi nói:

- Trời ơi. Mây đường xa đo quá. Có gì từ từ.

Nói xong hai con bạn kéo nó đi mua quần áo, câu lúc nãy nó nói hàm ý khá lớn, ý nó là nếu hai con bạn tiếp tục kiếm chuyện thì nó phải đứng đợi mà đứng đợi thì nó sẽ nóng, mà nóng thì thế nào nó cũng đập hai con bạn thành cám, mà đập xong thì cho hai con bạn vào viện ấy thế mà TTTM này hơi bị to nha nên đem đi thì tốn thời gian tìm kiếm mà tìm kiếm thì thế nào tới nơi hai con bạn nó cũng chết tươi.

Bạn gái tụi hấn hình như in hấn vs tụi nó, tụi nó mua gì thì bạn gái tụi hấn phải giành cho được, một lần tụi nó bỏ qua, hai lần tụi nó không chấp nhứt, ba lần tụi nó đại lượng tha cho bạn gái tụi hấn, tụi hấn cũng không ngăn cản bạn gái mình vì tụi hấn mún xem tụi nó như thế nào. Lần thứ 4, tụi nó mua áo sơ mi thì bạn gái tụi hấn cũng giành, nó quay sang nhìn bạn gái tụi hấn, mặt nó lạnh tanh, mắt nó nhìn chằm chằm bạn gái tụi hấn khiến mấy cô à lạnh hết cả sống lưng, nhàn nhạt từ tốn bỏ áo xuống, nó cười lạnh nói:

- Thứ gì là của mình thì sẽ là của mình. Thứ gì đã không là của mình thì có giành giực thì nó cũng không phải là của mình.

Nói xong nó lấy chiếc áo đó đưa cho Trinh rồi My nói tiếp:

- Muốn tôi cho không cần tò tò đi theo.

Tuyết lạnh lùng lấy chiếc áo khác rồi úm thử lên người nói:

- Nếu đã đẹp thì mặt gì cũng đẹp nên không cần lựa chọn và dành giục vs mấy người đâu có được đẹp đó.

Nói xong tụi nó bỏ đi và gom hết những gì trong shop đó.

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Nhiệm Màu (Cô Nàng Hotboy Lạnh Lùng Phần 3)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 8

Chương 8: Thầy giáo mới.

Tại một ngôi nhà xinh xắn, có loài hoa hồng rụng rở. Một cô gái đang ngồi trước gương, nhìn khuôn mặt tiều tụy của mình, bởi vì hôm qua gặp phải tụi nó mà tụi hấn trở nên kỳ lạ. Trinh nhìn mình mà thoảng giật mình vì chỉ qua một đêm mà cô lại có họ hàng vs gấu trúc. Càng nhìn cô càng hận tụi nó, tại tụi nó mà cô bị như vậy. Trang điểm để lấp đi khuyết điểm, cô khoác lên mình một bộ mặt tươi cười rạng rỡ xuống nhà. Vừa xuống Trinh đã thấy hấn đợi ở cửa, nhìn phong thái nhàn nhã của hấn Trinh cười một cái nói:

- Thấy anh rảnh rồi quá ta.

Hấn liền quay sang nhìn Trinh rồi cười, mở cửa xe cho cô vào ghế rồi đóng cửa xe lại, hấn sau đó từ từ ngồi vào ghế rồi cầm lấy vô lăng lái đi. Trinh không nhìn hấn mà nói:

- Mình đến trường rồi ăn sáng nha anh.

Hấn ở một cái lãnh đạm, Trinh thấy bức bối trong người nhưng không nói ra, cô không biết hấn đang bị cái gì nữa. Hấn tự nhiên khẽ cười, hấn nhớ lại cô gái hôn qua mà thấy thú vị, một cô gái dù chuyện gì cũng không thấy tức giận, cô gái này thật là khiến hấn khó mà rời mắt đi.

Tới cổng trường, hấn chạy vào bãi đỗ xe thì thấy Khôi và Triết đang bước ra từ xe của hai người đó. Hấn và Trinh mở cửa bước xuống xe, Khôi vừa nhìn Trinh thì khá là bất ngờ vì cô nàng hôm nay có trang điểm, thường ngày thì Trinh không có trang điểm. Thấy ánh mắt soi mói của Khôi, Trinh theo phản xạ liền cúi người xuống. Cả 4 cùng đi lên lớp, vừa tới cửa lớp tụi hấn liền ngây ngốc vì có một người đang đứng trong lớp, người này thân hình không mấy to con, da trắng, mái tóc bông bênh cùng vs gương mặt điển trai đốn tim mấy cô nữ sinh. Tụi hấn nhìn chàng trai mặc áo sơ mi trắng, quần tây thẳng tắp, Khôi đi tới nói:

- Cậu là ai?

Tụi hấn cũng đi tới. My nhìn đám người này thì nở một nụ cười hòa nhã, đưa tay ra định bắt tay tụi hấn nhưng tự nhiên nhớ đến chuyện hôm qua nên My dứt tay lại rồi nhàn nhạt nói:

- Là giáo viên dạy Lý của tụi em. Thầy là Lưu Phúc An.

Nói xong My quay lên bảng và dạy, cả lớp không ai chịu nghe hết, My cũng không nói gì nữa chỉ khoanh tay dựa người vào cạnh bàn rồi nhìn cả lớp. Cả lớp không nghe thấy tiếng nên nhìn lên thì thấy My đang nhìn cả lớp, bỗng nhiên bạn gái Khôi đứng lên nói:

- Thầy không dạy thì ký tiết cho nghỉ đi. Mà thầy chắc là bạn của thầy Minh (nó) hả?

My gạt đầu về thứ hai rồi lấy sổ đầu bài lên tay, đưa bút lên tờ giấy, My ký tên rồi nói:

- Em tên gì?

Giọng điệu ngọt ngào như kẹo khiến bạn gái Khôi cười tủm tỉm, cả lớp thì muốn phóng ra khỏi lớp khi My vừa ký xong. My đi xuống nhìn tên của bạn gái Khôi rồi ghi vào sổ đầu bài là: "Nguyễn Diễm dự dỗ thầy giáo gây náo động lớp học". Cả lớp cười muốn rụng răng khi nghe My nói.

Tùng....tùng....tùng....

Giờ trưa cuối cùng cũng tới, học sinh ủa ra như kiến vỡ tổ. Chỉ riêng lớp 12A1 là còn thất thần vì sau khi thầy giáo An đi ra thì tới tiết Toán, cái tiết mà lớp 12A1 rất thích vì thầy giáo cũ rất dễ tính và thầy không la rầy gì hết. Nhưng nào ngờ người bước vào là một thầy giáo non chẹt, áo sơ mi màu xanh da trời, quần tây ngay ngắn, ăn mặc lịch sự và gương mặt dễ thương, cả lớp im bật nín thở để chiêm ngưỡng vẻ đẹp đó nhưng thật may rồi thay người

thấy đó lại là bạn của thầy Minh và thầy An nên người này cũng không phải dạng vừa đâu.

Tuyết mỉm cười đi vào chống hai tay lên bàn nói:

- Thầy giáo cũ về hưu rồi nên bây giờ thầy sẽ là người phụ trách môn Toán của lớp này. Thầy tên là Trang Quốc Thiên.

Cả lớp trề môi không trả lời cũng không nhút nhút gì hết, Tuyết lấy một cây phấn rồi viết lên bảng mấy chữ:

- Tôi là bạn của Minh và An nếu mấy em có ý kinh bỉ thì coi như mấy mất 3 môn tự chọn này.

Viết xong Tuyết gác hai chân lên bàn và nhìn cả lớp. Dù cả lớp có đã kích thế nào thì Tuyết cũng chỉ nhìn và cười thôi. Lớp 12A1 gặp phải tử thần rồi.

"Cộp.....cộp.....cộp"

Hôm nay toàn gặp gì đâu không, tiết tiếp theo lại là tiết Hóa. Lần trước xem bị đánh nên chắc thầy Minh sợ cả lớp này, nghĩ đến thế cả lớp đều nhếch môi cười, nó đi vào mặt không biến sắc khi thấy xác con rắn trên bàn, xác chuột, xác gián đầy trên bàn. Nó nhìn rồi nhiu mày, tụi hần thì cười thầm trong lòng, nó liền quay xuống nhìn cả lớp rồi nhìn ra cửa, thấy My đang tới nó liền nói:

- An....An....AN.

My đi vào nhìn nó, nó chỉ lên bàn, My thờ dài rồi lấy trong cặp ra một bao tay đưa cho nó. Nó nhận lấy rồi lấy xác đó phóng vào sọt rác và tiếp tục ngồi xuống.

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Nhiệm Mâu (Cô Nàng Hotboy Lạnh Lùng Phần 3)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 9

Chương 9: Đồi đầu.

Nhìn nó ngồi trên bàn mà cả lớp tức giận trừng mắt trề môi nhìn nó. Nó nhàn nhả lấy xách từ trong cặp ra rồi từ từ mở từng trang sách, liếc nhẹ vào cuốn sách một cái rồi nhìn cả lớp nói:

- Mấy em lấy tập ra học.

Nó đứng lên, Trinh nhìn nó mà thấy tức tối, cô không biết tại sao lại không ưa nó dù nó không làm gì cô, Trinh tự động đứng lên nói:

- Bị đánh chưa tồn hay sao hay là lúc đó chưa đánh nên chưa sợ hả?

Hắn nhìn Trinh một cái rồi cười mỉm, thật là phấn khích khi bạn gái mình cũng không ngoan hiền đến độ bị ăn hiếp mà không dám phản kháng, hần thật sự càng thích Trinh rồi. Nó nghe Trinh nói thì quay lại cười như không cười cầm viên phấn và chơi một cách nhẹ nhàng, nó nhắm cái hình Đơraemon trên tường, viên phấn bay vs tốc độ cao gần như nhắm thẳng vào Trinh, Trinh tròn mắt nhìn thì viên phấn bay qua tóc Trinh khiến tóc cô bay bay và viên thẳng bay tới chiếc túi thần kỳ của Đơraemon. Trinh há mồm, nó thì từ từ đi xuống nhìn Trinh nói:

- Lẹch rồi.

Nói rồi nó quay xuống nhặt lấy viên phấn, sau đó cười nhếch mép rồi đi lên bảng, đứng chống hai tay lên bàn nó nói:

- Tôi muốn hỏi là.....lớp này muốn học nữa hay không?

Cả lớp như cảm nhận được sự uy hiếp ở đây, nó nhìn cả lớp đang đứng hình mà cảm thấy buồn cười, có cần sợ nó đến mức như thế, nó đang chuẩn bị dạy thì hần kéo ghế đứng dậy nói:

- Tụi này hoàn toàn không thể chấp nhận việc một người bằng tuổi dạy. Tụi này thà không học chứ học chịu người dạy chính là cậu.

Nghe hần nói cả lớp như có thêm dũng khí liền gật đầu liên tục và nhau nhau đòi ra khỏi lớp, nó nhìn cảnh tượng do hần tạo ra mà nó không hề động đậy, nó chỉ ngồi đó nhìn rồi nhàn nhạt nói:

- Nếu muốn ra.....Được, tôi không ý kiến, nhưng mấy em có thấy mình đang cố ý làm cho người khác ghét bỏ hay không? Một lớp học ngoan hiền và thành tích học tập đỉnh của đỉnh nay là lớp kém cỏi thì ra sao đây.

Cả lớp trừ tụi hấn ra đều trầm lại, nó tự nhiên đóng gấp sách lại rồi nói:

- Tôi biết khả năng của tụi em cực giỏi nhưng đề tui ra dù có tra khảo mạng, sách vở năng cao gì đó thì cũng không có cách giải đâu.

Nói xong nó bước ra khỏi lớp, cả lớp đứng hình, nó muốn đối đầu vs cả lớp này đến cùng hay sao?

Tại nhà nó, mở cánh cổng màu đen cao ngất kia nó liền đi bộ vào nhà, nhà nó khá rộng nếu chỉ có 3 người ở nên nó đã cho người làm được ở trong ngôi biệt thự để không cảm thấy lạnh lẽo. Mở cửa ra nó liền nhìn thấy hai con bạn đang vắt chân lên bàn, một tay ôm gối, một tay lấy nhọ bỏ vào miệng, mắt nhìn cái ti vi đang sáng đèn, nó đi tới đá vào chân hai con bạn rồi thả mình ngồi xuống dựa hấn vào ghế sofa, nó ngửa cổ lên nhìn trần nhà, hai con bạn nhìn nó cười nói:

- Lớp 12A1 đang muốn đấu tranh hay sao ấy.

Nghe hai con bạn đồng thanh nói mà nó thấy như là đúng như vậy nhưng mà sự đấu tranh mạnh mẽ này là do tụi hấn tại ra chứ đâu, nó nhìn hai con bạn nói:

- Ồ. Hình như là vậy.

Hai con bạn đối vs sự lạnh đậm sớm đã không quan tâm nay nghe nó nói thì nhất nhất quan tâm vì từ trước tới giờ, nó chưa từng thừa nhận chuyện gì nhanh như vậy. My liền sờ trán nó rồi nhủ mày một cái, nhàn nhạt nói:

- Chết chưa. Bệnh rồi nà.

Tuyết biết là My chọc nó nhưng vẫn tiếp tay cho My, Tuyết nói:

-Hazzzzz.....Lau lực quá mà. Dạy cái lớp trời đánh đó không mệt mới là lạ.

My gạt gù đồng tình, nó nhìn hai đứa, đứa hát đứa bè hợp rơ kinh khủng mà muốn nhào tới đập tới tấp hai đứa, nó bỏ một quả nhọ vào miệng rồi nói:

- Lớp đó chỉ có cái bè ngoài thôi.

Nghe nó nói hai con bạn thấy khó hiểu, tại sao lại chỉ có bè ngoài, vậy lớp đó không quậy hay sao. Tuyết suy nghĩ thấu đáo một lúc nói:

- Lớp đó suy cho cùng cũng chỉ có vài người là hoàn toàn nổi loạn.

Nó gạt đầu, chính xác là tụi hấn là người khởi xướng và cũng là đám nổi loạn.

Sáng hôm sau.

Ánh nắng sớm là thứ khiến người ta thoải mái nhưng đó chỉ là đối vs một số người, còn đối vs tụi nó thì ánh sáng buổi sáng là thứ đáng ghét nhất trên đời. Lết thân xác của mình ra khỏi chăn ấm nệm êm, tụi nó đi vào WC để chuẩn bị chạy bộ buổi sáng, tụi nó có thói quen như vậy nhưng đôi khi thì lâu lâu mới chạy. Đi xuống nhà, mỗi đứa lấy một chai nước, vắt khăn lên vai và mang giày vào, cuối cùng là hành trình đi chạy bộ, ra khỏi nhà tụi nó liền chạy một cách chậm rãi, không thể phủ nhận là tụi nó quá đẹp trai, dù chỉ là đồ thể thao đơn giản nhưng nhìn ở góc độ nào cũng toát lên vẻ đẹp khó cưỡng. Chạy một lúc thì tụi nó ngừng lại vì tụi nó nhìn thấy người không nên nhìn, thấy thứ mà không muốn thấy, với tính cách của nó, nó sẽ không quan tâm mà tiếp tục chạy nhưng hai con bạn nó thì khác, hai đứa cứ im liêm không nhút nhát. Nó đành đi tới dậm vào chân hai con bạn, hai đứa vì đau mà liếc nó không nói nên lời bởi quá là đau, từ phía xa có 6 người đang đi lại, tụi nó đành coi như không khí bỏ đi thì Trinh lên tiếng:

- Bỏ chạy? Hôm qua oai lắm mà?

Cô nàng biết là hấn sẽ bảo vệ nên lên tiếng sia sớt nó, nó nhếch mép cười đưa tay lấy một cái cây, Trinh đứng người, nó đi tới cười nói:

- Nếu thích tôi chiều.

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Nhiệm Mâu (Cô Nàng Hotboy Lạnh Lùng Phần 3)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 10

Chương 10: Trận chiến giữa thầy và trò.

Nhìn cái cây trên tay nó, mọi người cả kinh, My như đông cứng tại chỗ, Tuyết thì trở mặt nhìn, hai đứa không ngờ nó lại có ngày kích động thể này, nhìn

cảnh tượng nó cầm cây dọa đánh Trinh mà hai con bạn như mở rộng tầm mắt, Trinh liền nép vào người hấn, nắm lấy tay áo hấn mà ghi chặt, nó nhìn hấn che chở cho Trinh thì buồn cười, nó hạ tay xuống rồi nói:

- Tôi chỉ muốn nói vs chị đây một câu: " Sống đừng nên dựa vào người khác một cách mù quáng"

Nói rồi nó liền chạy bộ đi, hai con bạn nhìn bóng dáng nó đi thì khẽ lắc đầu cho ý nghĩ là nó bị kích động, thật ra là nó chỉ muốn dạy một bài học cho ai đó thôi. Tụi hấn nhìn tụi nó đi xa thì khẽ cười, thật ra thầy giáo mới khá là thú vị ấy chứ. Tụi hấn liền nhanh chân đuổi khéo bạn gái về, sau đó chạy đi tìm tụi nó, không biết là do thấy hứng thú hay là muốn trêu chọc hay muốn ngắm thử năng lực tụi nó mà tụi hấn cứ thích quấy rầy tụi nó. Chạy được một lúc thì tới công viên, tụi hấn ngồi nghỉ một lúc thì thấy tụi nó vừa chạy vừa nói chuyện vs nhau nhưng chỉ có My và Tuyết là nói chứ nó thì chỉ ậm ừ cho qua chuyện.

Trùng hợp hơn là tụi nó lại chọn một cái ghế dưới tán lá kế ghế đá của tụi hấn, tụi nó chạy tới ngồi xuống, nhìn thấy tụi hấn, tụi nó xem như không khí không quan tâm, tụi hấn nhìn thấy thái độ của tụi nó thì cảm thấy tức giận, hấn liền nói:

- Bây giờ nếu muốn dạy tụi này thì mấy người thi vs tụi này xem mấy người có đủ tư cách hay không?

Tụi nó nhìn qua, nghe hấn nói mà nó muốn nhếch mép cười, hấn nghĩ hấn là ai mà nó phải thi vs hấn, tốn công tốn sức tốn thời gian cho hấn để rồi lại phải công lưng ra mà dạy nữa, nó không rảnh vậy đâu. Khôi lấy tay vuốt vuốt lấy mái tóc của mình rồi nói:

- Nếu thi xong mà mấy người thắng thì tụi này đảm bảo sẽ không bao giờ làm khó mấy người nữa.

My nhìn Khôi chăm chăm, cô không hiểu trong đầu anh chàng này đang nghĩ cái gì, muốn thi thử thì thi một mình đi, làm như tụi nó muốn dạy lớp âm binh đó làm không bằng. Triết đưa một chân lên cao rồi cột lại dây giày nói:

- Tui biết mấy người không muốn thi nhưng.....muốn dạy thì phải thế thôi. Không thì có thể biến mất không cần giải thích.

Nó trầm mặt, sự thật là nó không thể không dạy vì gia đình nó ép buộc, nếu nó bỏ về thì coi như nó đâm đầu vào chỗ chết, nếu ở lại thì phải thi vs mấy người nhiều chuyện nhiều điều này. Đứng là tiến thoái lưỡng nan, thôi thì chấp nhận vậy, nó liền nhìn tụi hấn rồi gật đầu, hai con bạn hiểu tại sao nó làm vậy nhưng trong lòng hai đứa vẫn thấy là không nên thi thi hơn. Nhưng nếu nó đã quyết định thi thôi. Nắm lấy cái khăn lau lau mặt nó liền chạy nhanh đi.

Lớp 12a1, cả lớp đang xôn xao vs trận đấu giữa học sinh và thầy giáo, người làm bài đầu tiên là Tuyết và Triết, cả một gian phòng to lớn mà chỉ vòn vẹn 3 người bởi vì có thêm một giáo viên coi thi. Thời gian trôi nhanh như chong chóng, cuối cùng cũng phát đề, đề thi vừa phát ra Triết khẽ cười một cái rồi thông thả làm bài, trong khi đó Tuyết vừa nhận đề thi đã thờ dãi ngao ngán nhìn đồng hồ treo tường đang quay, Tuyết cầm bút lên nảo nề làm bài, Triết thấy thái độ của thầy giáo dạy Toán mà cười chế giễu. Thời gian xoay như chong chóng, mới đó mà đã hết giờ làm bài, cả hai nộp bài rồi bước ra khỏi gian phòng, Tuyết thì thở hắt ra, Triết khi khí thế tự tin khiến anh nhếch môi cười.

Môn thi tiếp theo là môn lý, môn này là do My và Khôi thi, vào ngồi xuống ghế My liền nằm ý lên bàn mà than:

- Thi giắc này buồn ngủ chết.

Giờ này là 1 giờ trưa, đề thi phát ra My lập tức nhú mày trong khi Khôi thì vô cùng bình thản, anh không gấp gáp mà làm bài một cách chậm rãi. My ngáp một cái rồi to rõ rồi nằm xuống ngủ, Khôi nghĩ chắc anh thắng rồi nên cũng không quan tâm đến những câu khó.

Hết giờ làm bài, cô giáo thu bài và ánh mắt đầy khinh bỉ đối với loại giáo viên như My, Khôi bước ra khỏi lớp nhìn My rồi nói:

- Thầy giáo ngủ ngon nhĩ?

My hừ lạnh một cái rồi bước đi, còn Khôi đứng đó mỉm cười. Và bây giờ là kỳ thi cuối, môn này là môn Hóa, một môn nói khó thì không khó nhưng nói dễ cũng không dễ. Hấn và nó bước vào phòng, tay cầm theo chiếc máy tính nhỏ và một mảnh giấy nhỏ nó liền đi vào, hấn nhìn thấy thi cười nói:

- Thầy có lên.

Ý này là hoàn toàn châm chọc, hoàn toàn là châm chọc nhưng nó không quan tâm chỉ lạnh nhạt bước vào phòng, ngồi vào chiếc ghế kế cửa sổ nó liền thấy khung cảnh trường này không tồi. Đề bài liền phát ra, nó liền nhanh tay làm ngay, suy nghĩ một lúc lâu nó thấy hình như chỉ có mình làm nên nhìn sang hấn thì thấy hấn chỉ ngồi đó chứ không làm bài mà hình như hấn làm rồi, nó cũng không quan tâm chỉ làm bài của mình rồi tiếp tục ngắm cảnh.

Nó vừa bước ra thì My và Tuyết đã kéo nó đi, nó bị kéo đi mà không biết lý do nên nhú mày nói:

- Chuyện gì?

Hai con bạn cười hề hề rồi tiếp tục kéo nó đi theo hướng sau sân trường. Nó khó hiểu rằng tụi bạn kéo nó đi làm gì nhưng nó cũng không quan tâm cho lắm, hai con bạn nhìn nó nói:

- Tụi mình sẽ thắng chứ?

Một chủ đề nhằm chán mà nó không muốn nhắc tới huống hồ gì mà trả lời đám này, hai con bạn biết nó im lặng là có thái độ không muốn nhắc nhưng thật ra không nhắc không được, hai con bạn không biết ai ra cái đề mà khó kinh khủng khiếp, chỉ là hai con bạn tự nhiên nổi lên lo lắng chứ thật ra cũng đã làm hết, nó nhìn hai con bạn đắm chiêu suy nghĩ thì buồn cười mà không nói gì, lo quá là xa, nếu thua thì quan mình chính đại đi về nhà mà nói vs

pama:

- Con không có khả năng để dạy dỗ nên con cần học hỏi thêm.

Nghĩ đến thế mà nó suy tính được rằng thế nào ba nó cũng sáng cái gì đó lên đầu nó cho coi. Mà thôi lo xa làm gì, dù gì cũng chưa có kết quả.

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Nhiệm Mâu (Cô Nàng Hotboy Lạnh Lùng Phần 3)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 11

Chương 11: Kết quả.

Đồng hồ trên tường cứ vô tình trôi qua, sau 2 tiếng đồng hồ hội đồng chấm thi vẫn chưa có kết quả, nó ngồi nhìn chăm chăm chiếc đồng hồ, chấm gì mà lâu quá, nó còn muốn về nhà làm một số việc nữa, hai con bạn không biết bị gì mà cứ đi qua đi lại khiến tụi hấn cứ tưởng tụi nó đang sợ bị thua cho nên tụi hấn cười đắc chí. Đợi một lúc sau, tiếng bàn luận, tiếng giày cao gót, giày da đất tiền vang lên khi chạm lên nền gạch, tụi nó chợt mừng thấy rõ, cuối cùng cũng được về nhà, hấn thì mong kết quả sẽ như hấn mong muốn.

Thầy cô giáo bước vào phòng rồi cười một cái, mặt của ông thầy đầu hói nghiêm trọng thấy rõ, ông ta đi tới trước mặt nó và nói:

- Thật đáng khiến tui thấy vọng!!!!

Một câu nói có uy lực rất lớn, yên ông thầy không lẽ là tụi nó thua hay sao, không ngờ tụi nó như thế lại thua mấy người như tụi hấn, thôi rồi vậy là tụi nó đành phải cuốn gói về nhà mà trong đó nó là người thảm nhất, cảnh tượng nó có thể tưởng tượng được là nó sẽ bị ba nó đuổi thẳng cổ ra ngoài cũng nên. Thảm hại sâu một hơi nghe bà cô đeo kính gọng đen lên tiếng báo kết quả:

- Đầu tiên: Môn Toán: Triết: 10 điểm. Thiên: 10 điểm.

Là một điểm số bằng, hai người vừa được nêu tên bất giác nhìn nhau mà không nói lời nào, chỉ là hai đôi mắt có chút tóe lửa. Mọi người tiếp tục đổ dồn đôi mắt vào cô giáo, cô giáo hít một hơi rồi nhẹ nhàng nói:

- Tiếp theo là môn Lý, tôi không hiểu thế nào môn này dễ dễ thế mà điểm lại kém hơn môn Toán nữa.

Nghe bà cô thuyết giáo mà mắt của Khôi từ trông ngóng chờ đợi trở nên ảm đạm kinh hãi, bà cô ấy thế lại không nhìn ra điểm bất thường, cứ thao thao bY61 tuyệt là bã lúc trước hay ra sao, tài năng thế nào, Khôi cảm thấy bức mình định lên tiếng thì Mỹ đã nói lớn vs bà cô nhiều chuyện này:

- Đọc đi!

Bà cô giật mình một cái rồi bắt đầu đọc kết quả:

- Khôi: 9.8 điểm. An: 9.8 điểm.

Lại bằng nhau, kết quả này thật sự công minh hay sao? Tại sao lại bằng nhau lần nữa chứ? Tài năng của tụi nó và tụi hấn là ngang ngửa nhau hay sao? Tất cả câu hỏi này cứ xoay quanh đầu của cả tụi nó và tụi hấn, bà cô nhìn cả đám đang suy nghĩ thì háng giọng nói:

- Môn kế tiếp là môn Hoá. Khang: 9.9 điểm, lý do trừ 0.1 điểm là do bài dơ.

Phút giây quyết định sống chết đã đến, sự thật sẽ được tiết lộ từ miệng cô giáo, tự nhiên tim nó đập nhanh hơn thường ngày một chút cỡ lẽ trong thâm tâm nó cũng rất hồi hộp chờ kết quả, cô giáo hít một hơi thật sâu hô to:

- Minh: 9.9 điểm.

Là kết quả bằng nhau, thật không công bằng, bằng nhau thì có nghĩa tụi nó và tụi hấn là có chung trình độ nên suy cho cùng tụi nó dù có đủ tư cách dạy nhưng lại có chung trình độ nên tụi hấn sẽ không học là cái chắc. Thảm thò dài một hơi, thôi rồi kiểu này là nó phải về rồi, Luân Đôn thân yêu đang ở đó chờ đợi nó, tụi hấn thì thảm cười, sự thật đúng là như mong muốn cuối cùng cũng đuổi được tụi nó đi, cười một cái khinh bỉ tụi hấn cứ thế mà dương dương tự đắc đi ra khỏi phòng học, nhưng khi vừa bước tới cửa thì giọng bà cô vang lên:

- Áy. Áy. Khoan. Tôi xin lỗi, tôi đọc thiếu. Minh: 9.9 điểm cùng 0.1 điểm vì logic rất hợp lý nên tổng công là 10 điểm.

" Ầm....ầm..." Tụi hấn nghe mà như sét đánh ngang tai, vậy là.....vậy là.....tụi nó thắng hai sao? Tại sao lại như vậy? Thật không hiểu nổi? Tụi hấn muốn hét thật to để khỏi bức bối trong người, không thể tin tưởng được là hấn như thế lại thua. Là hấn thua? Thua thật rồi! Thảm hại làm sao. Nó bất chợt nở

một nụ cười, thật hay là cuối cùng nó cũng không cần phải về nhà, như thế là vui rồi. Tụi nó từ từ lướt qua tụi hấn một cách chậm rãi và nói:

- Thua rồi.

Thật là đáng nhục nhã, hấn vo tròn nắm đấm, đấm mạnh vào tường nói lên một câu chửi thề:

- Mẹ kiếp.

Hai thằng bạn đành bất lực nhìn hấn, thật không ngờ tụi hấn vì quá tự tin vào bản thân nên mới xảy ra có sự này.

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Nhiệm Mâu (Cô Nàng Hotboy Lạnh Lùng Phần 3)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 12

Chương 12: Ngoan ngoan.

"Cốc...cốc...cốc"

"Reng....reng....reng"

Tiếng gõ cửa cùng tiếng chuông vào học vang lên, một ngày mới lại bắt đầu trong không khí ảm đạm của lớp 12a1, từ khi biết tin tụi hấn thua một cách nhụt nhủ thì cả lớp lúc đầu y như robot đứng hình toàn tập, tụi hấn được gọi là thần đồng, vậy mà kết quả khiến người ta đứng là bất ngờ đến ngầy người, nhưng nếu tụi hấn thua với điểm số sê xích nhau lớn thì cũng không gì đáng nói mà đáng nói ở đây là chỉ thua kém nhau 0.1 là 0.1, một con số nhỏ bé ấy thế lại dẫn đến một kết cuộc không mấy tốt đẹp đối vs tụi hấn. Hôm nay cả lớp 12a1 đóng tất cả các cửa lại, không phải là lớp này chống đối mà là lớp muốn một không gian yên tĩnh trước khi đối mặt vs tụi nó. Lớp trưởng Linh Chi cười cười nói vs cả lớp:

- Mọi người đừng quá ủ rũ, rồi cũng sẽ qua.

Thật là cả lớp nghe như không nghe, không ai trả lời lớp trưởng, mà lớp trưởng thì không có hiên, Chi hét lớn:

- Tụi bây ở đó mặt buồn thì giúp ích gì? Tụi bây cứ xem mấy người đó như không khí đi, dạy thì nghe, hỏi thì trả lời, muốn gì thì cứ chiều để từ từ tìm cách, chứ đừng một cái thì lại ở đó chống đối thì tự đâm đầu vào chỗ chết à?

Cả lớp như được thông não nên đứa nào đứa nào nẩy ngật đầu rục rục, mà cả lớp đâu có ngờ, mấy từ này có người nghe hết. Tụi hấn từ hôm qua tới giờ vẫn con tặc, thiệt không tin nổi tụi hấn như thế lại thua, thua một cách thê thảm ấy chứ, hấn bây giờ mà nhìn thấy nó thì chắc sẽ đấm nó tới chết vì dám hạ nhục hấn, nghĩ tới vậy thôi mà mặt hấn đã nổi lên tơ máu, tay vo tròn khiến gân xanh nổi lên, hai thằng bạn cũng có tâm trạng không khác hấn là mấy.

"Cốc....cốc....cốc"

Tiếng gõ cửa lại vang lên, lớp trưởng mặt nhăn mày nhí đi ra mở cửa, vừa mở cửa ra thì Chi như đóng băng, dù biết là My giả trai rất đẹp nhưng không ngờ vì đẹp nên mới đem lại rất rối cho cô, Chi là người rất ghét mấy ông thầy đẹp trai, triệu chứng này rất kỳ lạ mỗi lần thấy người nào đẹp trai mà còn làm giáo viên là Chi không khống chế nổi bản thân, tay chân tự động đánh vào người đó, Chi vung tay đấm mạnh vào My, vì quá bất ngờ nên My không kịp phòng thủ nên bị ăn một đấm, ôm lấy bụng My lùi ra sau vài bước thì một cú đấm đã đưa ngay mặt My, My cười nhếch mép lách người qua, Chi vì mặt đã nên nháo té xuống đất. My nhìn thấy thế chỉ cười nhẹ một cái thể hiện sự khinh bỉ rồi bước vào trong.

Tiết học trôi qua một cách im ỉm, lớp học rất ngoan, phát biểu rất nhiều, nói chung là rất tốt. Tiết Lý trôi qua trong tốt đẹp, lớp 12a1 cũng thấy yên lòng, tiết tiếp theo là tiết Toán mà gặt một cái tự nhiên bữa nay được nghỉ tiết, cả lớp kéo ùn ùn xuống căn tin, vừa xuống tới nơi cả lớp nhìn thấy nó đang ngồi ăn, hôm nay đâu có tiết Hóa? Sao nó lại ở đây? Muốn gì hay sao? Cả lớp từ từ đi tới chỗ của nó đang ngồi. Nó nhìn đám người từ từ đi lại mình mà thậm thấy bất an, nó toan đứng lên bỏ đi thì Trình lên tiếng:

- Chào thầy Minh.

Lòng nó đã bất an nay lại bất an hơn, tại sao đám này ngoan dữ vậy? Có ý đồ gì hay không? Phải chuẩn bị tâm lý mới được. Thầm nhủ trong lòng xong, nó mới ngật đầu chào Trình rồi đứng lên bước đi thì bạn gái Khôi nói:

- Thầy làm gì mà vội vàng vậy?

Nói trùng tim đen, nó thoáng đứng hình nhưng sau 1 giây nó trở lại bình thường và bắt đầu nói:

- Ừm....Thầy bận việc đi trước chứ không như ai kia rảnh rỗi đứng đó hỏi.

Cái này là nói nhẹ nhàng mà có sức hạ nhục người khác cao ngất trời, ý của nó nói mấy người này quá rảnh rồi mà làm phiền nó, nghe tới đây mặt cả lớp đỏ sặc thâm trầm hơn ban đầu, hần vừa nhìn nó đã nhìn không nổi nhưng là giữ lời hứa nên cố gắng kìm chế bản thân nhưng khi nghe nó câu đó thì hần thấy máu trong người sôi lên, hần nóng đến mức có thể bầm nó thành tương.

Triết thấy tình hình không ổn nên kéo hần và Khôi đi ra khỏi đó, trong lòng Triết cũng rất giận nhưng mà anh không muốn gây sự. Trình thấy hần bước đi thì đòi đi theo nhưng hần quay lại mặt lạnh như băng nói:

- Biến!!!!!!!!!!!!!!

Trình nghe xong thì ngạc nhiên ngây người đứng nhìn hần bước đi, sau đó bật khóc chạy vào WC.

Nó đi vào vườn hoa, vì đi vào nơi này nó mới biết được thật ra ông nó kéo nó từ Anh về là muốn nó không biết cái gì. Nếu thật sự là bí mật được cất dấu nơi này thì có lẽ nó sẽ biết được viên ngọc trai đen quý hiếm mà gia đình nó vào 15 năm trước bị mất cắp, lúc đó nó còn quá nhỏ nên không hiểu rõ sự hỗn loạn, hoang mang như thế nào nhưng nó biết viên ngọc trai đó không dễ mất cắp mà có thể là bị người nhà đem giấu đi hoặc có một khả năng khác nữa. Đi được vài bước thì nó thấy tụi hần đang ra sức dầm tay vào thân cây, không lẽ tụi hần tức nó tới mức này hay sao? Mà thôi nó cũng không quan tâm. Nó đang đi thì có hai bàn tay đặt lên vai, nó không quay lại chỉ nhàn nhạt nói:

- Tụi bây này giờ chết đâu vậy?

Hai con bạn nó nghe nó hỏi thì chỉ cười hi hi rồi đi ra trước mặt nó nói:

- Khu viên này to lắm và đặt biệt nó không có mật thất hay gì hết, toàn chỉ hoa là hoa.

Tuyết đánh My một cái, My cứ tài lanh, thật ra My nói không hoàn toàn sai nhưng đúng hết thì không phải vì Tuyết lúc này đã xem xét nhưng không xem xét hết vì khi viên này rộng mấy hecta chứ chẳng nhỏ, Tuyết đã bỏ mất 2 tiết dạy để cắm đầu xuống đây tìm manh mối nhưng coi bộ là không mấy khả quan. Nghe hai con bạn nói mà nó cảm giác như mình càng ngày càng đuối, hôm qua loáng thoáng nghe ông nói vs ba nó trong lúc nó đang gọi điện nói chuyện vs mẹ. Nó nhất quyết tìm cho ra bí mật này.

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Nhiệm Mâu (Cô Nàng Hotboy Lạnh Lùng Phần 3)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 13

Chương 13: Bí mật xem được bật mí.

Càng đi sâu vào khu vườn tụi nó càng thấy bất bình thường, hoa càng ngày càng nhiều nhưng hoa không tỏa ra hương thơm, cảnh hoa đẹp tới mức khiến người khác chỉ quan tâm đến hoa mà không quan tâm tới những thứ khác, đây là một cách giúp người tạo ra vườn hoa này sẽ thiết kế được một mật thất bí mật mà không ai hay biết. Nó bước đi càng ngày càng nhanh, có thể đi sâu vào đám hoa này sẽ thấy được điều nó muốn thấy, bước chân nhanh lên, tay không ngừng vạt những khóm hoa ra hay bẻ để tiến lên phía trước, đi tới một khóm hoa hồng thì bị tắt lối, thật không thể dùng cách nào để vào cả, nó lấy chân giẫm hết đám hoa, từng chiếc lá, từng cành hoa liền đổ rạp xuống theo chân nó, hai con bạn không biết nói gì ngoài cách há mồm ra nhìn hành động của nó, nhưng khi nó vừa rút chân lên thì khóm hoa đó cũng trở lại như lúc ban đầu, hai con bạn mồm đã to nay lại to hơn, hoa giả? Nó nhìn khóm hoa đó rồi ngồi xuống nhìn xung quanh khóm hoa, nhìn một lúc thì nó nhìn thấy một chiếc chìa khóa, nhưng chìa khóa này mở cửa nào? Mật nó thâm trầm đôi chút, nó đã tìm hết nhưng chỉ thấy lưới rào lại để tránh học sinh leo trèo, vậy đây là chìa khóa để mở một chiếc hộp hoặc một cánh cửa bí mật nào đó? Nhưng trong trường này ngoài cái khu vườn ra thì còn cái gì nữa? Mật nó dầm chiêu hần ra, ngay lúc đó My chồm lấy chìa khóa từ tay nó, nó giật mình chụp lại thì My kéo lấy nhưng vì bất ngờ nên cả hai không ai giữ được chìa khóa, chiếc chìa khóa rớt xuống đất, thay vì nghe tiếng "keng" nay lại nghe tiếng "xoảng", cả 3 giật mình, cái này.....không lẽ.....chà nhẽ.giác quan mách bảo nên tụi nó liền ngồi xuống một lượt, vừa nhìn thấy một thứ gì đó bằng sắt, nó đưa tay định kéo thì tiếng của một người con trai vang lên:

- Làm gì đó hả?

Nghe thấy tiếng nói cả 3 đồng loạt ngước nhìn nhưng vừa nhìn thì người con trai đó liền nổi giận nói:

- Cả 3 thầy làm gì ở đây? Thầy hiệu trưởng đã gắn bảng: "Không phận sự cấm vào" mà.

Nó liền thấy buồn cười, nếu nói hiệu trưởng nói vậy thì giải thích thế nào về việc tụi hần quang minh chính đại vào đây. Không lẽ tụi hần là người có phận sự? My liền cười hắc một cái nói:

- Nói mà không biết suy nghĩ. Tụi em vào được thì tụi em có phận sự à?

Khôi nghe My nói thì tỏ ra uy nghiêm nói:

- Tụi này là người trong hội học sinh nên thầy giao quyền coi có học sinh nào trèo rào trốn học ở khu vườn này. Suy cho cùng là tụi này chính là có phận sự.

Tuyết nghe mà thấy như là tụi hần đang lên mặt nói vs tụi nó là tụi hần dù là học sinh nhưng có quyền được vào, còn tụi nó là giáo viên nhưng lại không được vào. Tuyết nói:

- Vậy mấy em thấy tụi này là.....

Tuyết chưa nói hết câu thì Triết đã mở miệng nói:

- Là không có quyền vào đây trừ kị hiệu trường cho. Bây giờ mời mấy thầy đi ra giùm cho.

Nó nghe thế thì cũng không làm khó liền nhanh chân đi ra nhưng trong đầu luôn nhớ tới thứ ở dưới mặt đất kia, lúc này nó đã nhặt lại chiếc chìa khóa, nó dù thế nào đi nữa cũng sẽ biết thứ dưới đất đó là gì. Thấy tụi nó đã đi hần liền nhìn xuống khóm hoa hồng, vẫn còn một chiếc chìa khóa, hần không tìm chiếc còn lại vì hần nghĩ nó sẽ không lấy nhưng mà hần đã làm. Nhặt lấy chìa khóa dưới khóm hoa tụi hần mở cửa đi vào dưới tầng hầm, mở cánh cửa bằng sắt ra, tụi hần đi dọc theo cầu thang, càng đi xuống sâu thì càng tối, phải nói tối tới mức không thấy đường đi, từng bậc thanh nhỏ cứ vang lên đều tiếng bước chân, khi vừa xuống hết cầu thang thì không gian của căn phòng bí mật này thật khiến người khác choáng ngợp, đèn chùm trên cao tỏa sáng cả căn phòng, ghế sofa đắt tiền cùng hàng ngàn thứ khiến người khác choáng. Và đặc biệt nhất là thứ đang đặt trên bàn, một chiếc hộp gỗ nhỏ, nhìn bề ngoài cũng khá bình thường nhưng thứ bên trong khiến mọi người phải trầm trồ, hần từ từ đi tới, mở hộp.....và.....

Quay lại với nó, nó đang nhìn chiếc chìa khóa trong tay, không biết nó nên hành sự vào lúc nào? Ban đêm thì chưa chắc sẽ tìm ra được cánh cửa sắt ấy, thời gian tìm kiếm sẽ mệt mỏi đây nhưng đi ban ngày thì không khả quan vì sẽ có người làm phiền, vậy thì cứ tùy trời vậy, nó sẽ cố moi ra bí mật đó cho bằng được. My đang khuấy ly cafe nói:

- Mày có chắc là chuyện viên ngọc trai đen là sự thật?

Chuyên nó nói là nó nghĩ viên ngọc trai do người nhà giấu rất không khả quan vì không thể nào mà người nhà nó lại làm vậy, lấy vật quý giá của gia đình đem cất giấu hết 15 năm trời mà không nói với con cháu là không đúng. Nhưng nếu khả năng đó xảy ra thì dám chắc là gia đình nó chắc có vấn đề.

Nó nhìn My chằm chằm rồi nhàn nhạt nói:

- Tao sao mày làm gì?

Tuyết đưa ly nước lên miệng uống một ngụm rồi nói:

- Nếu là thật thì chỗ lúc này rất khả nghi.

Nó gật đầu, có lẽ nó sẽ sớm tìm ra ngay thôi.

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Nhiệm Mâu (Cô Nàng Hotboy Lạnh Lùng Phần 3)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 14

Chương 14: Đột nhập vào ban trưa.

Nhìn chiếc hộp trên tay hần từ từ mở ra mà hai thẳng bạn xót ruột, không biết thứ đó còn hay mất. Nắp hộp hoàn toàn mở ra thì tụi hần mới thở phào mà đóng lại và bước nhanh ra khỏi tầng hầm.

Tụi nó thì cú ngồi đó uống cafe, đang không biết đi bao giờ là thích hợp thì nó nghe thấy tiếng Tuyết nói điện thoại vs ai đó:

- Gì? Bây giờ không được thì sáng. Không được nữa thì tối, mệt quá vậy quyết định trưa gửi ngay.

Trưa? Buổi trưa? Khá là hoàn hảo đây. Nếu là buổi trưa thì học sinh đã ùn ùn kéo kéo đi xuống căn tin, giờ đó thầy cô thì đi ăn hay đi về nhà hết, nơi chung là nó có thể đột nhập vào tầng hầm đó mà dám chắc là không bóng ma nào thấy, nghĩ đến thế bất giác nó mỉm cười, My nhìn nó cười mà thấy bất an nói:

- Âm mưu gì đây?

Tuyết cũng có ý nghĩ giống My, mỗi lần nó cười là biết nó có chuyện gì đó được thông suốt, mà nó thông suốt thì sẽ có kế hoạch gì đó được mở ra trong đầu nó, nhìn hai con bạn dùng ánh mắt tố cáo nó, nó nhếch môi lên một chút nói:

- Trưa mai hành động.

Nói rồi nó bước ra khỏi quán để hai con bạn bơ vơ ngơ ngác nhìn nhau mà chả hiểu gì. Về tới nhà, nó ngã lưng xuống sofa, nó nhìn lên trần nhà. Nếu sau khi tìm ra viên ngọc thì nó biết được cái gì? Nó sẽ ra sao khi bí mật gia đình bị tiết lộ? Nó nên hành động hay im lặng bỏ qua việc nhà nó làm thế? Cứ suy nghĩ lòng vòng này giờ, nó thấy mình đang rơi vào một mớ bòng bòng không biết xử trí ra sao. Thở dài một cái nó bước lên lầu thì quán gia đứng ngay cầu thang nói vọng lên:

- Tiểu...

Ông chưa nói hết thì tất cả mọi người đã quay sang nhìn ông, ông lờ miệng nói sai, nó liếc mắt nhìn ông rồi nhàn nhạt nói:

- Tôi không còn là "Tiểu" thiếu gia nữa.

Ông quan gia thờ phảo, đúng là chỉ có nó nhanh trí thôi, nếu mọi người mà biết nó là con gái thì tội rồi. Quán gia đi tới gần nó, nói nhỏ gì đó vào tay nó rồi cuối chào bước đi làm tiếp công việc của mình. Nó đứng lặng người một chút, suy nghĩ lời quán gia vừa nói: "Ông của tiểu thư nói đừng nên quá tò mò không thì sẽ mất mạng vô ích". Vậy là sao? Tại sao chỉ mới mấy giờ thôi mà chuyện nó tìm ngọc trai đen lại bị ông biết, không lẽ ông cho người theo dõi nó, thật không tin nổi ông đã kêu nó về Việt Nam, vậy còn tìm người giám sát nó? Thật ra gia đình nó muốn làm việc gì đây?

Bước chân lên từng bậc thang nó như im lặng đến không nghe thấy tiếng nhưng trong đầu nó là một mớ hỗn độn.

Bar Night.

Một quán bar đa số chỉ có những cậu ấm cô chiêu mới có khả năng vào nổi, lúc thành phố đã lên đèn cũng là lúc những chiếc xe mô tô, xe ô tô lao nhanh trên phố ồ ập kéo đến trước cửa quán, bước chân xuống xe toàn là những hotboy, hotgirl trên người là quần áo hàng hiệu, sành điệu. Ngay lúc này, trước cửa quán là 3 chiếc xe mô tô đậu trước cửa quán, 3 người con trai bước xuống, hấn mặc áo sơ mi màu trắng, đeo kính, áo khoác ngoài màu đen cùng quần jean rách đầu gối, mang giày thể thao. Nhìn bề ngoài giống thư sinh nhưng cũng có chút nổi loạn, Khôi hôm nay mặc áo thun trắng bên trong bên ngoài là áo màu đen, quần short năng động, nhìn trông rất tràn đầy sức sống. Triết mặc áo sơ mi đơn giản, quần jean cùng giày thể thao. Nhìn rất bình thường nhưng toát lên sự quyến rũ khó cưỡng. Bước chân vào quán, vệ sĩ vừa nhìn tụi hấn đã cuối đầu chào và mở cửa cho tụi hấn, tụi hấn nhếch mép cười rồi đi vào. Vừa bước vào tiếng nhạc sập sinh chói tay vang lên, mùi rượu, thuốc lá nồng nặc, những con người trên sàn nhảy đung đưa theo nhạc, đúng là một sân chơi để giết thời gian của những người giàu có. Tụi hấn đi vào khiến mọi người trong quán nhìn như "thú quý hiếm", tìm một chiếc bàn trong góc khuất hấn liền ngồi xuống. Khôi và Triết liền nói:

- Sao hôm nay lại đi bar?

Dù là không phải ngoan hiền gì nhưng tụi hấn rất ít đi bar vì lý do bar là nơi phức tạp nhất, nó sẽ gây rất rối cho tụi hấn, nên tụi hấn rất ít đi nhưng hôm nay lại đi thì thấy rất là lạ, hấn nhìn hai thằng bạn nói:

- Vì tao đang muốn xả stress.

Hai thằng bạn không nói gì chỉ nhìn vậy thôi, mà phải nói là hấn hôm nay nhìn có vẻ rất thư thái mà bị stress hay sao? Triết uống một ngụm rượu rồi nói:

- Mà thấy là ông thầy Minh giống con gái không?

Bây giờ Khôi vs hấn mới để ý, tưởng nó rất so với một người con trai bình thường, gương mặt lại rất đẹp nhưng đẹp kiểu con gái, tay chân thì nhỏ. Đúng là nếu là con gái thì đẹp đến mức phải khiến hấn đứng hình chứ chả chơi nhưng đáng tiếc nó là con trai. Khôi và Triết cũng thấy thầy An với thầy Thiên rất giống con gái, nhưng thôi vào đây để vui chơi chứ không phải để xem xét tụi nó có phải là con gái hay không. Hấn đang ngồi thì có một cô gái đi tới ngồi xuống, dựa nguyên người của cô ta vào người hấn, hấn cũng chả bài xích gì, cũng không đẩy cô ta ra, hấn cứ thế để cho cô ta từ từ mà dựa hết vào hấn, cô ta giọng nũng nịu nói:

- Anh~ Sao dạo này anh không tìm em? Hà~?

Nghe mà nôi da gà hết lên nhưng hấn vẫn lịch thiệp nói:

- Tại anh bận đó cục cưng.

Cô ta chỉ hừ mũi một cái rồi ôm lấy hấn, Khôi và Triết lác đầu nhìn hấn. Một lúc lâu sau, tự nhiên cánh cửa bị đập banh mà rớt xuống đất, từ ngoài cửa bước vào hai cô gái, một người mặc áo đầm ngang gối màu tím nhạt, mang giày cao gót, một cô mặc áo đầm màu trắng tinh khôi mang giày thể thao bước vào. Cả hai mặt rất tức giận, đi nhanh vào trong, mọi người dừng hết mọi hoạt động chỉ để nhìn hai cô gái này, My đi tới quầy rượu, lấy một chai rượu rồi mở nắp uống, Tuyết dứt lấy rồi uống và cả hai cùng hét lên:

- Chết tiệt.

Từ trong một bàn rượu có một cô gái bước ra, cô ta mặc áo ngắn hơn gối và cúp ngực, cô ta đi tới nói:

- Là ai mà làm phách vậy?

My và Tuyết tức giận trừng mắt, cô ta sợ hãi lùi bước nhưng vẫn mạnh mẽ:

- Làm gì mà ghê vậy? Định muốn làm chị hai ở đây à?

Lời nói vừa thốt ra thì tóc cô ta liền bị My kéo giật ra sau, My nhìn cô ta nói:

- Làm phách hả? Chị hai hả? Tui không muốn. Bây giờ tui chỉ muốn đánh người thôi.

Nói xong My đâm vào bụng cô ta một cách không thương tiếc, tán cô ta mấy phát rồi phui tay tiếp tục uống rượu. Tuyết nhìn cô gái đang nằm la liệt trên đất khẽ cười khinh bỉ một cái rồi lấy tay đập chày rượu, Tuyết cầm chày rượu bị mẹ nói:

- Muốn thù không?

Mặt cô ta tái mét, Tuyết khẽ cười khẩy một cái, ngay lúc đó bảo vệ đi tới để ngăn 2 đứa lại thì Tuyết liền đi tới giậm lên người cô gái nằm dưới đất kia rồi lấy đá đó bay lên đá vào mặt hai tên bảo vệ, ai cũng nhìn Tuyết, mặc vấy mà hăng vậy. My liền đứng lên đi tới gần Tuyết rồi lấy chân giậm lên bụng tên bảo vệ nói:

- Tôi đến đây không phải gây sự nhưng mấy người cố tình khiến tui này gây sự thì tui này chiều.

Nói rồi My kéo áo tên bảo vệ lên rồi thực đầu gối vào bụng hắn liên tục, tui hắn nhìn là biết những cô gái trong quán cafe mấy ngày trước, Khôi và Triết đi tới nói:

- Chỉ là một đám chuột nhắt thôi, 2 cô nàng đây đừng chấp nhức.

Khôi rất thú vị về cô gái tên My này, dù lúc này uống rất nhiều rượu nhưng lại không say, thật khiến người khác tò mò, Tuyết đi tới nhìn Triết từ đầu tới cuối nói:

- OMG!

Triết bất ngờ với lời thốt ra của Tuyết, anh làm gì mà cô phải hét như thế? Hay vì anh đẹp trai quá, Tuyết nhìn Triết nói:

- Thì ra là vậy!!!!

Nói xong Tuyết liền kéo áo của My rồi kéo ra khỏi quán, mọi chuyện vậy là sao? Thật không hiểu nổi.

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Nhiệm Mâu (Cô Nàng Hotboy Lạnh Lùng Phần 3)* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 15

Chương 15: Một phần sự thật.

Tuyết vừa kéo My ra khỏi quán thì My đã lên con nói:

- Mọi chuyện thật sự là sao chứ? Lúc này thì nói trưa mai hành động, đừng một cái là nói nhất quyết nhất quyết tìm ra bí mật vào đêm nay. Mọi chuyện vậy là sao? Tao bức thật ấy nhá.

Tuyết lấy tay bịt miệng My lại rồi kéo vào một quán cafe, ngồi vào bàn Tuyết nói:

- Tao đã hiểu rồi. Thật ra là dưới tầng hầm đó không hề có ngọc trai đen.

My ngây ngốc nhìn Tuyết, nếu đã nói là không có ngọc trai đen thì nó còn cầm đầu vào kêu hai đứa 2 này vào tầng hầm làm gì? Tuyết liền kéo My lại gần và nói:

- Mà thật không biết sự thật về 15 năm trước?

My nhủ mày, nếu cô biết thì bây giờ còn ngồi đó tức giận làm gì? Hỏi một câu thật là thừa thãi, My liền nắm lấy tay Tuyết nói:

- Vấn đề chính đi.

Tuyết liền hạ giọng ừ một cái rồi từ tốn nói:

- Lúc này khi nhìn tên Triết, tao liền nhớ ra là....vào 15 năm trước.....

Tuyết chưa nói hết câu thì tự nhiên thấy khách trong quán không còn bóng ai, phục vụ cũng đi đâu mất. Hai đứa ngạc nhiên khi một người đang đi tới, mặc chiếc váy màu đen kiêu sa sang trọng nó liền bước tới chỗ hai con bạn nói:

- Sự thật là 15 năm trước có một người phụ nữ tên là Mai Anh, bà ta là mẹ kế của tao.

My tròn mắt khi nghe nó nói, mẹ kế? Là sao? Mọi chuyện phức tạp vậy? Nó liền đi tới ngồi xuống, Tuyết nhìn nó nói:

- Mà đã biết?

Nó gật đầu, Tuyết liền thở dài một cái nói:

- Hèn là tao gặp tên Triết đó nên tao mới biết là người cpn riêng của mẹ kế mà cũng tên Triết.

My nghe hai người ngồi đối diện nhau người nói người trả lời mà phát bực, không cho cô biết là sao? My đập tay xuống bàn nói:

- Mọi chuyện là sao? Nói tao nghe coi.

Tuyết và nó liền nhìn My rồi cười một cái, nó nhàn nhạt nói:

- Thật ra lúc tao 2 tuổi, là lúc ba tao bị nghi oan là có vợ riêng ở ngoài, mẹ tao lúc đó bị trầm cảm nặng, bà mẹ kế của tao cho rằng bà đã có cốt nhục của ba tao nên mới lộng hành mà đường đường chính chính vào gia đình họ Hàn. Ba tao dù kiên quyết không chịu nhưng bà ta cố chấp, bà ta lúc trước có một đứa con tên Phan Minh Triết, lúc đó anh chàng này đã 19 tuổi, năm 20 tuổi anh ta bị bắt vào tù.

My nhướn mày, Tuyết cũng nhướn mày, chuyện này cô không biết rõ lắm, nó thấy hai con bạn đăm chiêu thì nói tiếp:

- Anh ta bị bắt vì lý do giết mẹ ruột của mình.

Mắt hai con bạn to gấp đôi bình thường, nó hóp một ngụm nước nói:

- Anh ta không phải vì ham tiền giết mẹ hay vì có mâu thuẫn mà là do....

Nó chưa nói ra đáp án thì hai con bạn vì xót ruột mà hỏi tới tấp:

- Vì sao? Vì sao?

Nó liền nhìn thẳng hai con bạn rồi nói chắc nịch:

- Vì anh ta muốn vào tù.

- Há????

Hai con bạn liền thốt lên trong kinh ngạc, có ai mà lại giết mẹ vì muốn vào tù? Anh chàng này bị tâm thần phân liệt hay sao? Mọi chuyện là sao? Không lẽ ở tù vui hơn ở ngoài? Nó thấy hai con bạn đang ngu ngu xem xét sự việc thì nó liền nói:

- Lý do anh ta muốn vào tù là do bên trong tù có một thứ rất quý và có giá trị, dù anh ta có vào trong tù thì khi ra khỏi tù vẫn có thể sống như đại gia. Bởi vì bên trong đó cất giấu viên ngọc trai đen và.....chiếc nhẫn vàng trị giá rất nhiều số 0. Tao cũng không biết bao nhiêu số không nhưng tao biết nó có thể mua của một thành phố. Chiếc nhẫn đó được chạm khắc tỉ mỉ cùng với sự lâu đời mà nó có giá trị cao ngất ngưỡng. Chiếc hộp đựng hai món vật đó đột nhiên bị đánh cắp vào một buổi sáng, tìm khắp nơi nhưng không thấy và anh chàng Triết đó cũng mất tích ngay ngày hôm đó, dù đã 15 năm nhưng vẫn không tìm ra vật đó.

Hai con bạn đã hiểu rõ được việc ngọc trai đen mất nhưng cái quan trọng là sau bây giờ viên ngọc trai đó lại ở sau sân trường? Nó nói tiếp:

- Và vào 10 năm trước là lúc tao được 13 tuổi thì lúc đó gia đình tao tìm ra viên ngọc trai nhưng vì muốn giấu việc lùm xùm năm đó mà gia đình tao đã gửi cho hiệu trưởng của trường này.

Mọi chuyện đã được sáng tỏ nhưng có lẽ vẫn còn ẩn khúc gì đó nên nó nói:

- Tao vẫn hoàn toàn chưa tin hết vào việc tao vừa tìm ra, vì biết đâu mọi chuyện thật sự không là như vậy. Vì thế tao sẽ tiếp tục ở đây.

Hai con bạn gật đầu, dù thế nào nên chắc chắn mới được.

Sáng hôm sau, mặc áo sơ mi vào cùng quần tây gọn gàng nó liền xuống nhà, vừa xuống đã nghe thấy tiếng chửi bới của My:

- Mày thật là cả áo mà cũng mặc cặp á? Mà cái này là bộ 3 lun ấy chứ! Mặt gì mà 3 đũa cùng một kiểu vậy nà?

Nó không quan tâm con bạn đang muốn gây sự hay gì đó, nó chỉ muốn đi đến trường nhanh để còn dạy đám học sinh nữa chớ, đi ra ngoài cửa tay nó dắt theo chiếc xe đạp rồi nhanh chân đạp tới trường, hôm nay trường có vẻ lạ vì trước cổng trường hôm nay không thấy bóng ai hết, đúng là kỳ lạ hơn thường ngày, đang thất mất sự kỳ lạ đó thì tự nhiên từ xa có tiếng mô tô vang lên, nó liền ngoảnh đầu lại nhìn thì thấy tụi hấn đang chạy đến với tốc độ nhanh và phía sau mỗi chàng trai là một cô gái thân hình nóng bỏng, nó nhìn rồi không nói gì mà lạnh lùng bỏ đi, quan tâm mấy người như thế làm gì.

Đi men theo hành lang trường nó liền thấy vô cùng vui vẻ vì hôm nay là một ngày mà nó rất thích đó là ngày..... rất bình thường. Chỉ là hôm nay trời trong gió mát nên nó thấy lòng vui vẻ vậy mà, hôm nay nó sẽ đem bắt nạt đến cho lớp 12a1. Vừa bước vào lớp thì cả lớp đã nhao nháo lên, lớp trưởng Linh Chi đồng dạng hô to:

- Nghiêm!

Cả lớp liền đứng dậy, nó chỉ gật đầu rồi cho cả lớp ngồi xuống, nó đi tới bàn giáo viên và bắt đầu hành trình dạy của mình, tụi hấn vừa thấy nó hôm nay vui hơn thường ngày thì thấy lạ nhưng không nói gì. Nó đứng trước bục giảng nói:

- Hôm nay chúng ta kiểm tra 15' mấy em lấy giấy ra làm.

Cả lớp ngu người nhìn nó, nó có dặn trước để chuẩn bị đâu chứ? Nó thiệt là áp bức người quá đáng. Nó thấy cả lớp cứ đua nhau nói là nó không dặn trước, nó cười nói:

- Không làm cũng được....

Cả lớp mừng hớn hở, nó liền ngưng một lúc rồi nói tiếp:

- Thì không điểm.

Nói xong nó bắt đầu viết đề, đúng như nó nói đề bài nó đưa ra không có trong đâu cả. Cả lớp cắn bút ngồi làm bài, nếu đối với giáo viên khác thì sẽ ngồi gác kiểm tra rất nghiêm ngặt nhưng đối với nó thì nó đã đi ra ngoài cửa đứng và không nhìn vào lớp, nó muốn cho lớp thoải mái copy, ấy thế mà chỉ có tụi hấn làm được, cả lớp thì ngu hết. Hết giờ làm bài nó thu bài rồi nói:

- Coi như hôm nay chỉ là kiểm tra năng lực nên không vào bảng điểm.

Nói rồi nó tiếp tục dạy, cả lớp cảm thấy 6q bữa nay nó hiền hơn bình thường, tốt bụng hơn bình thường. Nó bị gì trúng đầu hay sao? Nó đang dạy thì tự nhiên Trinh đi lên bục nói với nó:

- Thầy cho em xin phép đi xuống phòng y tế.

Nó nhìn Trinh rồi đứng im một lúc mới nhàn nhạt nói:

- Em bị gì?

Trinh liền lấy tay ôm đầu rồi nói:

- Thừa thầy! Em bị đau đầu.

Nó lắc đầu không cho đi, Trinh thoáng nhủ mày thang đau đầu mà thầy lại không cho đi, hấn bước lên nói:

- Cô ấy bị đau đầu mà thầy không cho đi là muốn ép cô ấy bệnh hơn à?

Nghe hấn nói là biết không phải quan tâm Trinh mà là muốn hỏi tội của nó khi bắt nạt Trinh thôi. Mặt không đổi sắc nó liền nói:

- Đừng có diễn trước mặt tôi. Đau đầu mà nhìn mặt vui quá há.

"Reng....reng...reng"

Nó liền đi tới bục rồi xách cặp ra khỏi lớp, lớp vẫn còn bàng hoàng về câu nói của nó: "Đừng có diễn trước mặt tôi." Tiết tiếp theo là tiết Toán, Tuyệt đi vào khuôn mặt tươi cười nói:

- Mấy em hôm nay chúng ta dự giờ nha.

Dự giờ? Cả lớp ngạc nhiên tột độ, lúc trước lớp này có ai dự đâu chứ? Hôm nay là ngày xui xẻo gì đây?

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Nhiệm Mâu (Cô Nàng Hotboy Lạnh Lùng Phần 3)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 16

Chương 16: Xui xẻo chồng tiếp xui xẻo.

Vừa dứt tiếng nói thì ngoài cửa có ba đến bốn người đến để dự giờ tiết toán, Tuyết liền nhìn lớp trưởng nói:

- Mấy em chào mừng thầy cô chứ?

Chỉ bây giờ mới hoàn hồn, thì ra này giờ không chịu nghiêm. Hô to cả lớp đứng lên nghiêm rồi Chi ngồi xuống nói với Trinh:

- Hình như tao thấy mắt trái giật nà!

Trinh há mồm định hét lên thì hắt bịt miệng lại, Trinh há to mồm là do mỗi lần mắt Chi giật là có nghĩa chuyện xui sắp đến. Cả lớp tự nhiên cảm thấy lo lắng không thôi. Tuyết bắt đầu dạy, tiếng nói từ từ vang lên, cả lớp dù im nhưng không phải để lắng nghe mà là cảm thấy lo lắng cho chuyện xảy ra sắp tới, ngay lúc đó Tuyết lên tiếng:

- Trinh lên làm bài này cho tôi.

Trinh đi lên, mặt nhăn thấy rõ, cô không biết làm, nếu là bài bình thường thì còn biết, đây là bài năng cao, toán năng cao. Trinh đi lên liếc xéo Tuyết cái nhẹ rồi nói nhỏ:

- Tôi không biết làm.

Tuyết nhìn Trinh cười rồi nói:

- Này giờ em làm gì mà không nghe tôi giảng bài?

Trinh lúng túng, dự giờ mà Tuyết dám la như vậy luôn hay sao, Tuyết như rồng mây hỏi tiếp:

- Không biết làm thế đứng sang một bên.

Nói rồi Tuyết quay xuống nhìn cả lớp, cô cho lớp này dự giờ để cho lớp này biết là không nên quá tự tin là mình có thể giải hết tất cả các bài tập khó, đôi khi chúng ta phải thừa nhận là ta không biết làm để có thể nhận được sự giúp đỡ của người khác. Tuyết nhìn tụi hấn rồi nói:

- Bạn Trinh không biết làm vậy có ai lên giúp bạn ấy giải không?

Hòa nhả, nhả nhận nhưng thật ra cả lớp lại thấy Tuyết đang muốn đẩy tụi hấn phải lên bảng giải mới đúng. Hấn đứng lên rồi đi lên bảng, hấn cầm phấn và giải, Trinh đứng kế bên mở miệng cười một cái, có một người bạn trai như hấn đúng là cô thật có phước. Vừa giải xong thì Tuyết đã nói:

- Anh hùng cứu mỹ nhân? Được bao lâu đây?

Cười nhếch môi một cái rồi Tuyết coi bài vừa giải xong của hấn là đúng hay sai. Hết tiết, cả lớp thở phào một môi xuống căn tin, mặt đũa nào cũng phờ phạc, lúc này gần cuối giờ có kiểm tra 15' môn Toán, đề bài khó tới mức căn nát viết cũng làm không ra. Tiết tiếp theo là tiết Lý không biết sẽ bị gú nữa đây. Bước tới cái bàn dài ở bên góc trái của căn tin, cả lớp ngồi xuống, ngay lúc đó Chi thoáng giật mình là kế bên cái bàn dài là chỗ tụi nó đang ngồi ăn, cả 3 nhòì chung nhưng không nói lời nào, im lặng đến rùng mình. Tự nhiên ngay lúc đó My lên tiếng nói:

- Mà có biết quán bar Night gì đó không?

Tuyết nhìn My, nó thì chỉ gật đầu rồi tiếp tục ăn, My bực bội nói:

- Hôm qua.....tao với...

Nói tới đây tự nhiên Tuyết giậm chân My một cái thật mạnh, My mới chợt nhớ hôm qua cô là con gái nay là con trai nên phải nói sao cho đúng với "giới tính", My cười cười nói:

- Hôm qua tao thấy có hai cô gái tức giận đánh người tàn bạo lắm.

Nói tới đây mặt nó trầm xuống, buông mạnh nữa xuống, nó đứng lên rồi nói:

- Ngủ giấc.

My và Tuyết bị chửi vào mặt nên tức giận nhìn nó rồi đứng lên nói:

- Gì mà ngu ngốc hả?

Nó thở hắt ra rồi cười mỉm nói:

- Quá nóng này.

Nói xong nó rút hai tay vào túi rồi bước đi, hai con bạn nhìn nhau rồi nói:

- Ừm. Đúng là ngu ngốc.

Nói xong cả hai phá lên cười, ăn xong My và Tuyết đứng lên rồi bước đi, tụi hần bây giờ vẫn còn hóa đá vì thấy tụi nó cười, nếu tụi nó là con gái thì tụi hần đã.....đã.....mà tụi hần đang nghĩ gì vậy? Mấy người đó là con trai, con trai, con trai đó.

Tiết Lý đến, cả lớp chuẩn bị tinh thần thật tốt, My bước vào rồi tươi cười nói:

- Mấy em học bài chưa?

Cả lớp đồng thanh nói:

- Chưa.

My không vì lời đó mà thất vọng, cô còn cười tươi hơn nói:

- Ừm. Tốt. Mấy em chuẩn bị giấy đi chúng ta kiểm tra miệng bằng giấy.

Cả lớp há to mồm nhìn, đã nói là không thuộc mà con kiểm tra là sao?. Nhìn mặt đám học sinh mà My thấy mình ác ác sao ấy. Mà thôi kệ ác vậy mà sống dai.

Đề vừa viết lên bảng là hàng loạt tiếng động lật tập, mở sách rồi tiếng nói của vài học sinh như là "trang kia" hoặc "không phải cái này" lật tài liệu mà còn la lớn, lớp này công nhận cũng ghê gớm thiệt. My ngồi vào bàn rồi gác hai chân lên bàn rồi nhìn từng phút từng giây trôi qua. Khoảng 10' My thu bài và nói:

- Ừm....mấy em ai cũng làm được.

Cả lớp hết mũi, không làm được thì làm sao tự tin là học sinh lớp 12a1 chứ. My liền cười nói:

- Vậy là mấy em nói dối tôi. Mấy em nói không thuộc bài mà lại làm bài được. Khả năng thứ nhất là tụi em nói dối. Khả năng thứ hai là tụi em lật tài liệu, vì hai lý do trên nên tui quyết định là không chấm bài này mà hôm nay chúng ta trả bài hết lớp.

Cả lớp cảm thấy hôm nay lớp bị ma ám hay sao? Từ sáng tới giờ xui xẻo cứ réo hoài, đúng là nhọ thật. Giờ ra về, cả lớp mừng húm, tụi hần không về nhà mà đi qua nhà của Triết để tìm cách giấu thứ trong hộp đi nơi khác, lý do giấu đi là vì tối hôm qua hình như có người tối và lục lọi căn phòng bí mật ở dưới tầng hầm, nếu tụi hần không giấu đi thì sợ một ngày nào đó sẽ bị mất cắp. Vừa vào nhà thì Triết đã hết hồn vì trong nhà có thêm một cô gái, cô ta mặc váy màu trắng, tóc dài nhìn tựa ma. Triết đi tới thì cô ta đột nhiên quay lại, mặt Triết tái đi nói:

- Sao...sao?

My nhìn Triết rồi nhìn tụi hần, cô mới từ bên kia trèo qua nhà bên đây, mà không biết là bên này có người mà người này lại là tụi hần, My nhìn lên cầu thang nói:

- Tuyết ơi! Đừng xuống, bên này có người.

Tuyết đi xuống, miệng ngậm kẹo nói:

- Sao không đợi tao đứng đó rồi nói luôn.

My chu môi rồi quay lại tụi hần định nói gì đó thì tiếng gõ cửa vang lên, hần đi ra mở cửa, vừa nhìn thấy cô gái hôm kia thì tự nhiên không biết nói gì, nó nhìn hần nói:

- Bạn tôi có chửi phá phách nên có làm phiền mọi người.

Nói rồi nó liếc vào trong, hai con bạn cười cười nói:

- Xin lỗi...xin lỗi....mọi người

Chương 17

Chương 17: Hotgirl là hàng xóm

Tụi nó sau khi về nhà thì cảm thấy như cuộc đời đang trải qua những thử thách nghiệt, xui xẻo vậy. Tụi nó có làm gì nên tội mà bây giờ kể bên nhà lại là tụi hần? Nếu tụi hần phát hiện tụi nó là con gái thì sao? Từ đây về sau mọi chuyện sẽ phức tạp và khó khăn vì nếu cứ đổi thành trai gái thường xuyên thế này sẽ bị phát hiện ra sự thật mất thôi.

Quay lại với tụi hần, vẫn còn bàn hoàng về 3 hotgirl lúc nãy, không ngờ tụi hần có duyên với tụi nó đến vậy, đi đâu, ở đâu cũng gặp nhau mà hên một cái nữa là tụi nó còn là hàng xóm của tụi hần ấy chứ. Triết ngồi xuống sofa nói:

- Tụi mình đem chiếc hộp cất ở phía sau tòa nhà của thằng Khang đi.

Hần nghi hoặc nhìn Triết, hết chỗ để hay sao mà để chỗ hần? Không phải hần không muốn giữ mà cái hần lo lắng là sợ để ở đó gia đình hần sẽ gặp chuyện thì sao? Món vật bên trong chiếc hộp là thứ đáng giá khiến người khác không từ thù đoạn mà cướp lấy. Hần chống hai tay lên bàn nâng cằm lên nói:

- Không! Dù sao tao cũng không có đủ hết khả năng để bảo vệ cho họ.

Triết nhún mày, hần bây giờ là đang sợ hãi hay yếu đuối muốn rút lui, nếu không để ở chỗ hần thì phải để ở đâu đây. Khôi nhìn sự việc đang trở nên căng thẳng thêm, anh liền nói:

- Tao biết một nơi!

Cả hần và Triết đồng loạt nhìn Khôi, Khôi mỉm cười nói:

- Ở phía sau nhà thằng Triết có.....

Thấy lời nói kéo dài của Khôi, hần và Triết bỗng nhìn nhau rồi cười nói:

- Ờ hé.

Thế là cả ba chàng lấy chiếc hộp và đem giấu nó ở một nơi bí mật. (t/g không xem được nơi giấu)

Tụi nó ngồi nhìn trần nhà mà thấy lòng rối rắm, từ đây về sau mọi chuyện sẽ phiền phức, ra ngoài phải coi trước nó sau, thiệt là thương tâm. Nó liền bật đầu ngồi ngay ngắn nói:

- Bây giờ thế này: ra ngoài thì mặc đồ con trai, ở nhà thì là con gái. Phải cẩn thận tránh bị phát hiện.

Hai con bạn cảm thấy ông trời đang ghét cả đám nên mới để tụi hần là hàng xóm, mà nó nói nghe cũng được, nếu mà làm như vậy thì sẽ ít ai biết tụi nó là ai, chắc cũng dễ để đôi phó tụi hần vs cách này.

Sáng hôm sau, cả 3 đứa tụi nó thức thật sớm, mặc quần áo con trai vào và bắt đầu hành trình rình rập để có thể an toàn ra khỏi nhà, nó bước từng bước cẩn thận xuống từng bậc thang không gây ra tiếng động gì lớn, hai con bạn đi ở phía sau rón rén đi theo, lâu lâu còn đặt tay lên vai nó khiến nó giật mình mà nhìn lại, đang đi tới cửa thì tiếng tụi hần vang lên:

- Hôm nay làm gì đi sớm vậy?

Tiếng nói ấm áp đầy nam tính của Khôi vang lên, anh không biết vì sao mà hần lại bắt anh và Triết đi học vào giờ này chứ? Một giọng nói trầm đầy ma lực của người con trai vang lên:

- Tụi bây không đi thì thôi.

Ngay lúc đó một giọng nam khác vang lên:

- Quan tâm thằng Khôi làm gì? Kệ nó đi.

Vừa nói xong tụi hần mở cửa ra và dắt xe đi ra ngoài, tụi hần đang đứng giữa sân nhà nên không biết trốn ở đâu, tụi hần vừa nhìn qua thì nó đẩy hai con bạn vài đám cỏ, nó thì trốn sau cây cỏ thụ, hai con bạn bị đẩy nên nằm úp mặt vào đám cỏ, mong chồng lên trời. Tụi hần vừa nhìn qua đã không thấy ai nữa nên phóng xe chạy đi. Hai con bạn ngồi lên, lấy gương ra nhìn thì hai đứa hét lên đau đớn, đầu hay đứa như rom rạ, rồi mặt mày thì đen đúa vì đất, trên mặt còn lát đất vài ngọn cỏ khô và chi chít những vết dâm nho nhỏ bởi có nhân tạo dâm phải, hai con bạn tức giận trừng mắt nhìn nó, nó vờ như không thấy ánh mắt đó nói:

- Ừm....Tao đi dạy tụi nhỏ học để không thôi tụi nó mất dạy mất.

Nói rồi nó dắt chiếc xe đạp địa hình ra và bắt đầu chạy đi dạy để lại hai con bạn đang đua nhau chửi nó. Tối trường nó liền thấy học sinh bu nhau vào bảng thông tin, nó cũng nhìn sơ ngang bảng thông tin thì chỉ thấy mấy từ là: "Cuộc thi nữ sinh thanh lịch", ấy vậy là tới ngày thi hotgirl rồi à? Chắc vui đây. Nghĩ thế tự nhiên nó cười rồi bước đi.

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Nhiệm Mâu (Cô Nàng Hotboy Lạnh Lùng Phần 3)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 18

Chương 18: Cuộc thi nữ sinh thanh lịch.

"Bộp....bộp....rào..rào"

Mưa tầm tã cả buổi sáng, từ lúc vào lớp và nghe được đoạn đối thoại mắc ói đó thì mưa càng ngày càng to hạt từ lúc đó trở đi, ngày hôm nay là ngày mà nó cảm thấy như nó muốn làm con gái ngay tức khắc khi nghe cái đoạn tăng bốc tận óc của đám con gái trong lớp.

10' trước. Tay ôm theo cái túi đựng bài kiểm tra 15' lần trước mà cả lớp làm, nó đi vào lớp, chưa bước vào đã nghe thấy tiếng nói vang vọng của một đứa con gái:

- Tao là tao đẹp nên đi thi nữ sinh thanh lịch là không cần trang điểm luôn.

Nhỏ đó vừa nói xong thì một giọng khác vang lên:

- Trên người này toàn là bi kịch mà hay khoe, tao là đẹp từ đầu tới chân, tao mà thi là thắng cái chắc.

Thêm vào lời nói là tiếng cười hô hố của con nhỏ đó, ngay lúc đó tiếng cười khinh bỉ của một đứa con gái vang lên thêm vào đó là tiếng nói chắc nịch của cô gái đó:

- Tao đây đẹp mà không khoe, tụi bây xấu thì đừng làm màu. Nói cho tụi bây biết lớp 12a1 này sẽ có một hoa khôi Trình này làm cho nổi bật.

Nhớ lại mà bây giờ nó còn rùng mình, xấu nhất mà tưởng nhì? Đúng là quá đề cao bản thân, dù có đẹp thật nhưng cũng không cần phải kiêu căng và coi trọng bản thân quá mức. Lắc đầu một cái, nó vứt bỏ mấy cái ý nghĩ điên khùng kia qua một bên, nó liền ngồi nhìn lớp nói:

- Tôi sẽ phát bài kiểm tra ra! Bài làm này có 3 bạn là được 10 điểm còn mấy bạn còn lại thì dưới 7,5 điểm, thật ra đề không khó chỉ là mấy em không phân tích kỹ thôi.

Cả lớp nhìn từng bài từng bài được phát ra mà tìm muốn lọt ra ngoài, số điểm chấm trên giấy quả là một con số khiến người khác phát khóc, lần đầu tiên trong lịch sử lớp 12a1 nhận được số điểm thấp tệ như thế này, nó nhìn những gương mặt nhăn nhó kia thì mỉm cười nói:

- Tôi nói là sẽ giữ lời, lần này tôi chỉ coi khả năng của các em, lần sau mới vào sổ điểm.

Nói vừa dứt lời cả lớp liền thờ phào nhẹ nhõm, nó nhìn tụi hần rồi nói:

- 3 Tụi em lần sau khỏi làm, bởi vì tôi biết mấy em làm được nên không cần kiểm tra nhiều.

Tụi hần nhìn nó đi lên, hần thì ngay ngốc một chút, hần thầm nghĩ sao lại giống như vậy? Thật sự khá giống, giống đến mức hần tưởng nhầm thầy giáo trên bục kia là con gái ấy chứ, nụ cười đó quá đẹp, đẹp đến mức hần phải ngẩng người nhìn nó, hần đang bị gì đây? Bị thu hút bởi con trai? Hần thích con trai? Hần bị gì thế nhì?...Hần liền lấy tay đánh vào mặt mình, Trình ngồi kế bên liền ngăn hần lại rồi nhẹ nhàng nói:

- Sao vậy anh? Anh bị gì à?

Hần liền dừng hành động đó lại rồi quay sang cười cho Trình bớt lo, hần đột nhiên lại nhìn nó lần nữa và lần này hần thấy tim đập mạnh một cái bởi gương mặt đó, hần đang bị gì đây? Không lẽ hần thật sự thích con trai? Không....không phải....không phải....hần không thể nào thích con trai được....chắc hần bị bệnh gì thôi....chắc vậy....đúng là thế.

Giờ ra chơi, cả lớp ùn ùn kéo kéo ra khỏi lớp ngay lúc đó vì bị xô đẩy nên nó bị xô té khỏi bục, cả thân người nghiêng và thẳng té xuống đất, trong lúc sắp té đó, chân nó trượt nhanh xuống cái bục tráng gạch bông kia, chân còn lại ở trên bục, thân người sắp đổ gập xuống, học sinh nhìn mà hết hồn.....nó từ từ té một cách không mấy nhẹ nhàng xuống đất.....nó đành nhắm mắt để cho té xuống....ngay lúc đó.....có một bàn tay rắn chắc nắm nó lại, bàn tay

nhỏ nhắn bị một bàn tay to lớn mạnh mẽ kéo nên cả thân người đổ rạp vào thân người của người kia, nó mở mắt ra nhìn gương mặt của người đã cứu mình, mắt nó như có một sự ngạc nhiên, người cứu nó là hân, hân nhìn thấy nó té thì tự nhiên đến cứu mà không biết lý do, thân thể hân tự lao đến mà lý trí hân chưa kịp cho phép. Hân buông nó ra và đi ra khỏi lớp, mặt hân tự nhiên nóng lên, tim hân đập nhanh như mới chạy bộ vào, hân không ngờ là nó lại nhỏ nhắn đến vậy, da mặt lại trắng và mịn, ủa? Mà hân đang nghĩ quái gì vậy? Hân không thể để ý những thứ như vậy từ một người con trai. Hân phải tỉnh lại....tỉnh lại.

Quay lại với nó, nó thì lúc này dường như thấy tim nó ngừng đập một khoảng thời gian ngắn, sao tim nó lại ngừng đập thế này? Tự nhiên nó lấy tay ôm lấy ngực, hôm nay nó thấy lạ lắm. Nó đi xuống căn tin, mặt nó tự nhiên hồng lên khi nhớ lại tình tiết lúc này, lấy tay vỗ vỗ mặt nó tiếp tục bước đi thì nghe hiệu trưởng thông báo:

- Cuối tuần này sẽ mở ra cuộc thi nữ sinh thanh lịch, mấy em nữ mau mau đăng ký để không thôi sẽ không kịp, thời gian đăng ký là từ hôm nay đến hết ngày thứ tư tuần này. Đăng ký cho cô Hồng nha mấy em

Nghe vậy bất giác nó thấy mình vừa mới nghĩ ra một sáng kiến hay, bây giờ nó sẽ giả gái ủa nhằm làm con gái vào ngày thi để vào xem có ai đẹp bằng nó không? Hihi.....Dù sao thì nó cũng không thích giả trai nên hôm đó làm con gái chắc không có gì rắc rối xảy ra.

Bước nhanh chân xuống căn tin, nó nhìn thấy hân đang ngồi ăn với Khôi và Triết, bất giác nó đi tới gần hân nói:

- Cảm ơn chuyện lúc này.

Hân không nhìn nó, không trả lời nhưng nó biết hân đã nghe chỉ là hân phớt lờ nó thôi, nó cũng không quan tâm lắm nhưng không biết vì sao lại thấy thất vọng, nó đi tới bàn kê bên và ngồi, hân vẫn không nhìn nó vì hân cảm giác là mỗi lần nhìn nó gần sẽ không thể dời mắt nên tốt nhất là không nhìn sẽ tốt hơn. Khôi và Triết hôm nay thấy hân là lạ nhưng không nói gì vì càng nói hân sẽ càng chối thế là cũng không biết được sự thật, tốt nhất là tự tìm hiểu là tốt nhất. Hân vẫn nhìn ra ngoài thì Trinh từ xa chạy tới nói:

- Anh! Mai đi mua sắm với em nha, mai mình phải chọn đồ đẹp vì em phải thi nữ sinh thanh lịch.

Nghe khúc cuối tự nhiên nó sặc sụa dữ dội, nghe Trinh nói đi thi mà nó cười muốn chết nhưng không dám cười nên mới sặc, Trinh nhìn qua rồi bấu môi nhìn hân, hân vờ liếc mắt nhìn nó rồi nhìn lại Trinh, ngay lúc nó toan đứng lên về thì hai con bạn nó xông xông đi vào nói:

- Mà y hả? Ác độc.

Nó nhìn hai con bạn ăn mặc chỉnh tề, đẹp trai phết, nó cười cười rồi nói:

- Chủ nhật thi nữ sinh thanh lịch. Bữa nay buổi chiều toàn trường nghỉ vì chiều nay có việc.

Hai con bạn gật gật đầu rồi hét lên đau đớn:

- Minhhhhhhh! Mà ác quá!!!!!!

Bởi nó không nói sớm mà hai con bạn phải vào đây, nếu như nó nói sớm thì không cần phải vào.

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Nhiệm Mâu (Cô Nàng Hotboy Lạnh Lùng Phần 3)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 19

Chương 19: Cuộc thi nữ sinh thanh lịch. (2)

Hai con bạn hăm hực đi tới gần nó rồi cười nham hiểm một cái rồi nói:

- Tao thấy mày là muốn hôn đất nà!!

Nói rồi hai con bạn nắm lấy tay nó, kéo đầu nó nhận xuống đất, nó lắc đầu thoát ra thì hai con bạn tự nhiên buông ra, nó ngược lên nhìn rồi hỏi:

- Gì vậy?

Hai con bạn thờ dài một cái, nhìn xung quanh rồi lại thờ dài một cái nữa, nó khó hiểu nhíu mày, sau đó tự nhiên cười như điên. My tức giận cắn môi, đấm vai nó một phát, Tuyệt thì lấy chân giậm chân nó. Nó vừa lấy tay ôm vai vừa lấy tay ôm chân nhìn như khi đột. Tụi hân nhìn rồi mỉm cười, nó nhìn cười không nổi, môi run run, tay run run, toàn thân run run. Hai con bạn đánh nó thêm phát nữa rồi nói:

- Tại mày! Tại mày! Tất cả là tại mày! Tại mày! Tại mày....mày ..

Nó thấy hai con bạn kích động thì nhin cười sau đó cười như điên như dại, nó vừa cười vừa nói:

- Tao....tao....đầu....biết.....biết.....hahahaha.....hahahah.....là.....hahha.....là....tụi bây thăm.....hahha.....thăm.....hại quá vậy....hahahah.....

Thật ra chuyện nó cười là do lúc nó xô hai con bạn thì mặt hai con bạn đã bị xước nhưng xước nhỏ và cái đặt biệt là tóc hai đứa này bị vướng vào cây mà phải cắt bỏ, lúc trước hai con bạn nó toàn là đội tóc giả khi là nam nay thì bị cắt ngắn ngắn nên không cần đội tóc giả nữa. Mà cái quan trọng ở đây là hai con bạn nó rất thích tóc dài nên khi cắt ngắn thì hai đứa nó tức giận không thôi, còn nó thì buồn cười muốn chết. Nó liền nhin cười lần nữa và nói:

- Tao có lỗi. Tao xin lỗi.

Nói xong cả 3 đứa đi mất dạng, tụi hần nhin theo tụi nó rồi nuối tiếc nhin qua Trinh, Trinh này giờ nói mà hần không nghe được từ gì vào đầu, hần chỉ nhớ nụ cười tươi rồi cùng cái hành động khi đột buồn cười của nó mà đối với hần hành động đó lại dễ thương, hần càng ngày càng nghĩ về nó, càng ngày càng nhin nó nhiều hơn, càng ngày càng muốn thấy nó nhiều hơn, vậy hần có phải.....hần đang.....không....không.....không thể nào, nếu hần mà có ý đó, có tình cảm đó thì chẳng lẽ hần là gay? Không hần thích con gái mà? Hần bây giờ là đang bị gì đây?

Chủ nhật. Ngày thi nữ sinh thanh lịch. Trường học hôm nay đông hơn bình thường, bởi vì ngoài học sinh trường này thì còn có nam sinh hoặc nữ sinh trường khác, cả đám người ùn ùn kéo kéo vào sân khấu nơi diễn ra cuộc thi. Trong cánh gà, Trinh đang mặc chiếc váy đơn giản màu đỏ tôn lên làn da trắng của cô, cô trang điểm nhẹ nhàng cho gương mặt thêm xinh xắn, nhin mình trong gương Trinh thầm mỉm cười, cô chắc chắn sẽ thắng cuộc thi này cho xem, hần sẽ càng thêm yêu quý cô hơn, mà phải nói dạo này hần khá là lạ, hần toàn là thờ ơ đối với cô nhưng mà cô cũng không quan tâm về việc này. Ngoài cánh gà, MC là một anh chàng sôi nổi đang náo loạn cả sân khấu với những lời nói đầy hài hước, anh chàng MC nói:

- Hôm nay là cuộc thi nữ sinh thanh lịch nhưng mà tôi hôm nay có thể coi là chau chuốt hơn cả mấy bạn nữ nữa, tôi hôm nay mà lỡ đạt giải là tôi mừng lắm nha. Với 11 thí sinh nữ đã lọt vào vòng thi này thì tôi phải công nhận nét đẹp của mấy cô nàng phải nói đẹp đến lóa mắt luôn.

Cả khán phòng hồi hộp chờ 11 thí sinh từ từ bước ra, ngay lúc đó tụi hần bước vào và ngồi hàng ghế giám khảo. Cả khán phòng thầm nghĩ là Trinh sẽ thắng vì Trinh là bạn gái của hần mà. Ngồi xuống ghế tụi hần cố ý vờ ra vẻ là mình đang xem cuộc thi chứ thật ra tụi hần đang phát chán. Trinh bước tới mỉm cười nói:

- À...ừm...Hôm nay....mình rất vui vì đã lọt vào vòng thi chung kết này.....mình sẽ cố gắng để phát huy hết tài năng và sắc đẹp của mình....Mong mấy bạn nhiệt tình ủng hộ.

Nói xong Trinh cúi chào, cả đám người phía dưới vỗ tay rần rần. Màn thi đầu tiên là tài năng, mỗi người sẽ múa hoặc hát gì đó cũng được, miễn điểm đạt tối đa hoặc cao là được. Từ ngoài khán phòng, tụi nó đi vào một cách tự nhiên. Mọi người nghe tiếng nên nhin xuống, nó đi tới gần MC sau đó bước lên sân khấu, cả khán phòng nhin nó, nó đi tới chỗ Trinh đang đứng rồi ngồi xuống, nhặt lấy một mảnh giấy sau đó bước xuống. My nắm tay nó dứt lấy mảnh giấy nói:

- Tuyệt! Mày chọn gì mà xa dữ vậy?

Tuyệt nhéo mặt My một cái, nó thì nhảy xuống nói:

- Đi.

Hai con bạn cất bước xuống hàng ghế đầu ngồi, cả khán cứ dõi theo tụi nó, nó hôm nay đơn giản với chiếc váy phồng ren mà trắng tinh khôi, My thì mặc một chiếc áo crop top và một chiếc váy ngắn hơn gối, Tuyệt thì chiếc áo sơ mi cách điệu làm từ Jean và chiếc váy ngắn. Cả 3 nổi bật với nét đẹp nhẹ nhàng mà thanh tú. MC im lặng một lúc vì bị đứng hình, tụi hần thì lúc này còn ừ ừ nay thì như có điện vậy, tự dưng ngồi lên chỉnh tề, chỉnh chu lại quần áo nữa chứ.

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Nhiệm Mâu (Cô Nàng Hotboy Lạnh Lùng Phần 3)* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 20

Chương 20: Cuộc thi nữ sinh thanh lịch. (3)

MC vừa nhin tụi nó thì Trinh đã bước tới nói:

- Lúc này là có sự cố ngoài ý muốn, mong mấy bạn thông cảm bỏ qua, dù sao cũng là một mảnh giấy nhỏ thôi cần gì phải lên hay không? Làm cả khán phòng ngồi đợi mấy bạn.

Cái này là chữ thẳng mặt, chứ không phải chữ xéo gì hết, My tức giận đứng lên, Tuyết cũng đứng lên, Trinh thì đứng hết mặt lên. Ngay lúc đó nó đứng lên, Trinh vừa thấy nó đứng lên thì tự nhiên lùi lại, do linh tính hay sao không biết mà Trinh thấy chẳng lành, nó kéo hai con bạn ra sau rồi nói:

- Hôm nay người ta thi. Giữ thể diện cho người ta, sau cánh gà thì thấy sao?

Hai con bạn cười nhếch môi, dù sao trong cánh gà cũng dễ đánh hơn bên ngoài, hai con bạn của nó liền lùi lại và đi lại chỗ ngồi, ngồi xuống. Trinh nhìn mọi người rồi nói:

- Tiếp theo là phần thi của mình, mình xin hát một bài tặng mấy bạn.

Nói xong, sân khấu giờ còn lại chỉ có Trinh, Trinh bắt đầu hát, giọng ca trong trẻo vang lên, tiếng hạt say lòng người. Hàng ngàn người nghe Trinh hát thì say mê không thôi, trừ tụi hần và tụi nó. Nó tự nhiên đi ra khỏi ghế rồi đi ra ngoài, nhưng không ra ngoài được vì bị khóa cửa rồi. My bực mình đi lên sân khấu rồi cầm micro nói:

- Chào mấy bạn! Mình biết mình rất vô duyên khi mà bạn Trinh đang hát mà mình dụt lấy, mình thật sự không có ý gì khác mà chỉ là bạn Trinh hát nhép rất tài làm mình thấy chẳng ưa. Mà tính mình thì rất ghét mấy người hát nhép này.

Cả khán đài ồ lên, từ khi lúc My dụt lấy micro thì tiếng hát vẫn còn đó. Trinh vừa tức giận vừa xấu hổ ôm mặt chạy ra khỏi sân khấu, My vờ như không có chuyện gì xảy ra tiếp tục đi xuống một cách tỉnh bơ. Tuyết dang tay ôm My xuống, My nhảy xuống, nó tức giận đập cánh cửa, MC nói:

- Bây giờ đại diện của lớp 12a1 đã không còn, lớp này muốn chịu thua hay là thế người vào đây?

Lớp 12a1 đứng hình, nghe MC nói mới nhớ là Trinh chạy mất tiêu thì ai thi? Ai thi? Tự nhiên một giọng nói vang lên:

- Đề xin lỗi việc tui này khiến cô gái lúc nãy bỏ đi, tui sẽ.....

Cả khán phòng như ngệt thở khi nghe cái câu lấp lửng của Tuyết, tụi hần cũng tự nhiên căng thẳng, Tuyết nói tiếp:

- Tui sẽ kêu bạn tui thay cho.

Cả khán phòng ngạc nhiên khi Tuyết trao trọng trách thay thế đó cho nó, nó nghe thấy tiếng vỗ tay, tiếng nói về mình vang lên thì quay đầu nhìn qua, nó bị MC kéo lên sân khấu rồi nói:

- Bạn giới thiệu về mình đi.

Nó trở mặt nhìn cái người vừa phát ngôn, tự nhiên kêu nó giới thiệu làm gì? Nó đâu có thi đâu? Có nhầm lẫn gì không? MC nóng ruột hỏi thút nó:

- Nhanh đi bạn! Bạn đừng có hồi hộp.

Nó nhú mồm, nó ở đây là đang bực bội chứ không phải là hồi hộp, nó làm gì phải giới thiệu cho mấy người này biết. Mấy người này có tư cách gì mà biết chứ? Nhưng khi nó nhìn xuống nó đành lòng phải nói vì hai con bạn biến đầu mắt.

- Băng. Tôi không có học trường này. Mà bây giờ nếu tôi thay cô Trinh kia thì tôi phải thi?

MC mỉm cười nhìn nó, anh chàng có cảm giác như mình mới từ Bắc Cực về vậy đó. Cảm giác lạnh tới thấu xương này khiến anh phải nhìn nó thật kỹ để xem nó làm sao mà lạnh được như vậy. Nó chau mày hỏi lại:

- Tôi phải thi?

Nghe thấy câu nói đó MC hoàn hồn nói:

- Ừm...bạn phải thi vì bạn Trinh bây giờ không thể thi nữa.

Thầm thở dài một cái, nó liền cầm micro rồi nói:

- Chào các bạn! Hôm nay mình đại diện lớp 12a1 để thi cuộc thi nữ sinh thanh lịch, vì thời gian có hạn nên mình không làm mất thời gian nữa.

Nó nói nhỏ gì đó với MC rồi đứng đó đợi, một lúc sau một cây đàn piano được mang ra, nó đi tới ngồi lên ghế, nhún nhẹ bàn tay trắng nõn kia lên từng phím đàn đen trắng, nó dường như không biết đánh hay sao ấy, nó chỉ chọt chọt tay vào phím đàn, cả khán phòng cười muốn chết, hần thì tự dưng lo lắng cho nó, không biết tại sao hần lại căng thẳng khi nhìn thấy cô gái này. Hai con bạn của nó thì ngồi kế Khôi và Triết, Khôi nhìn My rồi hỏi:

- Bạn cô không biết đánh?

My gật đầu nhưng rồi lắc đầu sau đó cười cười nói:

- Đừng coi thường.

Khôi khó hiểu, anh không hiểu ý của My là cái gì nhưng mà thôi không quan tâm chuyện gì đến sẽ đến. Triết nhìn Tuyết thật kỹ sau đó dường đột hỏi

một câu:

- Nhìn cô quen lắm! Hình như tui thấy ở đâu rồi này.

Theo thông thường Tuyết sẽ giật mình và lắp bắp trả lời để giấu thân phận nhưng đằng này Tuyết trề môi nói:

- Kiểu tán gái đó xưa rồi. Lo nghe không nghe đi tán tui.

Triết đột nhiên bị nói thì cứng họng không nói được lời nào. Nó chợt một lúc thì mỗi hết cả nãy nên không đùa nữa, nhấn mạnh phím đàn làm cho mọi người giật mình mà phải ngược nhìn nó, bàn tay điêu luyện đang nhảy múa trên phím đàn tạo ra một tiếng nhàn êm đềm mà lại không khiến người ta nhàm chán, ngay lúc mọi người đang say mê thì một tiếng hát cất lên, giọng hát trong trẻo nhưng đầy nội lực, nhẹ nhàng cất lên trên nền nhạc êm đềm, hẳn phải nói càng nghe càng nhiều cảm xúc, cảm giác lồng ngực đang có thứ gì đó đập nhanh, sự nóng rực trong người này là sao? Hẳn lần đầu tiên có cảm giác này? Hẳn bị cảm chằng? Hết bài hát nó đứng dậy thì một tràn pháo tay vang lên, hoa được tặng rất nhiều, hẳn thì không biết tại sao lại không kìm chế được mà nhìn nó mãi, nó đột ngột nhìn sang hẳn thì cả hai chạm mắt, đôi mắt sáng của nó nhìn chằm chằm đôi mắt của hẳn, cả hai tự nhiên thấy có điện giật toàn thân hay sao ấy. Nó nhìn qua chỗ khác nhưng tim lại đập nhanh một nhịp, hẳn thì có cảm giác như tim mình đập càng ngày càng nhanh.

Kết thúc buổi thi thì lớp 12a1 chiến thắng, ngay lúc tui nó định ra về thì tui hẳn nói:

- Để tui tui đưa mấy cô về.

Cả 3 vờ ngạc nhiên. Phải nói là vờ vì tui nó biết thế nào tui hẳn cũng muốn đưa tui nó về, hẳn bây giờ nhìn nó chằm chằm, nó không nhìn ánh mắt ấy nhưng vẫn biết ánh mắt ấy muốn đục lỗ trên người nó luôn. My gật đầu rồi kéo Khôi đi và nói:

- Tôi với anh đi lấy xe về trước vì tôi đói.

Khôi cảm thấy lồng ngực mình đang nóng lên, tay của Khôi tự nhiên muốn nắm lại tay My nhưng mà anh không dám, anh sợ bị đánh, My hung dữ lắm.

Tuyết nhìn Triết rồi cười nói:

- Đi lấy xe. Mà đi mô tô mà nhì? Đi nhanh đi.

Tuyết câu tay Triết rồi tự nhiên bước đi. Triết nhìn Tuyết rồi nhìn tay mình, cảm giác vui vui trong người này là sao? Triết nắm tay Tuyết kéo ra nói:

- Nam nữ thọ thọ bất thân.

Tuyết trề môi, lấy tay vỗ Triết mấy cái nhưng đánh nhẹ sợ rớt tóc già. 4 người kia đi khuất hết chỉ còn nó với hẳn, nó nhìn hẳn nói:

- Không lấy xe à?

Hắn ậm ừ rồi gật đầu đi, nhìn hẳn khờ làm sao. Nó khẽ cười rồi chạy theo hẳn nói:

- Đi từ từ đợi tôi với.

Hắn thoáng đi chậm lại, hẳn không biết tại sao hẳn lại bối rối khi thấy nó nữa, mỗi lần gần nó là hẳn cứ như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Nhiệm Mâu (Cô Nàng Hotboy Lạnh Lùng Phần 3)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 21

Chương 21:

Sau khi về nhà an toàn, tui nó liền chạy vào nhà lên mạng tìm thứ gì đó, chỉ cần vài chữ vào khung tìm kiếm trên youtube thì một loạt video hiện lên, thì ra tui nó muốn coi cái cảnh bạn My nhà ta chửi tề tác cào mặt Trinh, nhiều góc quay tạo nên nhiều đoạn video khác nhau và mỗi lần coi là cảm xúc lại khác nhau, nói tui nó ác cũng được bởi vì tui nó cực kỳ không thích cô nàng tên Trinh này, cô nàng này quá kiêu kỳ, hay gây sự với tui nó nữa. Dù sau tui nó cũng rất là không ưa cô ta nên coi rồi kinh bị một chút cũng tốt.

Lăn quay ra giường nó trầm nghĩ cho tương lai sau khi nó tìm ra được chiếc hộp kia, biết được thứ trong hộp đó là gì, biết được một nửa sự thật còn lại thì nó sẽ ra sao? Nó có còn là Băng như ngày hôm nay hay sẽ như thế nào? Người ta nói tương lai là thứ khó nói trước vì mọi thứ sẽ thay đổi từng ngày và tương lai cũng vì đó mà thay đổi nhưng dù có chuyện gì xảy ra đi nữa, nó cũng quyết tìm ra sự thật.

Sáng hôm sau, những giọt sương sớm còn đọng trên những tán lá xanh, tí tách rơi nhẹ nhàng xuống, ánh nắng ban mai ló dạng, tia nắng sáng không quá chói, tạo nên sự ấm áp, đan tay vào nhau, nó bắt đầu hành trình chạy bộ của mình, mái tóc dài buộc cao tung tăng dưới nắng sớm. Nó chạy bộ một cách chậm nhất có thể vì nó muốn xem xét mọi thứ quanh đây một chút, đang chạy thì nó nghe tiếng khóc thút thít của một giọng nữ nhưng cái giọng này quen lắm. Nhưng nó cũng không hứng thú lắm với những thứ đó, nó định chạy lướt qua thì tiếng khóc cùng tiếng nói nếu kéo của cô gái đó vang lên:

- Anh! Anh! Em....đã....làm....làm...gì...sai....anh....anh...nói...hichic....hichic....huhu....nói...đi....huhu...oa...oa.

Cô gái òa khóc như một đứa trẻ, giọng nói nam tính vang lên:

- Trinh! Cô thật sự làm tôi thất vọng! Tôi không ngờ cô lại là loại người như vậy.

Trinh khóc to hơn nhưng hấn chẳng thèm để ý mà một mạch đi thẳng, Trinh chạy theo níu tay áo hấn, cô vừa khóc sụt sùi vừa nói:

- Em...em...huhu...em...có...có...lỗi....nhưng...hichic.....em.em...là...huhu....vì...vì...anh....

Hấn cười nhạt, vì hấn? Nghe sao mà buồn cười. Sao không nói thẳng là cô ta vì danh dự, phẩm chất, vì cái tính kiêu ngạo của cô ta nên cô ta mới làm vậy? Lúc đầu hấn thích Trinh vì cô hiền lành và rất tốt nhưng giờ thì cô lộ rõ bản chất thì hấn cảm thấy hấn nhìn người lầm rồi, lần này thật sự hấn làm to rồi. Dứt mạnh cánh tay mình về, hấn quay lại nói:

- Vì tôi hay vì cô? Cô đừng vì làm lợi cho bản thân mà lại nói là muốn tốt cho tôi. Tôi thật sự ghê tởm cô.

Trinh nghe xong thì té xuống đất, nước mắt chảy đầm đìa, trái tim tan nát, hấn cắt bước đi, không quay lại nhìn Trinh một lần, cô bây giờ thật sự hối hận về những việc mình đã làm, cô hối hận nhiều lắm nhưng quá muộn màng rồi.

Hấn vừa bước ra khỏi nơi nói chuyện với Trinh thì đã nhìn thấy nó đang nhìn hấn, tay nó cầm theo chai nước suối, người thì mặc đồ thể thao năng động, nhìn nó tràn đầy sức sống, tươi tắn như hóa, bất giác hấn mỉm cười, nó nhìn hấn rồi quay đầu chạy đi, thấy nó chạy đi hấn liền tự động đuổi theo, hấn nói:

- Cô hay tập thể dục à?

Nó liếc nhìn hấn một cái nhưng không nói gì, tiếp tục chạy bộ, hấn thấy mình bị bơ thì cũng ngẫm hiểu, lúc này hấn vừa chia tay mà bây giờ nhào lại tán gái thì chắc chắn là nó sẽ không trả lời rồi, nhưng cái suy nghĩ của hấn không phải như suy nghĩ của nó, nó không trả lời hấn là vì nó không muốn hao tổn nước bọt với hấn, nói chuyện với hấn mệt lắm, hôm qua hấn chờ nó về, hấn cứ nói chuyện một cách ngốc nghếch khiến nó rất bức mình nên hôm nay nó không muốn trả lời, nhưng tự nhiên nó quay sang nhìn hấn hỏi:

- Không đi học à?

Nó không phải là quan tâm hấn mà là nó muốn đuổi khéo hấn nhưng mà hấn không hiểu cứ tưởng nó đang quan tâm nên liền cao hứng trả lời:

- Hôm nay tôi không đi học đi học thôi.

Nó gật đầu, đành vậy là nó phải mệt mỏi với hấn đây, hấn mà cứ làm nhảm như hôm qua, nó dám chắc nó sẽ mạnh bạo mà vương chân lên đá hấn vài phát, hấn và nó chạy cùng nhau, song song nhau trong ánh nắng buổi sáng, nó lâu lâu nhìn hấn là bắt gặp ánh mắt kỳ lạ hấn trao cho nó, lúc đó nó có cảm

giác như có một thứ gì đó đang ngừng đập. Hấn chạy trên đường thể này nhưng lại có cảm giác cả con đường này không có ai ngoài nó và hấn. Ủ! Bây giờ hấn nhận, nhận là mình có tình cảm với cô gái tên Băng này. Nhưng không biết tình cảm này có phải tình yêu hay không?

Vừa tới nhà, nó đã thấy hai con bạn đang ngồi vào bàn ăn, ăn là một nhiệm vụ cao cả đối với hai con bạn nó, ngày nào, giờ nào mà nó đi ra ngoài khi về là thấy hai con bạn ngồi ăn. Nó cúi gập ra, mang dép đi trong nhà vào, đi thẳng vào bếp nói:

- Nấu gì vậy? Hôm nay ăn gì?

Hai con bạn cười cười, mà nụ cười này là hời hợt, nghi ngờ lẫn chiếm lấy não, nó phi nhanh vào xem cái bếp thì nó tròn tròn mắt, nuốt một ngụm nước bọt rồi quay sang nói:

- Bóc khói luôn há! Bê nát luôn há! Bữa bãi ghê há!.....Tụi bây muốn tao tán chết luôn hả gì? Phá nát cái bếp luôn! Hai đứa bây đánh nhau trong bếp hay sao? Tụi bây muốn sao? Ở nhờ nhà mà còn phá vậy đó hả? Tao cho tụi bây chết.....chết.....chết....

Nó hét lên trong điên loạn, cầm lấy đôi dép mang trong nhà lên, nó liền chạy rượt hai con bạn, trong lúc chạy thì có một sự việc xảy ra....."Út....rầm....ui", sự tình là thế này My là người chạy trước, tiếp theo là Tuyết và cuối là nó, vì trên sân nhà bếp rất bừa bãi và có rất nhiều vỏ chuối, My chạy mà không nhìn đường nên trượt té, ngay cái lúc cả thân người của My té xuống thì Tuyết đang chạy tới, vì tốc độ nhanh gấp thêm vật cản là My nên Tuyết tránh không kịp và té thẳng lên người My, nó nhìn thấy My và Tuyết té thì liền nhảy lên cao, không phải nhảy để tránh mà là nhảy để đè lên hai con bạn, cả thân hình của nó đổ ập xuống người hai con bạn, My và Tuyết tưởng như là tắt thở luôn. Nó đứng lên, kéo Tuyết đứng lên, My thì nằm không nhúc nhích vì bị một khối lượng lớn đè nên ngồi không nổi. Nó nói:

- Tụi bây liệu sao thì liệu, tao về là phải sạch sẽ.

Nói xong không đợi hai con bạn nói gì, nó đã phóng lên phòng thay quần áo và đi ra khỏi nhà.

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Nhiệm Màu (Cô Nàng Hotboy Lạnh Lùng Phần 3)* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 22

Chương 22:

Thời gian là thứ khó níu lại và hôm nay là ngày mà nó níu lại không được, quay lại thời gian không được, phải chi....phải....chi....lúc đó nó không nói ra câu nó....aaaaa.....xấu hổ quá đi mất!!

5 tiếng trước khi xảy ra sự việc khiến nó xấu hổ, đỏ mặt, bỏ chạy. Cầm theo túi xách, nó bước ra khỏi nhà mà bỏ lại hai con bạn ở lại. Khoác lên người một chiếc váy đen thanh lịch cùng chiếc áo sơ mi trắng, nhìn nó như đang đi làm nhưng thật ra là nó đang giả vờ đi làm. Hôm nay nó sẽ cố để trà trộn vào công ty của hắn, nó biết hắn có công ty là do buổi sáng lúc nói chuyện với hắn, mỉm cười đầy tự tin nó liền bước đi, nhìn con phố đông nghịt nay lại thưa thớt vì mọi người đã làm việc không ít. Nhìn cánh cửa kính cứ khép vào rồi mở ra, tấp nập người ra kẻ vào, ăn mặc lịch sự, gương mặt tươi tắn, nhìn tòa nhà chọc trời cao chót vót, bước chân vào, tay đẩy cửa, nó bước vào, đi đến tiếp tân, cô nhân viên nhìn nó mỉm cười rồi nói:

- Xin chào quý khách! Quý khách cần gì ạ?

Cô nàng khuyến mãi cho nó một nụ cười tươi rói, sự tươi tắn này đúng là rất có thiện cảm nhưng đối với nó thì không. Nó nhìn cô nhân viên rồi nói:

- Tôi muốn gặp chủ tịch công ty!

Cô nhân viên ngạc nhiên, có rất nhiều người con gái muốn gặp chủ tịch nhưng đa số họ ăn mặc rất hở hang, còn cô gái trước mặt cô thì ăn mặc lịch sự, đẹp đến mức khó cưỡng và rất trang nhã phù chí với bộ công sở bình thường. Cô nhân viên dù rất muốn cho nó vào nhưng theo quy tắc thì phải có hẹn trước, cô nhân viên nói:

- Xin hỏi! Cô có hẹn trước không ạ?

Nó lắc đầu, cô nhân viên tỏ vẻ khó xử, nếu không có hẹn trước nó không thể vào được, điều này nó biết, ngay lúc đó có một anh chàng đi ra, mái tóc gọn gàng màu đen, âu phục anh mặc rất vừa người nên nhìn anh rất đẹp trai, trên tay anh chàng là một bộ hội sơ, anh chàng vừa ra thì cô nhân viên đã lên tiếng gọi:

- Anh Nam! Anh Nam.

Anh chàng liền quay qua nhìn, vừa nhìn thấy nó, anh chàng thoáng đứng hình vài giây, anh chàng mỉm cười nói:

- Từ Dao! Em kêu anh có gì không?

Anh Nam quay qua nhìn Từ Dao, Dao nhìn anh rồi nhỏ giọng nói:

- Cô gái này muốn gặp chủ tịch mà không có hẹn trước, anh giúp cô ấy đi!! Đi! Đi.

Thấy Nam lưỡng lự nên Dao đành hạ mình nan nỉ, Nam đành phải nhận thôi, dù sao Dao cũng là.....haizz....Nam nhìn nó rồi nói:

- Tôi là trợ lý cho chủ tịch! Bây giờ tôi đưa cô lên gặp chủ tịch.

Nó gật đầu, nó muốn gặp hắn để có cái quyền đi quanh công ty, nếu đã có quyền đó, nó nhất nhất là muốn tìm cái hộp, dù sao nó đánh cược một lần, nếu hắn đồng ý thì càng tốt, còn nếu hắn không đồng ý thì nó sẽ tìm cách để vào đây, dù sao nó cũng sẽ tìm ra chiếc hộp, thấy nó cứ im lặng suy nghĩ gì đó, Anh Nam lên tiếng hỏi:

- Cô với chủ tịch có quan hệ gì?

Nó chột giật mình, nó với hắn có quan hệ gì? Bạn bè chăng? Không chưa tới nữa. Vậy cuối cùng là gì? Nếu không biết quan hệ là gì mà nó lại đi nhờ hắn? Nó có quá đề cao bản thân? Thấy nó rối loạn với câu nói của Anh Nam, anh liền mỉm cười rồi không cần nghe câu trả lời, Nam nghĩ chắc là quan hệ khó nói rồi, giống như anh và Dao. Nhìn cánh cửa thủy tinh từ từ mở ra, đập vào mắt là sự xa hoa nhưng lại toát lên sự sang trọng và bài trí rất ngăn nắp, gọn gàng, căn phòng không có bóng ai, nó quay lại nhìn Nam, anh chàng đưa tay mời nó ngồi ghế rồi nói:

- Chủ tịch có việc, cô ngồi đây ngồi đây một lát.

Nó gật đầu, anh chàng bỏ lại nó rồi bước ra khỏi phòng, ngồi một mình, nó rút một cuốn tạp chí trên bàn, nhìn cô người mẫu uốn éo mà nó thấy người này quen quen, à! Là bạn gái hắn ấy mà! Vậy là nó hiểu cái lý do mà hắn chia tay, không phải vì cô ta hát nhép mà vì cô ta.....

Nó thì xem tạp chí, còn hai con bạn nó thì đang lau chùi bếp cho sạch sẽ, không biết nó đi đâu mà này giờ mất hết 1 tiếng rồi, mệt chết đi được, ở nhà lau chùi vậy hoài, chắc chết quá!!!! Hai con bạn bức xúc, tức giận, hai đứa nhìn nhau rồi chửi nhau:

- Tất cả tại mày á My, mày đòi làm bánh, làm bánh mà quậy tanh bành hết.

My nghe con bạn đồ hết lỗi cho mình thì lên tiếng la muốn rung rinh nhà:

- Mày đừng có mà đồ hết cho tao! Tao là người nói là mày đừng có cho nhiều bột, đừng làm nhà trắng xóa, đừng....bla....bla.....mà mày có nghe đâu, giờ đồ lỗi tại tao, mày muốn ăn đập à!?

Tuyết bực bội, ném cái khăn vào mặt My rồi hét lớn:

- Mày muốn cái gì? Gì mà là tao? Chắc nguyên cái bếp này là tao làm hết? Mày nói vậy mà nghe được à?

My cười nhạt rồi lấy cái khăn lau bàn xuống, lấy cái khăn đó nhét thẳng vào mồm Tuyết rồi nhận vào, Tuyết thờ không nổi nên đẩy My ra, My lấy ra rồi hai đứa dằng co nhau, ngay lúc mà cả hai đầu bù tóc rối thì Triết và Khôi bước vào, thấy cả hai đang dằng co, hai chàng trai chạy lại ngăn cản, chưa ngăn được gì mà My đã đục vào bụng Khôi khi thực cù chò ra sau, còn Tuyết thì tán vào mặt Triết mấy cái trong lúc cô muốn thoát khỏi My, hai cô nàng cứ thế mà đánh hai chàng trai không thương tiếc. Một lúc sau 2 cô gái bình tĩnh lại, hai đứa thờ nghĩ một rồi nhìn hai chàng trai hỏi tình bơ:

- Ủa? Sao hai anh ở đây? Bị ai đánh mà bầm dập vậy?

Hai chàng trai tròn mắt nhìn hai đứa con gái trước mặt, hôm nay hai người gặp xui rồi.

Quay lại với nó, nó coi một lúc thì buồn ngủ mà ngủ một giấc ở trên ghế sofa, hán vừa hợp xong thì quay lại phòng, hán vừa định ngồi xuống sofa thì nhìn thấy một cô gái ngủ ở đó, hán nhìn nó rồi tự nhiên mỉm cười, nó chợt tỉnh lại nhìn thấy hán, nó mỉm môi, nó cảm thấy thật thất lễ, nó làm sao mà lại.....ngay lúc hán vừa nói chuyện với nó thì có một cô gái khác bước vào:

- Anh Khang!

Giọng nói ngọt ngào như kẹo và rất là thấy ón. Nó quay sang, hán cũng quay sang, thấy cô gái trước mặt hán trầm mặt, cô gái này có cần dai vậy không chứ, quá dai đi, tối ngày đeo theo hoài, hán im lặng không nói, nó thì đang có việc muốn nói với hán mà lại gặp cái này thì khi nào nó mới tìm được cái hộp đây, nó chưa kịp suy nghĩ thì đã nói:

- Không thấy tôi với anh Khang đây có việc à?

Cô nàng kia thoáng cười nhạt, cô gái đó chắc nó là nhân viên gì đó, cô nàng hỏi:

- Cô là ai?

Lại một lần nữa nó không cần suy nghĩ mà nói:

- Tôi là bạn gái anh ấy.

Hán ngạc nhiên, cô gái kia ngạc nhiên và nó cũng ngạc nhiên, trời ơi! Điên rồi! Nó tự nhiên muốn tác mình vài cái, đúng là không biết suy nghĩ mà. Cô nàng kia thấy hán omy lấy nó thì hiểu ra nên cuối mặt, nén nước mắt chạy đi, bị ôm nó liền quay sang nhìn hán rồi che mặt chạy đi, xấu hổ chết được, tự nhiên nhận là bạn gái, trời ơi!!!! Một ngày tồi tệ.

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Nhiệm Mâu (Cô Nàng Hotboy Lạnh Lùng Phần 3)* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 23

Chương 23: Em có đồng ý làm bạn gái anh?

Chạy....chạy....nó chỉ biết chạy để bỏ lại những thứ đã xảy ra lúc nãy, hán nhìn thấy nó chạy thì chạy theo, hán không biết lý do vì sao lại chạy theo nhưng hán chỉ không muốn nó đi đâu xa thôi. Chạy một lúc nó đành đứng lại vì quá mệt, dựa cả thân người vào gốc cây, nó thở dốc, hán vừa kịp lúc chạy đến, vừa nhìn thấy hán, nó toan bỏ chạy lần nữa nhưng ngay lúc đó hán vương tay kéo nó lại:

- Còn muốn chạy đi đâu nữa.

Nó dừng lại, sao lại phải chạy chứ? Dù sao nó cũng không phải cố ý muốn nhận làm bạn gái hắn, nó chỉ là vô ý thôi, hắn sẽ không chấp nhất chứ? Nhưng mà dù là vô ý nhưng nó xấu hổ chết được, tự nhiên nhận làm bạn gái hắn? Nhưng mà đây là lần đầu nó cảm thấy xấu hổ thế này nên nó không thể đối mặt với hắn lúc này. Hắn quay mặt nó qua, nắm lấy tay nó nói:

- Anh biết em là vô ý, nhưng những lời em nói tác động rất lớn đối với anh, anh thật sự rất bất ngờ, anh thừa nhận lúc trước anh đã chú ý tới em, bây giờ anh vẫn làm thế và hơn nữa anh còn...có...một cảm giác khác đối với em nữa, ừ thì...em có thể coi anh trắng hoa vì mới chia tay nay lại nói có cảm giác với em. Băng! Làm bạn gái anh nha?

Sét đánh ngang trời, đánh ngay cái tay, nó...nó....vừa nghe cái câu....cái....câu....tình....tò của hắn....hắn....có...tình....cảm...với nó...thật...thật....không...nhờ. Vẫn chưa hoàn hồn, không ngờ hắn lại thích nó, nó dù sao cũng không có tình cảm đặc biệt nào với hắn, nó ghét hắn còn không hết làm sao mà thương được, thấy nó im lặng, hắn biết được câu trả lời từ ánh mắt nó, hắn buông tay nó ra rồi nói:

- Thời gian chưa chắc sẽ giúp em yêu anh! Được! Anh không ép! Tạm biệt.

Nhìn bóng lưng buồn kia bước đi trong chiều gió, thật là buồn, nó chột chạy lại nắm lấy tay hắn nói:

- Không cần thời gian! Tôi...tôi....sẽ...làm....làm....bạn....gái....anh!

Hắn vui mừng quay lại, nó đã đồng ý, hắn ôm nó vào lòng, vì vui mừng mà không thấy ánh mắt hỗn độn của nó, nó đồng ý vì nếu quen hắn, nó sẽ dễ tìm ra chiếc hộp, ở gần hắn thì sẽ tiếp cận dễ hơn. Cho nó là lợi dụng cũng được, nó không phủ nhận điều ấy, hắn chắc sẽ không thích nó thật lòng nên nó lợi dụng tình cảm giả tạo này.

Cả hai về nhà, hắn nắm tay nó đưa nó vào nhà, nó im lặng không nói gì, tới cửa, nó mỉm cười rồi bước vào, tạm biệt hắn, nó quay đầu đi vào, hắn đứng đó nhìn nó đi vào, tình cảm này hắn dành cho nó phải nói càng ngày càng nhiều. Vừa đi vào, hai con bạn đã nhào tới nhét nó xuống ghế rồi hỏi:

- Sao mày với tên đó về cùng nhau? Còn nắm tay nữa?

Nó uống một ngụm nước, nước từ cổ họng nó nuốt xuống rồi nó nói:

- Tao với hắn bây giờ đang quen nhau.

Hai con bạn tròn mắt, miếng há to cùng nói:

- Há?????

Nó là một người lạnh từ trong ra ngoài, lạnh thấu xương, nay lại quen hắn? Nó có tình cảm với hắn? Không thể nào. Nó mà cũng yêu sao? Thật nực cười. Thấy hai con bạn nhìn mình với ánh mắt xâm xoi nó nhàn nhạt nói:

- Tao...chỉ...là...lợi dụng tình cảm của hắn để tìm ra chiếc hộp.

Nghe nó nói hai con bạn nhíu mày, nó nắm lấy tình cảm người khác mà lợi dụng, đây là điều cấm kỵ, không nên làm thế vì như thế sẽ không tốt, nó làm thế không sợ hắn hận nó hay sao? Nó nhìn hai con bạn, My liền lên tiếng:

- Mày nên dừng lại khi quá muộn, đừng làm những gì mình phải hối hận.

Nó chột suy nghĩ một chút, nó làm thế thì có gì hối hận chứ? Nó sẽ không thích hắn nên chuyện hối hận là không có. Nó nói:

- Tao chưa làm gì phải hối hận.

My hừ lạnh, Tuyết đánh vào vai nó nói:

- Mày làm thế mày có nghĩ người mày lợi dụng sẽ đau lòng, lỡ như người đó hận mày xuống đời thì sao? Nhớ kỹ mày không thể kiểm soát được trái tim và cả tương lai đâu.

Nói rồi My và Tuyết bước đi, nó ngồi một mình, nó không biết nó có sai hay không! Nó có làm hay không! Nếu đã quyết định nó sẽ làm đến cùng, dù sao này có hối hận, dù có hận nó, dù có ai đau lòng thì đó là sau này, và người đau lòng chắc chắn sẽ không là nó.

Ngày hôm sau, lại một ngày mới, hôm nay nó phải đi dạy, ăn mặc bảnh bao đẹp trai chuẩn bị ra khỏi nhà. "Đinh Đoang Đinh Đoang" tiếng chuông cửa vang lên, nó đi xuống mở cửa, vừa mở cửa ra, nó xém loạt tìm ra ngoài, hắn đứng trước mặt nó, hắn nhìn người thấy trước mặt thì không khỏi nhíu mày, nó đóng sầm cửa lại, 5' sau bước xuống, hắn nhìn thấy nó với ngoại hình xinh xắn mở cửa thì mỉm cười tươi rói, nó thờ phào, hắn liền hỏi nó:

- Sao thầy Minh trong nhà em vậy?

Nó nhìn xung quanh rồi giả vờ ngờ ngác hỏi:

- Thầy Minh nào anh?

Hắn nhìn xung quanh, đúng là không có ai, nhưng rõ ràng là thầy lúc này mở cửa mà, không lẽ hắn lầm, nhưng sao mà làm được, hắn hoa mắt chẳng?

Hay tưởng tượng? Hắn ngu ngốc suy nghĩ ra mấy cái lý do ngu ngốc, nó vỗ vai hắn rồi hỏi:

- Anh kiểm em sớm thế có việc gì à?

Hắn mỉm cười rồi nắm tay nó kéo nó đi, nó cũng không vùng vẫy lấy tay ra, hắn đưa nó lên xe, thắt dây an toàn cho nó, thật chu đáo, nó bất giác mỉm cười, hắn nói:

- Anh dẫn em đi ăn sáng! Buổi sáng là buổi quan trọng nên chúng ta sẽ đến một nhà hàng gần đây để hưởng thức buổi sáng.

Cảm giác ấm áp có người che chở là đây sao? Đúng là ấm thật.

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Nhiệm Mâu (Cô Nàng Hotboy Lạnh Lùng Phần 3)* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 24

Chương 24.

Sau khi ăn sáng xong, hắn dẫn nó dạo một vòng thành phố, nhìn cả hai đẹp đôi biết mấy, đi chơi với hắn nó rất vui, nó cứ cười mãi.

Về đến nhà, nó bị hai con bạn lôi vào nhà, My lên tiếng nói:

- Mày đi đâu sáng giờ vậy? Tao đợi mày xuống ăn sáng mà không thấy, làm tao phải nhịn đói nà!

Nó nhìn My như không nhìn, nói sáo quá trốn, nói sáo mà không có kỹ thuật, My có biệt danh là heo, mà lại không ăn đi nhịn đói à? Bộ My thương nó hơn thương cái bụng của mình hay sao? Nói sáo quá là nói sáo. Tuyệt đứng nhìn nó, Tuyệt kéo túi đồ trên tay nó, nó giật mình kéo lại thì Tuyệt liền nháy mắt với My, My liền lấy hai tay.....chuẩn bị hai tay....chọc lét nó, nó cười run người buông tay ra. Tuyệt với My liền đẩy nó ra và nhào vào đem đồ trong túi ra ngoài, trong túi đồ là một chiếc áo len loang màu, một đôi giày bata màu trắng, mắt kính, hết. My và Tuyệt nhìn nó, nó mua mấy thứ này làm gì? Khó hiểu, nó có cả đồng quần cao chất cao hơn núi, vậy mà mua mấy thứ này thêm làm gì? My kéo áo nó để nó ngồi xuống sofa sau đó hỏi:

- Mua sao không mua 3 bộ luôn?

Phải nói là tại nó như ba chị em song sinh, dù có mua gì cũng là mua chung, nhưng khi lớn lên một chút thì cả 3 không mua giống nhau nhưng ít nhất cũng tựa tựa nhau, bữa nay nó mua cho một mình nó là sao? Phán hay sao? Nó ậm ờ một hồi rồi nói:

- Cái này tao mua đồ cặp!!!

Tuyệt và My nghe xong mà thấy lúng túng lỗ tai, đồ cặp? Nó mua cặp với ai? Với hắn? Không thể nào!! Nó.....nó....lại đồng ý mua đồ cặp hay sao? Không thể tin. Nó thấy cả hai im lặng mà nhìn nó chăm chăm, tự nhiên nó thấy ngại ngại, nó lúc đầu cũng không thích đồ cặp, nhưng...nhưng...nó với hắn mặc vào nhìn rất đẹp...nên...nên...nó đồng ý. Nó thật sự thích những thứ mua chung với hắn, nhưng nó không thích hắn đâu nha, không có nha...nó không có thích....dù có cũng chỉ chút xíu thôi...chút xíu thôi.

Nó cầm túi xách, bỏ mấy thứ đó vào rồi chạy lên phòng, My nhìn theo rồi nói:

- Hồi hận là điều đơn giản nếu nó cứ nghĩ nó không thích hắn và nó nghĩ nó đang lợi dụng hắn.

Tuyệt đặt tay lên vai My rồi nói:

- Đúng là vậy nhưng nó cũng không ngốc đến mức không biết mình thích người đó.

Nói rồi cả hai nhìn nhau, mỉm cười nhạt, mong thời gian sẽ giúp nó biết được trái tim nó đã từng lồi nhip, từng mong muốn điều gì, nó sẽ tìm được hạnh phúc, mong là sau khi hắn biết sự thật hắn vẫn sẽ thích nó.

Buổi chiều, tại công viên. Có 1 cô gái đang ngồi trên ghế đá đợi ai đó, trong cô ta rất đang nóng vội, nhìn cô gái đó rất đẹp nhưng lại có tính cách dữ dằn, một chàng trai từ xa chạy tới nói:

- Trinh! Em kêu anh ra đây làm gì?

Trinh nhìn anh chàng này rồi mỉm cười nói:

- Chia tay nhưng tôi vẫn biết anh đang giữ một thứ.

Hắn chợt giật mình, biết thì sao chứ? Nói ra cho cả thế giới biết à? Hắn không quan tâm. Dù sao chiếc hộp đó có là gì đâu chứ. Nhưng dù sao cứ bịt miệng cô ta rồi tính tiếp, hắn mỉm cười nói:

- Giờ cô muốn sao?

Trình nhếch mép cười, cô làm hành động lấy ngón trỏ xoa vào ngón cái, hắn cười nhạt. Thì ra là kẻ hám tiền, hắn đưa cho cô ta một tấm chi phiếu rồi đi khuất, Trình cầm trên tay tờ chi phiếu thì cũng quay mặt đi, miệng nở một nụ cười.

Về tới nhà, hắn thấy nó đang treo cây, không biết nó làm gì mà treo lên cây, mở cửa bước vào, hắn đi vào nhà nó nhìn nó treo, hắn mỉm cười rồi hù một cái, nó giật mình quay lại nhìn thấy hắn nó thờ phào nói:

- Rảnh quá há!!

Hắn mỉm cười rồi chồm lên ẵm nó xuống, nó la oai oái, hắn đưa tay lên miệng nó, thả nó xuống đất nó nói:

- Lại không đi học à?

Hắn nhìn nó, kéo nó vào mái hiên cho bớt nắng rồi nhẹ nhàng nói:

- Học là để có thể kiếm tiền nhưng anh đã kiếm được tiền thì anh không cần học làm gì.

Nó nhất thời cứng họng, lần đầu tiên nó bị người khác làm cho cứng họng, thấy nó im lặng không nói gì, hắn mỉm cười nói:

- Mai đi du lịch, em đi không?

Nó gật đầu nhưng có khi nào chiếc hộp hắn chôn ở đâu đó mà không mang theo, nếu vậy nó đi làm gì? Tốn thời gian, tốn công nhưng tự nhiên nó muốn đi là sao? Cảm giác hạnh phúc và vui sướng khi được mời đi này là sao? Nó đang bị gì đây? Thôi bỏ qua đi đừng nghĩ nữa. Lắc đầu gạt phăng mấy thứ khó hiểu đó khỏi đầu nó liền nhìn hắn mỉm cười, đứng chung một mái hiên, nhìn chung một hướng, cùng nhau ngắm mặt trời lặn, cảm giác tìm nhẹ nhàng đập một cách chậm rãi, thật là thoải mái. Và hạnh phúc làm sao. Nó chợt thoát khỏi cái cảm giác tự ngộ quái dị lúc nãy, nó liền kêu hắn về rồi chạy vào nhà. Hắn nhìn nó đi vào mà khó hiểu. Vừa vào nhà nó liền thờ phào không ngừng lẩm bẩm:

- Tuyệt tôi không thích, tuyệt đối không thích, tuyệt đối không thích, tuyệt đối không thích....

Đối với cái hành động lắc đầu lẩm bẩm kia, hai con bạn nó chẳng thèm quan tâm, hai đứa chỉ lo gom góp đồ đạc để mai còn đi du lịch. Nó cứ lẩm bẩm như thế cho tới sáng.

Ngày hôm sau, hai con bạn nó đã thức dậy từ sớm, chuẩn bị sẵn sàng để đi du lịch. Cầm trên tay túi xách, cả hai đứa đứng đợi Triết và Khôi. Hai chàng trai vừa tới cũng là lúc hắn tới, hắn hỏi:

- Băng đâu?

Cả hai đứa lắc đầu, chắc giờ này nó còn ngủ, mà sao hôm nay nó ngủ dừ vậy? Mặt không đỏ sẫm, hắn liền bước nhanh lên phòng nó, cả hai con bạn liền vụt túi sang một bên liền ngăn hắn lại:

- Khoan! Khoan! Anh là con trai sao vào phòng con gái được. Bây giờ anh đứng đây đợi tui tui sẽ lên tìm nó.

Hắn thoáng không muốn đồng ý nhưng mà hoàn cảnh đã vậy thì hắn đành phải nhường thôi. Hắn vừa có ý kêu hai con bạn đi thì phía trên cầu thang có tiếng động, nó mặt vẫn chưa tỉnh táo, hai tay kéo vali, miệng lẩm bẩm gì đó. Hắn vừa định đi tới thì nó liền ngồi phịch tại cầu thang, nhìn xuống hai con bạn nói:

- Tụi bây có mắt để trang trí à?

My và Tuyệt thờ dài ngao ngán, đi lên xách vali cho nó, My tức giận bậm môi nói:

- Mà có thấy mày giống lắm không?

Nó cười cười rồi đứng lên đi xuống lầu, nhìn thấy hắn đứng dưới lầu tự nhiên tim nó đập liên hồi.

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Nhiệm Mâu (Cô Nàng Hotboy Lạnh Lùng Phần 3)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 25

Nó đứng nhìn hần chứ không bước xuống, hần nhìn nó đứng đó nhìn hần hoài, hần bước chân lên cầu thang, Tuyết với My thì lôi vali xuống, hần né sang một bên đi đến nơi nó đứng, nó cứ nhìn hần như vậy, cho tới lúc hần đứng trước mắt nó thì nó liền nhích sang một bên và tiếp tục đi xuống, hần ngây ngốc nhìn nó đi xuống, hần làm gì sai hay sao?

Nó bước xuống lấy vali từ hai con bạn và tiếp tục tự xách đi, hần chạy theo cầm lấy vali giúp nó, lúc tay nó chạm tay hần, nó thoáng nghĩ vừa nãy có điện giật thì phải, rút tay về, nó đẩy vali cho hần. Hần ôm lấy vali khi vali ngã, nó nóng cả mặt, thật là sao hôm nay nó nhạy cảm thế nhỉ? Nếu hần mà chạm vào nó là nó có cảm giác như tim sắp rớt ra ngoài luôn ấy. Nó sẽ không thích hần đâu...hoàn toàn không...một chút cũng không.

Lên xe, nó và hần lại đi chung, cái cảm giác mong đợi khiến nó thấy bức rức khó chịu, không biết nó mong đợi cái gì nữa, hần cất vali nó xong thì vào xe chuẩn bị lái đi nhưng đột nhiên hần choàng tay qua người nó, hần cầm lấy dây an toàn và đeo vào cho nó, không biết vì cái gì xui khiến nhưng nó rất muốn ngước mặt lên nhìn hần, vừa ngước lên nó cảm thấy hương thơm thoang thoảng dễ chịu ngay mũi, nhìn hần ở khoảng cách gần nó thấy tim đập liên tục không nghỉ nhịp nào, càng nhìn... sao mà.... hần.... đẹp đến thế, làn da không quá trắng nhưng không đến mức đen nhem, mũi cao, đôi mắt híp lại vì gài dây an toàn cho nó, lòng my dài quá! Thoảng thấy có điểm khác, hần liền ngước nhìn, hai đôi mắt đồng thời nhìn nhau, mũi chạm vào nhau, nó mở to mắt, hần mở to mắt, cả hai nhìn nhau không ai nói gì, hần từ từ tiến gần, môi sắp kề môi, nó cũng không nhúc nhích, hần cứ thế tiếng gần, đôi mắt nó rất muốn nhắm nhưng nó lại không thể, còn một chút nữa....chút nữa....chút nữa. ..là tới rồi....một chút nữa....tiếng nói trong tim hần cứ vang lên, hần chưa bao giờ thấy hồi hộp khi hôn một cô gái nào đó nhưng bây giờ hần rất là hồi hộp, tim hần cứ vang lên liên tục, hần nhắm nghiền mắt, nó thấy vậy cũng nhắm mắt lại, vừa nhắm xong nó đã cảm nhận được một thứ gì đó mềm mềm ngay đôi môi anh đào của nó, sự thích thú khiến hần muốn hôn sâu hơn, đôi môi đỏ mọng ngọt ngào, vừa định tiến sâu hơn thì bên ngoài truyền đến tiếng gõ cửa kính của xe, nó và hần chợt ngừng lại rồi mở mắt ra, mở cửa kính ra nó thấy My, Tuyết, Khôi, Triết nhìn nó và hần chằm chằm, nó đỏ mặt gục mặt, thế nào cũng thấy rồi chứ đâu, thiệt là..... hần thì tỉnh bơ và thêm phần tức giận vì bị phá đám, hần hỏi:

- Gì đây?

Triết liền hần giọng nhẹ nhàng nói:

- Xin lỗi vì phá đám nhưng dù sao mày cũng phải đi tụi này mới đi được, xe mày chán như thế thì làm sao? Làm sao? Làm sao tụi tao đi được?

Cái làm sao này ý là tại nó và hần cản trở chứ đâu. Hần hừ lạnh rồi kéo cửa kính đi và lái xe chạy đi, nó từ nãy tới giờ cứ cuối đầu mãi. Nó không hề có ý định ngước lên, xấu hổ quá đi! Bị thấy rồi! Lúc này chính xác nó còn thấy ý cười trong mắt hai con bạn nữa, thiệt là...nhục nhẽ....hần thấy nó như thế thì lấy tay nâng gương mặt nó lên và nói:

- Có gì đâu mà! Ngước lên đi!

Nó hít một hơi rồi ngước lên, nó liền quay sang trút giận lên hần:

- Tại anh á! Nếu anh không...thì sẽ không...

Nó nói nửa úp nửa mở nhưng hần vẫn hiểu cái gì. Ý nó muốn nói nếu hần không hôn nó thì sẽ không xảy ra chuyện bị nhìn thấy. Hần mỉm cười lấy tay xoa đầu nó nói:

- Ngốc quá! Tụi kia thấy thì kệ họ, họ làm gì được mình.

Nó không nói gì vì dù gì hần nói cũng phải, nhưng mà nó tự nhiên nguyện ý cho hần hôn, nguyện ý cảm nhận nụ hôn, không hề có sự kháng cự nào, đây là do nó thích hần chăng? Nhưng nó đâu muốn thích hần chứ. Nó chỉ muốn lợi dụng hần thôi tại sao bây giờ lại thích hần? Có lẽ nó...nó muốn cảm nhận sự mới mẻ nên mới thế...chắc thế...chắc thế. Một lần nữa nó tự dối bản thân rằng nó không thích hần nhưng con tim nó lại thích hần mất rồi.

Tới một bãi biển xanh trong, từng làn gió nhẹ nhàng thổi, tiếng sóng vỗ vào bờ êm ả, tiếng lạo xạo của những hòn sỏi, tiếng ầm ầm khi sóng vỗ vào đá đã làm nên khu du lịch biển X này. Có quá kỳ lạ khi cả một khu du lịch to lớn lại chẳng bóng người, đây là sao? Tụi nó tự hỏi trong lòng. Tụi hần liền kéo nó tới một khách sạn, chọn 6 phòng khác nhau, cả 6 đứa về nơi mình ở, cứ nghĩ là sẽ ở phòng đôi nhưng không mỗi người đều có phòng riêng, nhưng có điều có một thứ bí mật chỉ có tụi hần biết, đó là.....phòng của tụi hần ấy lại thông với phòng tụi nó bằng một tấm gương treo tường.

Tắm biển là hoạt động không thể thiếu khi đi biển, và 6 người kia cũng thế, thân thể cường tráng cùng những cơ bụng khiến con gái phải trở mặt ngước nhìn, tụi nó cũng chẳng thua kém, nó không đi tắm chỉ muốn thích dạo quanh biển nên nó mặc một chiếc áo áo ngắn cùng quần đùi, My và Tuyết thì mặc đồ tắm nhưng có khăn quấn người lại, không phải tụi nó sợ người ta thấy, cũng không phải sợ nắng, tụi nó chỉ là không muốn thấy những ánh mắt kinh dị của cả nam lẫn nữ nhìn, đội nón to vành, tụi nó bước ra khỏi phòng, tụi hần ngay lúc đó cũng bước ra, cả 6 người cùng nhau xuống biển, cả đám đặt chân xuống bãi cát trắng mịn người. Tụi nó lúc nãy đã thất mất nay lại thất mất hơn, đó là bãi cát này thật sự không có người. Tụi hần quay lại nhìn tụi nó, hần kéo nó xuống biển nói:

- Tụi anh đã bao trọn khu này, không có ai ở đây đâu.

Thì ra là vậy, cảm nhận được cái ảm áp và có thứ gì đó cứ vỗ vào người, ngay lúc đó nó mới biết thì ra là nó đang đứng dưới biển, nó không thích xuống biển cho lắm nhưng lần này nó lại thấy khác, điểm khác này là thế nào? Không có thời gian suy nghĩ nhiều, vừa đặt chân xuống biển là nó đã cảm thấy sóng biển ào ạt kéo vào. My và Tuyết thì rất thích biển, tha hồ mà bơi lội, cả hai nhảy tung xuống biển, Triết và Khôi thì cũng nhảy xuống...

Mọi thứ trở nên tĩnh lặng khi đêm xuống, tiếng sóng biển rì rào vỗ vào đá, tiếng gió lùa mạnh từng phiến lá tạo nên một không gian tĩnh mịch. Bàn chân nhỏ bé nhẹ nhàng đi trên cát của một cô gái, dấu chân in hằn trên cát bị sóng biển vỗ đi mất, cô gái cứ âm thầm đi theo một chàng trai, cô gái im lặng, lặng thinh ngắm nhìn vẻ đẹp ma mị của chàng trai, ánh sáng lấp lờ của trăng khiến chàng trai thêm quyến rũ. Đó có phải là mê hoặc mà cô gái cứ dỗi theo chàng trai? Chàng trai đột ngột quay qua nói:

- Đẹp nhỉ?

Cô gái thoáng ngạc nhiên, ừ! Đẹp! Khuôn mặt như được tạo hóa ưu ái ban tặng, đẹp đến mức khó cưỡng...đẹp đến mức không có từ nào có thể diễn tả hết khuôn mặt.

Thời gian cứ thế trôi qua và.....câu chuyện kết thúc khi nó gấp cuốn sách lại, nhạt, quá nhạt, câu chuyện nhạt hơn cả nước lã. Một câu chuyện có hồi kết buồn, vì cô gái không can đảm, vì cô gái không dám thể hiện nỗi lòng của mình nên sau đó anh chàng đã yêu và lấy một cô gái khác làm vợ, câu chuyện thật là xàm. Nó bỏ cuốn sách vào túi, hần từ trong tấm gương đột ngột bước ra và đứng ngay trước mặt nó, hoàn hồn một chút lát, nó liền lấy lại bình tĩnh nói:

- Gì đây hả? Anh là kẻ biến thái hay sao mà đột nhập vào phòng con gái nửa đêm khuya khoắt thế này?

Hắn giả vờ ngạc nhiên tột độ, hần đi tới gần nó nói:

- Anh đâu có biến thái đâu. Tại anh nhìn cái gương đẹp quá nên sờ thử vào, ai mà ngờ nó thông với phòng em.

Nó hít một hơi lạnh cho lòng bớt tức tối, nhìn mặt hắn là biết hắn nói xạo rồi, nhìn cái mặt giả vờ đó mà nó phát bực, giả vờ hay nhỉ? Quá đỉnh luôn ấy chứ. Nó chu môi rồi bỏ hắn đứng ở đó, nó chồm chắn qua người, chừa hai tay và đầu lại sau đó nhắm mắt ngủ, hắn nhìn hành động đó không biết là nên cười hay nên khóc nữa. Nó thế mà thân nhiên ngủ trong khi hắn đang đứng ở đây, nó đây là tin tưởng hắn hay là không quan tâm hắn có tồn tại hay không? Hắn đi tới lại nhẹ người nó, nó xua tay nói:

- Đi ngủ đi!!!

Hắn cười một cái, khuyên hắn ngủ mà bây giờ nó lại thế này, hắn thăm thò dài rồi cúi người hôn lên trán nó và nói:

- Ngủ ngon

Nói xong hắn về phòng, nó chợt mở mắt, xoa ray lên trán, hơi ấm vẫn còn đó, lời nói ngọt ngào vẫn còn đó khiến tim nó có chút rung động.

Phòng của My, My đang ngắm nghía mình trong gương thì chợt muốn sờ cái gương vì nhìn cái gương có vẻ không chắc chắn cho lắm. Cô đi tới đẩy nhẹ tấm gương thì đột nhiên cả thân người cô chuối thẳng về trước và phóng qua một căn phòng lạ, mở to mắt ra quan sát, sau đó cô hét lên trong ngạc nhiên:

- AAAAAAAAAA!

Tiếng hét chói tai vang lên khiến Khôi giật mình nắm chặt khăn và quay đầu nhìn qua, My lại hét lên lần nữa. Thật là cô đã thấy những thứ không nên thấy, hư mắt cô rồi. Cái khăn quấn ngang hông của Khôi giữ chặt hơn, Khôi đi tới gần My rồi bịt miệng cô lại bằng tay, cô bị cái gì mà cứ hét miết, cứ tưởng bị điên ấy chứ. My nhắm chặt mắt nói:

- Sao lại thế? Sao phòng anh và phòng tui lại thông với nhau? Nói mau???

Khôi nắm chặt cái khăn rồi mới từ từ đi tới gần My nói:

- Tôi phải là người hỏi mới phải, tôi là người bị nhìn mà tôi còn đi giải thích cho cô? Cô tưởng cô là ai?

My tức giận mở mắt ra trừng vào Khôi và đưa chân đá ngay chính giữa rồi ba chân bốn cẳng chạy về, trước khi về con hăm dọa một câu:

- Coi chừng tôi đó.

Khôi liền lấy tay giữ chặt cổ bị đá, vì bị đánh nên anh không nói lời nào được do quá đau.

Tuyệt sau khi tắm rửa cho cát trên người không còn nữa thì mới chuẩn bị đi ngủ, trước khi ngủ cô có thói quen ngắm nhìn mình trong gương một lát mới ngủ, đang soi thì cái gương đột ngột lật qua, hết hồn Tuyệt lùi vài bước thì vấp phải một thứ gì đó nên xém té, ngay lúc cô sắp té thì có một bàn tay kéo eo cô lại, bị kéo ngược một cách đột ngột nên tay Tuyệt liền câu cô Triết. Triết nhìn thấy Tuyệt chủ động như vậy thì khẽ cười, nụ cười này khiến Tuyệt đỏ mặt buông tay ra và đứng đàng hoàng lại, Triết liền nói:

- Chắc là phòng đôi nên mới thông nhau thế này.

Tuyệt gật đầu, chắc là phòng đôi nhưng đôi gì mà chia ra hai phòng? Thấy Tuyệt dăm chiêu thì Triết khẽ nói:

- Lúc trước ở đây chỉ có phòng đôi nhưng do như thế sẽ kiếm doanh thu không cao nên mới thay thế này.

Tuyết gạt đầu, sau đó mới nhớ là tự nhiên Triết vào phòng mình đứng nãy giờ, cô liền lấy tay đẩy anh ra khỏi cửa, rồi nói:

- Về đi tôi muốn ngủ.

Triết nhanh chân bước ra, anh vừa bước ra thì mặt ai đó vẫn chưa hết đỏ, vỗ vỗ má Tuyết vẫn cố ngủ. Triết ra khỏi phòng và đi thẳng tới phòng hân, hân vừa định ngủ thì tiếng gõ cửa vang lên, mở cửa ra là gương mặt nhăn nhó như khi ăn ớt của Khôi, Khôi khó khăn đi vào, vừa vào thì hân đã hỏi với vẻ hời hợt:

- Sao vậy?

Khôi vừa nghe hân hỏi là thấy nóng máu thêm, thật là tức giận mà. Ngay lúc đó Triết bước vào nói:

- Phải về gấp thôi! Có chuyện rồi.

Khôi và hân nhíu mày, chiếc hộp? Cô ta biết chi phiếu là giả hay sao? Sao cô ta lại biết nhanh vậy? Trong đầu hân liền nghĩ ngờ Trinh, chỉ có cô ta mới biết thôi. Triết nói:

- Bây giờ chúng ta về trong đêm và sáng thì phải lên sớm tránh mấy cô nàng nghi ngờ!

Hân và Khôi liền gạt đầu, Trinh! Cô tôi rồi!!!!

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Nhiệm Mâu (Cô Nàng Hotboy Lạnh Lùng Phần 3)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 26

Chương 26: Phức tạp.

Gió càng ngày càng mạnh, có lẽ trời sắp mưa rồi. Dù như vậy nhưng tụi hân vẫn chạy như gió để tới nhà.

12h 30', tại khách sạn tụi nó ở. Nó tỉnh dậy, không nó không phải tỉnh dậy sau giấc ngủ dài mà là nó đã đợi tụi hân đi khỏi mới tỉnh lại, cầm lấy một chiếc áo khoác, nó liền mở cửa ra khỏi phòng, noq cần đi ngay bây giờ, nó phải đi nhanh thật nhanh, phải đến trước tụi hân mới được, vừa ra khỏi cửa, nó nhìn thấy hai con bạn nhìn nó cười tươi rồi, nó chột rùn mình vì thấy bất an khi thấy hai con bạn, My nhìn nó rồi nói:

- Chuyện của mày cũng như chuyện của hai đứa tao, là bạn thân thì phải biết giúp nhau lúc hoạn nạn.

Nói xong My khoác tay nó với tay Tuyết lại, kéo nó và Tuyết lên xe, My liền nói:

- Đi nhanh thôi!!! Phải chạy với vận tốc ánh sáng thôi.

Nghe My nói mà nó với Tuyết buồn cười, nghĩ sao mà My biết lái ô tô, Tuyết ngồi vào ghế người lái rồi nói:

- My à! Mày bớt ảo tưởng đi! Bây giờ tránh ra chỗ khác cho tao ngồi.

Tuyết vừa nói My xong thì nhìn cả 2 con bạn nói:

- Thắt dây an toàn, giữ bình tĩnh, không la hét, bắt đầu.....KHỞI HÀNH.

Nói xong chiếc xe xé toạt gió ra làm hai và đi nhanh trên con đường.

Nhà tụi hân, Trinh lục tung cả căn nhà ra mà chả thấy gì cả, hân đứng là tên lừa bịp, chi phiếu hân đưa hoàn toàn là giả, không có giá trị gì cả, chỉ là một mảnh giấy bình thường thôi. Tức giận đến đỉnh điểm, Trinh đập phá tất cả những thứ trong phòng, quá tức giận Trinh ngồi lên ghế sofa hét lên một tiếng, cả căn phòng trở nên bừa bộn kinh khủng. Bước ra vườn hoa, Trinh liền điên tiết mà đập phá hết khu vườn và cho tới khi cô nhìn thấy.....thấy.....một thứ cô đang muốn tìm.

Ánh sáng lập lờ của đèn đường, tụi hân cuối cùng cũng tới nơi, đập vào mắt tụi hân là một căn nhà bị đập phá hết sức kinh khủng, có ai nghĩ rằng một cô gái có thể làm được như thế này? Mọi thứ như ngưng đọng, hít một hơi thật sâu, hân bước vào, nhìn đồ vật vỡ vụn nằm la liệt trên thảm, con tức giận của hân liền lên ngôi, ánh mắt đỏ ngầu hiện lên, tay vo tròn nắm đấm, hân nắm đấm lên tường rồi nhanh chóng đi khắp căn nhà tìm Trinh, dù có lục tung cả căn nhà, tụi hân vẫn không thấy Trinh ở đâu, Khôi bực tức thốt lên:

- Chết tiệt!

Triết cũng tức giận mà nói:

- Cô ta muốn chết, tao tình nguyện tiễn cô ta một đoạn.

Tụi hần liền đi ra vườn, tụi hần không nghĩ là Trinh sẽ ra vườn vì cô ta từ đó tới giờ ít khi nghĩ sâu xa đến mức này, nhưng khi ra vườn thì tụi hần liền tức giận đến nghiêng răng nghiêng lợi, cô ta phá nát hết tất cả những gì có ở khu vườn này, mang theo tính tình bực mình này tụi hần liền xông xông đi tìm Trinh, cảm giác như ở phía vườn hoa hồng có tiếng la, tụi hần nhanh chân đi tới, tụi hần dám chắc người đó là Trinh chứ không ai. Vừa tới nơi, tụi hần phải giật mình một cái, Trinh bị trời vào góc cây, miệng bị nhét giấy, hai tay trời thẳng vào cây, nhìn thăm lăm, trên người bị roi đánh rất nhiều nhát, tụi hần tự nhiên thấy cảnh này thì thấy vui vẻ lên hần, nói tụi hần ác cũng được, tụi hần không có chối. Hần đi tới bỏ giấy ra khỏi miệng Trinh, nhưng hần không cời dây trói, Trinh nhìn thấy hần thì khóc thương tâm nói:

- Anh....anh.....Khang....Nghe....nghe.....em....hu...hức....huhu.....hức.....huhuhu...

Nước mắt thi nhau mà rơi xuống gương mặt trắng mịn có phần tái nhợt, hần mặt vẫn lạnh, nhếch mép, tay nâng cằm Trinh lên rồi hần nói:

- Cô phá nát nhà tôi rồi còn muốn tôi nghe gì nữa? Nghe cô kể một câu chuyện do cô bịa hay sao? Cô thật là.....xảo trá.

Nói xong hần buông cằm của Trinh ra, Trinh khóc nức nở rồi cổ kìm giọng nói:

- Em nhận. .em muốn....lấy... thứ trong hộp đó....huhu... hức... hức.... nhưng anh có biết em vừa tìm ra.... huhu... hức hức.... thì... thì... thì...

Nói tới đây Trinh vừa khóc, ặt tái đến mức khó tỉnh, y như lúc này gặp phải ma hay sao? Hần đã cố nghe nhưng Trinh cứ lấp bắp và vừa nói vừa khóc thế này thì hần có là thánh cũng chả hiểu Trinh đang nói cái gì, ngay lúc Trinh định mở miệng nói thì Trinh liền ngất lịm đi. Khôi và Triết thoáng giật mình, hần cũng chẳng ngoại lệ.

Sáng, ánh sáng buổi sáng đun đưa theo từng tán lá, đêm qua mưa tầm tã, sau cơn mưa trời lại sáng, một câu nói rất hay, nó vuron vai, kéo chiếc đồng hồ nhìn xem mấy giờ, nó bật dậy, hôm qua sau khi chạy về nhà hần thì tụi nó không quay lại khách sạn (khách sạn nơi đi du lịch), vsen xong nó liền xuống nhà thì thấy hai con bạn cười rần rần ở đó, nó hỏi:

- Hai đứa bây sáng sớm mà điên rồi à?

Hai con bạn chả quan tâm câu nói sốc của nó, My liền cười như điên như dại rồi nói:

- Hahaa....quá mức ngu ngốc, quá mức ngu ngốc, bị tụi mình trói rồi đánh như điên luôn mà vẫn ngây thơ tưởng tụi mình là ma cây (linh hồn của cây).

Tuyết cũng cười muốn rớt hàm rồi nói:

- Quá ngu luôn. Mà đánh nhỏ đó đã tay thật ấy. Nhưng mà....chiếc hộp đó chả có gì quý ngoài một mảnh giấy cả.

Nghe tới đây, mặt nó trắng đi, ừ thì trong đó chỉ là mảnh giấy nhưng nó là danh sách gia đình nó, đây là ý gì? Tại sao lập danh sách gia đình nó bỏ vào đây mà nhưng người bị lập danh sách là những người đã mất? Bí ẩn này nó chưa tìm ra. Phải cố tìm thôi. Bước xuống lầu, ngồi vào bàn ăn, nó liền nói:

- Ăn đi.

Hai con bạn cảm thấy hàn khí bao quanh nó thật sự cao đến mức khó tưởng, My và Tuyết liền bỏ bánh mì vào miệng rồi ăn lấy ăn để.

"Ừm. um"

Trinh thức dậy sau một giấc ngủ dài, cả thân thể mệt mỏi rã rời, vừa thức dậy Trinh đã nhìn thấy ánh mắt nghi ngờ của hần, hần mở miệng nhàn nhạt nói:

- Nói....Chiếc hộp cô giấu ở đâu?

Khôi cầm lấy cây súng trên tay lau qua lau lại cho thật sạch bóng, Trinh thoáng rung mình, Triết thì đi tới gần Trinh, theo phản xạ Trinh lùi ra sau vài bước, Triết lạnh nhạt mở miệng:

- Thứ nhất: Cô nói ra, chúng tôi sẽ tha cô. Thứ hai: Cô thấy cây súng đó có đẹp không?

Hít một hơi khí lạnh, cả thân người Trinh run lên, cả người run cầm cập, lời nói đó có phải là uy hiếp? Trinh lấp bắp nói:

- Anh... Khang... em. thật.. ra .. ra. . em... không... không... có giữ.

Hần nhếch môi, gương mặt đẹp như tranh vẽ, từ từ đi tới nói:

- Cô muốn biện pháp mạnh?

Giọng nói lạnh lùng xa cách khiến Trinh ớn lạnh. Trinh khóc và nói:

- Em...nói thật...huhu.. anh tin em đi.... em... em.... không... có lấy ... huhu... lúc đó có mấy.... thứ gì... đó trời em... khi... em... cầm... huhu... cầm... chiếc hộp... sau đó chiếc hộp biến mất.... khi... mấy thứ đó biến mất... huhu.... emkhông... nói... sạo ... huhu... anh.... phải... huhu. ... tin em.

Tụi hấn cười như không cười, tụi hấn đâu có điên mà tin. Kể chuyện không có một chút thực tế, hấn bóp cổ họng Trinh rồi nói:

- Cô cứ giữ đi, bây giờ không cần cô nói nữa.

Lực tay của hấn tăng lên, mặt Trinh không còn giọt máu, hấn nhắm mắt không nhìn Trinh từ từ lia đời, Khôi đột nhiên nói:

- Khoan....coi chừng cô ta nói phải.

Tay hấn lập tức buông ra, Trinh liền ho sặc sụa, hít lấy không khí, mặt hấn liền lạnh nhạt nhìn Khôi, Khôi cười nói:

- Theo như sự việc tối qua chúng ta thấy thì.... việc cô ta vừa nói... không phải là không đúng.

Triết đưa tay lên cằm, mặt nghĩ ngợi, dăm chiêu nói:

- Hôm qua cô ta bị trói và trên người đầy thương tích, thêm vào đó là cả gương mặt xanh như tàu lá chuối thì...y như rằng cô ta không diễn tới mức đó được.

Nhiu mày một cái, hấn quay sang nhìn Trinh, mặt đầy hăm dọa, hấn nói:

- Nói!!

Môi run bần bật, Trinh lấy không khí rồi từ từ nói:

- Thật ra... lúc đó, có người đã bắt em, trói em lại và lấy mất chiếc hộp. Em không biết chiếc hộp đó có gì nữa.

Nghe Trinh nói, tụi hấn vẫn còn hoài nghi nhưng nếu cô ép cô ta nói ra thì cũng không có gì nổi bật. Nắm lấy tay nắm cửa, hấn đóng rầm cửa lại và bước ra khỏi phòng, vừa ra khỏi phòng, tụi hấn chợt trợn mắt to ra và thốt lên:

- Thôi xong!

Tụi hấn lo tìm chiếc hộp mà quên về khách sạn trước trời sáng rồi. Thôi chết mất! Giải thích sao đây

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Nhiệm Mâu (Cô Nàng Hotboy Lạnh Lùng Phần 3)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 27

Chương 27:

"Rầm...choang....xoẹt..."

Tiếng bần, tiếng mọi thứ như ngã ầm xuống đất, Trinh muốn tự sát, lúc này hấn muốn giết cô nhưng lại ngừng tay, lúc này cô thật sự không muốn chết. Nhưng bây giờ, cô rất....rất...rất.....muốn chết bởi vì sự nghi ngờ của hấn khiến Trinh thấy mình thật hảm hại, thất bại. Nhìn cây dao bóng loáng, lóe sáng ấy mà tay cô liền chụp lấy, không suy nghĩ nhiều, cô cầm lấy dao kề ngay cổ và ấn mạnh dao, cảm nhận được sự sắt bén, lạnh buốt của dao đang dần lấy đi mạng sống của mình, có phải cô sẽ được thanh thân? Đôi tay tăng thêm lực, đôi mắt nhắm nghiền vẫn tuông lệ. Dòng máu đỏ từ từ trượt xuống theo dãi của cần cổ. Quá mức thê thảm, cảnh tượng này quá mức thê thảm. Tụi hấn vừa nghe tiếng là nghi ngờ nên chạy ngược từ gara, chạy thẳng lên lầu nơi Trinh đang ở. Tiếng bước chân dồn dập, tiếng phá cửa, Trinh nằm trên sàn, đôi tay nay thả lỏng, chất lỏng màu đỏ đã chảy ra thành một vũng, đôi mắt khép lại của Trinh, đôi môi mỉm cười, sự ra đi này thật sự thanh thản.

Nhìn cảnh tượng trước mắt, tụi hấn hít một hơi sâu rồi im lặng trầm mặt, cái chết này ngoài dự tính, nếu đã xảy ra thì phải giải quyết nhanh gọn mới được. Ngay lúc đó.....

- Anh Khang

Hấn không chịu về khách sạn thì nó cũng tự về, tiếng của nó vang vọng khắp phòng. Mặt hấn tự nhiên tái lại, Khôi há hốc mồm, Triết nhìn bề ngoài rất bình tĩnh nhưng thật ra rất rối. Tụi hấn đột nhiên nhìn nhau rồi hấn đẩy cửa đóng lại, Khôi nhanh tay khóa lại, còn Khôi thì nhanh chân lẹ tay chạy xuống lầu ngăn tụi nó lên lầu. Tụi nó thật ra không phải qua đây làm khó tụi hấn mà tụi nó chỉ muốn biết thật ra cái danh sách đó để làm gì. Ngay lúc mới qua thì thấy được cái cảnh Trinh tự sát nên tụi nó trèo qua cửa sổ đi xuống rồi lại tiếp tục giả vờ vào bằng cửa chính.

Triết vừa xuống thì môi của Tuyết đột nhiên nhếch lên, Triết liền đứng đối diện tụi nó và nói:

- Sao lại về sớm vậy?

Giây này? Hồi thế không phải là Triết tự tìm chỗ chết à? Nói như vậy thì tụi nó sẽ toàn tâm toàn ý mà đổ hết mọi tội lỗi vào hấn hay sao? Triết biết mình ngu ngốc khi nói câu đó nhưng thật ra lúc này mất bình tĩnh một chút nên nói thế. Tuyết giả vờ như không vui nói:

- Haizzz.... thức dậy là không thấy bóng người nào nên đành về vậy.

Thoát tim, cảm giác bị chửi thẳng mặt là đây hay sao? Triết bị tri chửi nên im lặng nhìn chứ không nói hớ hể một lời nào, ngay lúc mà Triết nghĩ mình sắp lên đũa thì hấn và Khôi từ trên lầu bước xuống. Hấn vừa thấy nó là thấy lòng bất an, nếu nó mà nhìn hấn bằng ánh mắt này mãi thì chết mất. My nhìn thấy Khôi là lên giọng, chống hai tay vào hông, My nói:

- Muốn sao? Rủ tôi đi chơi rồi chạy về trước à?

Ồi thôi! Cái này là làm bộ làm tịch, thật là tụi nó muốn xử tụi hấn thật hay sao? Tụi nó không phải cũng về ngay lúc đó, mà ác liệt hơn là về trước nữa chớ. Khôi đảo mắt một cái rồi nói:

- Tại...tụi này... có.. chút... việc!! Thật.... xin... lỗi.

Nghe lời xin lỗi của Khôi, tự nhiên My thấy ảm lòng một cách lạ lùng. Thoảng mỉm cười, My im lặng không tranh cãi. Nó từ đầu tới cuối không nói không rằng, không một biểu hiện nào, một cái nhếch môi cũng không có, một cái nhíu mày cũng không. Hấn thấy nó càng im thì càng lo lắng nhiều hơn, hấn bước xuống, đứng gần nó, quan tâm hỏi:

- Em có ăn gì chưa mà về vậy?

Hấn nắm lấy tay nó, nó chợt giật bắn mình, không phải nó chưa bị hấn nắm tay, chỉ là độ ảm này lạ lắm với lại lúc này nó có suy nghĩ vài cách để moi thông tin của hấn nhưng nó chợt nhận ra, có lẽ nó không thể dùng những cách đó với một người khôn ngoan như hấn. Nó quay sang, mỉm cười nói:

- Em ăn rồi!! Anh ăn gì chưa? Bò bít tết nhá! Em nấu?

Nó đề nghị bò bít tết vì màu đỏ của thịt bò rất giống với màu đỏ của máu, nếu hấn mà ăn nổi thì chứng tỏ hấn rất máu lạnh, dù gặp máu thì cũng không sợ, không ảm ảnh, nếu vậy thì nó rất khó mà khiến hấn nói ra bí mật. Hấn nhìn nó đầy nghi hoặc, hấn nghĩ là nó thật sự.... là..... chắc.... chắc... biết.... nấu ăn? Thật sự nó không tin tưởng vào tài nấu ăn này lắm đâu. Mỉm cười tươi, hấn nói:

- À! Anh không ăn đâu.

Nhếch nhẹ cánh môi hồng, có lẽ nó khá đề cao hấn. Ngay lúc đó trên lầu vang lên tiếng động, tiếng bước chân, tiếng xì xào, có cả tiếng khiêng đồ vật nữa. Cả kinh, ánh mắt đầy kinh hãi của tụi nó hiện đầy trong mắt, sát người biết đi chẳng???

Một lúc lâu sau, tụi hấn thoáng nhíu mày, thật là tụi thuộc hạ của hấn làm ăn chả ra hồn gì cả, có một chuyện là xử lý thi thể của Trinh thôi mà cũng gây ra rắc rối, lúc này tụi nó phải nói là kịch liệt đòi lên lầu 2, tụi hấn phải cố lắm mới ngăn được tụi nó, tụi nó thật ra vẫn chưa hết ý định muốn lên lầu nhưng chỉ là tụi nó không muốn làm lớn chuyện thêm mà thôi

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Nhiệm Mâu (Cô Nàng Hotboy Lạnh Lùng Phần 3)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 28

Chương 28:

"Cót két.... cót két...."

Tiếng xích đu vang lên, nó một thân váy màu trắng xinh xinh đang ngồi trên chiếc xích đu nhỏ kia đung đưa theo gió, làn da trắng kia trở nên đẹp hơn khi ánh nắng mặt trời buổi chiều đang rọi vào nó. Làn tóc bay bay xòa dài, đang tận hưởng sự ưu đãi của thiên nhiên thì phía sau lưng có người đi tới nói:

- Vui quá nhỉ?

Giật mình, nó quay đầu lại nhìn, thấy hấn mặc một bộ quần áo thường đang thong dong đi lại gần nó, nhưng sao nét mặt hấn lại lạnh nhạt, đôi mắt nhìn nó hờ hững để che giấu sự phẫn nộ, nó cười lộ đồng tiền trên má rồi nói:

- Vui gì đâu. Chỉ là cảm nhận ánh nắng buổi chiều thôi.

Hắn thoáng mỉm cười, cái nụ cười nhạt nhẽo, nhìn nó, hắn khẽ nói:

- Đạo này em không đi dạy thì trường sẽ trừ tiền lương đó.

Động tác chân của nó dừng lại, ánh mắt nó liền nhìn hắn, hắn đang nhìn nó chăm chăm, trên mặt không một biểu cảm nào, nó chỉ thấy hắn nhìn nó như nó là một kia lừa bịp, đúng là nó lừa gạt hắn thật nhưng khi thấy ánh mắt đó, nó cảm thấy tức giận và không ưa cho lắm. Nó nói:

- Anh nói cái gì em không có hiểu!!!

Hắn nhếch môi lạnh, hai tay chống lên ghế ngồi xích đu, gương mặt góc cạnh điển trai gần sát mặt nó, hắn như bao bọc lấy nó, nó có linh cảm không tốt lắm, hắn khẽ mỉm cười gần kề tai nó, thì thầm nói:

- Em hiểu anh muốn nói gì mà.

Hơi thở của hắn phả mạnh vào gương mặt xinh đẹp của nó, ảy thế nhưng bây giờ nó không cảm thấy ngại mà là cảm thấy sợ hãi điều sắp xảy ra.

Dưới chân cầu thang của nhà nó, ánh đèn tỏa sáng cả căn phòng, My nhẹ nhàng nhấc chân lên từng bậc thang để lên lầu, vừa chạm được bước đầu tiên thì có người từ phía sau nắm lấy cổ tay cô kéo cô lại, cô giật thoát mình, quay sang người vừa làm hành động đó để chửi một trận, nhưng vừa quay sang thì cả gương mặt cô khẽ sát gương mặt của ai kia, hai đôi mắt không hẹn mà động loạt trợn lên nhìn nhau, mũi của hai chạm vào nhau, chỉ một chút nữa là môi... sẽ... chạm... môi. Ngay cái lúc mà môi sắp... chạm vào nhau thì My liền giơ chân giậm Khôi một cái sau đó cô hét lên:

- Biến thái anh vào đây làm gì? Nhà tôi mà anh dám cư nhiên vào thế à?

Khôi cười một cái rồi đứng lên đang hoảng, vì lúc nãy bị giậm vào chân nên anh cúi người xuống ôm chân nên giờ anh mới đứng dậy nhìn My rồi nói:

- Thầy An à? Sao thầy nóng vậy?

"Àm... ăm... ăm", sét đánh ngang tay cô, trời ơi! Tên này nói vậy là anh ta.... anh ta.... biết biết.... rồi? Thấy My đơ cứng cơ mặt, há hốc mồm nhìn anh, Khôi liền nhẹ nhàng nói:

- Cây kim trong bọc lâu ngày cũng lòi ra.

My cố hít sâu vào một hơi rồi nhìn Khôi chăm chăm. Làm sao tên này biết được? Ánh mắt soi xét của cô cứ như đục lỗ trên mặt anh, cứ nhìn mà không nói gì.

Sân thượng, nơi có nhiều cây cảnh, Tuyết đang hăng say tưới nước cho cây thì phía sau có tiếng nói vang lên:

- Sao mà siêng vậy?

Tuyết khẽ cười, Triết từ phía sau từ từ đứng ngang hàng với Tuyết và nói:

- Tôi thấy thầy Thiên với cô giống y chang nhau vậy!!!

Tuyết nghe xong thì hết hồn mà la nhỏ một tiếng, dù nhỏ nhưng Triết vẫn nghe, Tuyết cố lấy bình tĩnh nói:

- Anh nói khùng điên gì vậy? Tôi với thầy Thiên gì đó của anh sao giống được?

Triết cười lớn một cái rồi liếc nhìn Tuyết và nói:

- Ủ! Cô nói phải vì cô và thầy Thiên là một mà.

" Choang... ào... ào"

Tay của Tuyết buông lỏng xuống khiến vòi nước rớt xuống đất. Triết nhếch môi không nói gì.

Quay lại với nó, ánh mắt kia của hắn cứ nhìn nó, nó đứng dậy sau đó bước đi, bình tĩnh nói:

- Em thật sự không hiểu anh muốn nói cái gì.

Hắn đi tới gần nó, nó liền lùi ra sau vài bước, hắn kéo nó đứng yên và nói:

- Anh thật sự không ngờ em diễn rất hay. Em lừa anh rất giỏi. Không phải vì lần trước anh vô tình thấy được người mở cửa là thầy Minh thì anh cũng đã không ngại em, sau sự việc đó anh đã đi tìm hiểu và biết được người lần trước mở cửa là em, thầy Minh cũng là em. Anh không nói ra sự việc này thì em còn giấu anh đến bao giờ? Há? Em nói đi.

Nó chôn chân tay chỗ, môi mím chặt, nó biết nói gì bây giờ, nếu cứ xin lỗi thì có lợi ích gì? Thấy nó im lặng, hắn liền thở hắt ra một cái rồi nói tiếp:

- Anh còn một chuyện nói với em

Nó ngược mắt lên nhìn hắn, hắn thoáng cười nhạt, nụ cười lạnh giá, giọng hắn vừa tức vừa hận và cả sự cô độc, hắn nói:

- Thật ra em quen với anh là muốn tiếp cận anh để lấy chiếc hộp?

Ánh mắt bị thương của hắn là sao? Ánh mắt nó khiến nó cảm thấy rất đau, nó chưa từng có cảm giác này. Hắn lại cười lớn một cái, y như hắn cười cho bản thân mình, hắn nhìn nó và nói:

- Em nói em yêu anh.... em nói em muốn quen với anh.... tình cảm của em là thật?... Hahah.... Tất cả là giả dối. Chỉ có anh.... anh ngu ngốc yêu em... ngu ngốc tin là em yêu anh... nhưng mà thật ra tình cảm anh đối với em, em nào có để tâm.

Hắn có lẽ hơi xúc động, giọng nói trầm ảm kia sau vài giây im lặng thì nói tiếp:

- Tôi-thật-sự-sai-lầm

Nói xong hắn quay lưng bước đi, đôi tay run run của nó muốn níu hắn lại nhưng níu lại để làm gì? Nó là người sai, nó biết, hắn hận nó, nó biết nhưng nó chỉ muốn biết được sự thật thôi. Ánh mắt vô hồn, đôi chân mềm nhũn nó ngồi bệt xuống đất, khóe mắt đột nhiên cay cay, nó khóc hay sao?. Đưa tay lên mắt, nó thừa nhận mình khóc, nó cảm thấy rất đau khi nghe hắn nói là hắn cũng yêu nó, bây giờ nó thấy hối hận rồi.

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Nhiệm Mâu (Cô Nàng Hotboy Lạnh Lùng Phần 3)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 29

Chương 29: Khóc đến tan nát cõi lòng.

"Oa...oa...huhu....hic....huhu"

Nó òa khóc như một đứa trẻ, đây gọi là đau lòng hay sao? Đây gọi là đau mà không biết phải làm sao cho hết đau. Phải chi là cái đau thể xác thì có thể chịu đựng nhưng cái này lại không phải đau thể xác, ánh mắt đong đầy nước mắt, khóe mắt không ngừng chảy lệ, nó cắn chặt môi cổ không phát ra tiếng khóc, máu từ khóe môi chang hòa với nước mắt mặn chát cùng mùi máu tanh từ từ chảy vài miệng nó, dù có cảm thấy có vị mặn nhưng nó không quan tâm, nó cứ khóc. Lời hắn nói cứ quanh quẩn trong đầu nó, nó ước gì nó không chọn con đường này, nó ước gì nó không phạm sai lầm này, nó ước gì nó vẫn sẽ không động tâm... nó ước gì nó không có tình cảm với hắn, sau khi hắn đi, nó mới biết thì ra nó yêu hắn, nó mới biết hắn quan trọng với nó nhưng.... nhưng.... nếu đã muộn.... thì cũng đã muộn.... níu kéo lại chỉ là nhận thêm đau thương... nhưng sao lại đau đến mức thờ không nổi, đến mức như trái tim đang bị ai đó nhào nát, tan thành từng mảnh. Đau.... rất đau.... đau đến mức có thể chết.....

Ngày hôm sau. Mọi chuyện như vẫn chưa hề xảy ra, nó vẫn làm con trai, vẫn chuẩn bị đi dạy học, vẫn gương mặt áy nhưng chỉ là gương mặt hốc hác hơn, xanh xao hơn, không một tia cảm xúc, mắt xum húp. Nó bước từng bước nặng nề xuống nhà, vừa thấy hai con bạn, nó liền cười trấn an hai con bạn, Mỹ đau lòng nhìn nó và nói:

- Đừng có cố gắng vui như vậy, tao.... tao lo lắm.

Nó lấy hai tay đập lên vai con bạn, miệng nhếch lên cười một cái và nói:

- Dù đau nhưng tao vẫn phải sống, phải lo cho ông và ba mẹ, tao chưa chết được và tao cũng chả yếu đuối đến mức thất tình mà liều mình đi chết vì một thằng con trai.

Tuyết buồn bã xuống nói:

- Nếu đã khóc rồi, đau rồi và bỏ được rồi thì sau này phải sống thật tốt cho tao. Trước tiên là ăn hết bữa sáng này.

Cả 3 cùng cười rồi ăn sáng, thật tốt vì bên cạnh nó vẫn còn hai con bạn, nếu không cho 2 đứa này chắc nó còn lâu mới được thế này. Nhớ lại mọi chuyện hôm qua mà nó thấy quý hai con bạn hơn.

Ngày hôm qua, nó khóc đến mức gần như không biết được gì, hai con bạn từ xa chạy tới, Mỹ vừa nhìn thấy thì ôm lấy nó và miệng không ngừng hỏi:

- Mà sao vậy? Bị gì? Ai làm gì mày? Sao ra nông nỗi này? Nín... nín... nói tao nghe.

Nó ôm lấy My khóc nức lên, cảm giác đau đớn tận tâm can này khiến nó chịu không nổi, thật là chịu không nổi. My lấy tay lau nước mắt cho nó, Tuyết thấy như thế thì kéo nó đứng dậy, My lấy tay ngăn cản, Tuyết lấy hai tay ra sức lay người nó và nói:

- Nín cho tao! Mày bị sao? Tỉnh lại coi! Khóc thì giải quyết được cái gì??????

Nó cứ như một đồ vật vô tri vô giác, cứ khóc, người xụi lơ, ánh mắt vô định trong không trung. My đẩy Tuyết ra, Tuyết buông hai tay ra, nó liền không có điểm tựa, ngã nhào xuống đất vang lên tiếng động lớn, My và Tuyết liền giật mình nhìn nó, Tuyết tức giận kéo nó ngồi dậy và "Bốp" tiếng tác vang lên thật lớn, 5 ngón tay in hằn lên mặt, nó tròn mắt lên nhìn, Tuyết nói:

- Mày có chết thì chết chứ đừng có làm thái độ đó. Sống sao cho đáng, nếu thấy mình sống mà chẳng được thì chết quách cho rồi.

Nó nín khóc, nhưng Tuyết lại khóc, đánh bạn thân là một điều không hề dễ dàng, đánh nó Tuyết cũng đau chứ. My nhìn cảnh này mà không kìm nổi nước mắt, nó nghe xong thì liền ngồi lên, đưa một bàn tay lên cao..... Tuyết nhắm mắt..... chờ cái tác mà nó sắp ban.... My chạy đến ngăn cản.... Trong tích tắc đó.....

- Xin lỗi... tao.... hicic.... xin lỗi..

Nó không tác Tuyết, nó ôm Tuyết và My vào lòng, nó thật sự thông suốt, nếu sai thì sửa, không nên hối hận, vì hối hận cũng không sửa đổi được gì, phải biết sai mà sửa, nó mỉm cười nhẹ ôm hai con bạn thật chặt.

Quay lại hiện tại, nó đi lên chiếc xe đạp địa hình và bắt đầu chạy đi, lớp 12a1 hôm nay có tiết của nó, vừa đi vào đã thấy cả lớp ngồi ngay ngắn và.... và.... dưới kia... hấn chán ghét nhìn nó.... ánh mắt lạnh băng đó nhìn thẳng vào khiến tim nó như có dao từng nhát, từng nhát đâm vào. Nó cố khiến mình bình tĩnh, nở một nụ cười nhạt, nó nói:

- Hôm nay chúng ta.... trả bài. Bắt đầu từ em đầu tiên ...

Cả lớp há hốc mồm, có ai học đâu chứ, vậy mà cũng bày đặt trả. Hấn vừa nghe xong thì đập tay lên bàn, nó giật cả mình, hấn nhếch môi khinh bỉ cười nói:

- Nè! Đừng có làm oai ở đây! GIẢ- TẠO- QUÁ!!!!

Từng nhát, từng nhát như muốn xé tìm nó ra, giả tạo? Có phải hai từ này đang ám chỉ chuyện nó lợi dụng hấn? Hấn hận nó đến mức này hay sao? Mắt nó nóng lên, nó cố bặm môi, ngược mặt lên trời, tránh để mình phải khóc, nó không muốn hấn thấy nó yếu đuối, nó thật không hiểu, nó đã cố gắng chuẩn bị tâm lý vững chắc để đối mặt với hấn nhưng gặp hấn thì cảm xúc lại ngăn không được. Thấy nó im lặng, hấn liền đi lên đối diện nó và lạnh lùng nói:

- Cái lớp này không cần thầy. Thầy biến đi.

Nếu như bình thường nó sẽ phản bác lại nhưng hôm nay nó liền lấy cặp và đi nhanh ra khỏi lớp, vừa ra khỏi lớp nó liền dựa hấn vào vách tường, cả thân người trượt dài theo bức tường lạnh lẽo, khoe mắt lại cay, nước mắt lại chảy, lòng nó lại đau, rất đau, lấy tay ôm lấy ngực nó gục cả thân người lại, nhìn thật thê thảm.....!!!!

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Nhiệm Mâu (Cô Nàng Hotboy Lạnh Lùng Phần 3)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 30

Chương 30: Lạnh nhạt.

Lau từng dòng nước mắt, nó cố gắng đứng dậy. Phải cố sống tốt hơn, dù có đau thế nào cũng phải cố, biết thế là sai nhưng nó bây giờ không biết làm sao mới phải. Sai lầm của nó là đã mềm lòng mà yêu hấn. Hít thật sâu, nó cố lấy lại bình tĩnh, chạy vào nhà vệ sinh để rửa mặt, ngay lúc đó có tiếng mở cửa, nó liền vào phòng vệ sinh, đóng cửa lại, giọng của Triết vang lên:

- Mày làm thế thì hơi quá, dù sao chúng ta cũng lấy lại chiếc hộp rồi.

Hấn khẽ cười nhạt, đưa tay vào vòi nước kia, hấn kịch liệt rửa và nói:

- Tao chưa hành hạ cô ta xong mà. Mày có biết cô ta vì chiếc hộp đó mà cố ý tiếp cận tao, tao không hiểu loại con gái như vậy lại trơ trẽn tới mức dám xuất hiện trước mặt tao nữa chứ.

Đã cố không khóc, đã cố mạnh mẽ nhưng mắt nó vẫn cay, khoe mắt vẫn chảy lệ, hàm răng cắn lấy môi để không bật ra tiếng, từng lời nói của hấn làm

nó cảm thấy như mình là một người không biết phải trái, hẳn xem thường nó, nói nó là trơ trẽn, càng nghĩ lại càng thấy đau.

Khôi nhìn hẳn một lượt rồi nhàn nhạt nói:

- Thật không hiểu! Mà làm vậy là vì mày muốn làm cô ấy đau hay là mày đang tự làm đau chính mình, mày làm thế để cảm thấy cô ấy thảm như vậy nhưng mày có đau không?

Nó im lặng nghe rõ từng lời Khôi nói, ừ nó nhớ hẳn từng nói hẳn sai lầm khi yêu nó, vậy hẳn làm vậy, hẳn có đau không? Nó thật muốn biết câu trả lời, mọi thứ trở nên im lặng, im đến mức không nghe thấy tiếng động nào ngoài tiếng nước xối xả, hẳn nhàn nhạt nói:

- Đau chứ! Rất đau! Nhưng tao miễn thấy cô ấy là cô lại không kim được mà nói những lời tổn thương đó.

Hai thằng bạn im lặng, lời hẳn nói ra khiến người ta không khỏi bi thương, nhưng đáng tiếc nó không nghe được bởi vì tiếng nước lấn áp cả tiếng nói của hẳn. Nó thở hắt ra tự an ủi bản thân là hẳn chẳng quan tâm tới nó đâu, hẳn chẳng biết hẳn làm nó tổn thương nó thế nào nên nó sẽ phải cố bỏ cái tình cảm này.

Tại hẳn liền ra khỏi đó, nó bây giờ mới mở cửa đi ra, tạt xối xả nước vào mặt, nó muốn cho mình bình tĩnh một chút, nhìn gương mặt ồm ồm, xanh xao trong gương, nó khẽ cười lạnh, nó tàn tạ đến mức này vì một người mà đã, đang và sẽ làm tổn thương nó, nếu như vậy thật thì nó thật không cam tâm, nó phải là nó trước đây mới được.

Ngày hôm sau, bầu trời mang một không khí tươi mát, ánh nắng rạng rỡ buổi sáng cùng tiếng gió xì xào làm con người ta thật thoải mái, nó buộc tóc cao, mặc một bộ thể thao năng động, cùng một đôi giày thể thao màu trắng, vắt khăn lên vai, tay cầm một chai nước suối, nó liền ra khỏi nhà và chuẩn bị chạy bộ, chạy trên con đường tràn nhựa rộng rãi, nó cảm thấy lòng thanh thoi một chút, đang chạy thì từ đằng xa nó nhìn thấy hẳn, nhìn hẳn thật phong độ với bộ đồ thể thao bình thường, nó nhìn hẳn chăm chăm, kể bên hẳn là một cô gái xinh xắn với mái tóc màu trà cùng làn da trắng. Nó liếc mắt nhìn qua sau đó coi như không quen biết mà chạy một cách chậm rãi lướt qua, nó coi hẳn như người xa lạ, nó không quan tâm hẳn bây giờ có cảm giác gì nhưng đối với nó bây giờ thì cứ xem hẳn không tồn tại là được. Hẳn giật mình với thái độ của nó, hôm qua nó còn khóc khi hẳn nói những lời tổn thương nó, điều đó cho thấy nó cũng có tình cảm với hẳn, nhưng hôm nay nó thấy hẳn đi chung với một cô gái khác, vậy mà nó vẫn dửng dưng như không thấy. Hẳn thấy bức mình nên cau mày, cô gái kể bên liền lên tiếng:

- Thật là... anh đang nhìn ai vậy?

Hẳn bây giờ mới chợt tỉnh lại sau một mớ suy nghĩ, hẳn từ đầu tới cuối cứ nhìn nó chăm chăm. Hẳn liền quay sang cô gái kia rồi cười, hẳn nói:

- Có nhìn ai đâu.

Những ngày tiếp sau đó, hẳn nhìn nó, nó không nhìn hẳn mà nó chỉ nhìn phía trước rồi coi như hẳn là không khí, hẳn thấy thái độ của nó thì tức giận không thôi nhưng hẳn không biết làm gì hơn. Càng ngày cả 2 trở thành 2 con đường song song, mãi mãi cũng không giao nhau.

Tại nhà hẳn, hẳn ngồi xuống sofa, tức giận ném gối xuống đất, mỗi lần nó lạnh nhạt với hẳn thì hẳn lại thấy bức mình, phải chi nó nhìn hẳn một cái hẳn cũng không nói nhưng cái này cả liếc nó cũng không liếc hướng chỉ là nhìn, thiệt là tức điên lên.

Còn nó thì vừa về nhà là nằm ườn lên sofa, nó thở dài một cái. Nó đã cố gắng lơ hẳn, nhưng càng lơ lại càng thấy đau vậy chứ, mỗi lần đi ngang hẳn là thấy hẳn đi cùng nữ sinh. Lòng đau mà không nói được. Hít sâu một hơi nó hóp một ít nước, ngay lúc đó điện thoại của nó vang lên:

- Alo!!!!

Nó liền bắt máy, đầu dây bên kia liền lên tiếng:

- Hai ngày nữa con quay lại Anh đi! Ta sẽ nói cho con biết bí mật mà ta đã giấu suốt 18 năm qua.

Thoáng ngạc nhiên, ba nó muốn tự nói ra? Đây là thật chứ? Nó nói hai, ba câu với ba của nó rồi cúp máy, vậy là hai ngày nữa nó sẽ biết được sự thật, hai ngày nữa nó sẽ rời khỏi nơi này, không biết nó có nên trở lại hay không nữa.

Bước ra đứng ở ban công, nó thấy thật sự đầu óc đang rối bời. Thật sự là nếu nó biết được sự việc của mười mấy năm trước thì nó sẽ không qua lại đây, thật sự sẽ không qua về. Gió khẽ lay động mái tóc của nó, lấy tay vén tóc ra sau, nhắm mắt lại, hai tay dang rộng ra để đón gió. Đang thưởng thụ tự nhiên thì nó nghe tiếng nói của một cô gái:

- Xấu mà còn làm màu!!!!

Nó nhú mồm nhìn xuống thì thấy hẳn đứng đó cùng với hotgirl của trường, nó không quan tâm, quay lưng toan đi vào nhà thì tiếng cô gái đó lại nói:

- Bài đặt hương gió? Trời ơi có cần làm màu quá vậy không? Bản thân cũng đâu được đẹp đâu sao làm quá vậy?

Nó dừng bước, hẳn nhú mồm nhìn cô gái bên cạnh, thiệt là hẳn không muốn quan tâm nó nhưng khi nghe người khác nói nó như vậy, hẳn liền không vừa mặt. Nó chống hai tay lên lan can, nhẹ nhàng nói:

- Tôi đẹp hay không thì không cần cô phán xét. Cô trước khi nói người khác thì xem lại bản thân. Nhìn cô từ trên xuống dưới toàn là bi kịch.

Nói xong cười khinh bỉ cô ta một cái rồi nó quay vào nhà, hần thấy nó phản bát như thế thì tự nhiên nhếch môi cười

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Nhiệm Mâu (Cô Nàng Hotboy Lạnh Lùng Phần 3)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 31

Chương 31: Hai ngày.

Ban đêm, khung trời vô cùng tĩnh mịch, có phải tại nó đang buồn nên nhìn gì cũng thấy buồn hay không? Nó chỉ còn hai ngày, hai ngày để biết được sự thật. Hai ngày để rời xa nơi này, hai ngày để có thể ở lại với người ấy. Có phải quá ư ư ư? Nó cảm thấy thời gian chỉ còn hai ngày là do khi nó biết được sự thật thì nó sẽ không quay lại đây. Đúng ra nó không nên bắt đầu từ nơi này nên nếu đã bắt đầu sai thì phải cố kết thúc cho đúng. Nhưng nếu nó đi trong yên lặng thế này, chắc chắn nó sẽ rất rất hối hận. Nó chưa cho hần biết tình cảm của nó, nó không muốn hần hiểu sai về nó. Nó muốn nói cho hần biết thật ra nó yêu hần, thật ra nó không giả dối, thật ra là hần hiểu lầm nó.... nhưng... nghĩ thì nghĩ thế.... nhưng... nói ra rất khó.... khó lắm... nhìn hần là nó không thể thốt lời nào. Dựa lưng vào lan can, nó suy nghĩ miên man khôngy đâu. Nhìn ánh sao sáng trên cao, nó thật muốn như ngôi sao đó, cứ tỏa sáng, không cần lo âu, không phải suy nghĩ.

Hít sâu một hơi, nhắm nghiền mắt những thứ không đâu. Thầm thở dài, nó tiếp tục ngã đầu ra sau. Đang lúc tiếp tục ngả người suy nghĩ thì nó nghe thấy tiếng nói bên nhà hần phát ra. "Choang.... rắc.... rắc" tiếng một chiếc ly bể, tiếng kính bể, nó hơi thấy căng thẳng, hần làm gì mà phát ra tiếng này? Hần có sao không? Có bị thương không chứ? Thấy cả người đột nhiên khản trương đến lạ thường, nó đứng thẳng người dậy, đi qua phía trái ban công. Nó muốn trèo qua ban công nhà hần, biết làm thế là ngu ngốc nhưng nó thật sự muốn thấy hần bình an. Nắm lấy thanh lan can nó liền một phát trèo qua, ngay cái lúc mà nó sắp với tay tới lan can nhà hần thì đột nhiên có tiếng mở cửa, hoảng hồn, tay nó trượt khỏi thanh lan can nhà hần, theo đà cả người nó nhào c

xuống đất, trời ơi! Đây là tầng hai? Nhắm chặt mắt, nó chuẩn bị cảm nhận sự đau đớn thì khoảng một thời gian sau, nó đột ngột mở mắt thì ngay trước mắt nó là gương mặt ấy, đôi mắt ấy, chiếc mũi ấy, đôi môi ấy, và cái ánh mắt hoang mang, ánh mắt lo lắng, ánh mắt lo sợ cùng ầm ập nhìn thẳng vào nó, đây là hần.... hần sao? Thật không tin hần lại nhìn nó bằng đôi mắt như thế.

Đang lúc mong lung thì hần buông nó ra, nhàn nhạt nói:

- Muốn chết thì cũng đừng chết gần nhà tôi, phiền phức lắm

Là một câu cay độc nhưng sao nó nghe lại thấy như hần đang lo cho nó vậy, mà thôi nhục nhả vậy đủ rồi, nó không muốn bị chê cười nữa. Nó thẳng người định trèo qua lại thì hần nắm lấy tay nó, nhìn nó rồi nói:

- Một câu cảm ơn cũng không có?

Nó liền cúi mặt nhìn đôi dép mang trong nhà nhìn trái dẫu, hần hẹp hòi vừa thôi chứ, có chuyện như vậy mà phải kéo nó lại, nó liền nhìn hần nói:

- Cảm....ơ....

Chưa nói hết nó đã bị hần đẩy vào nhà hần, nó bị đẩy xuống lầu, đầu quay lại nhìn hần thì hần nói:

- Về nhanh! Đây không tiếp.

Nó hậm hực về nhà bằng đường vòng, phải chi nó đi về bằng đường ban công cho anh, lúc này là sơ suất thôi.... nếu qua lại thì có gì đâu.... nhưng.... nhưng có lẽ nào vì lo cho nó nên hần mới bắt nó đi đường vòng? Thật sự là vậy?

Vừa vào nhà nó đã mỉm cười trên môi, sau lại thấy ầm ập thế này? Thật sự là chỉ một chút nhỏ nhoi thôi cũng làm ta điên đảo mà. Thấy nó rồi đi hần mới thờ phào, đúng là đúng tim mà. Nó không biết nguy hiểm là gì hay sao mà lại trèo vậy chứ? Nếu hần ra không kịp.... không cứu kịp thì sẽ ra sao.... sau khi cứu được nó còn đòi trèo lại, đúng là hết cách với nó, thật sự làm hần sợ đến tái mặt.

Ngày hôm sau. Ánh nắng của buổi sáng lại chiếu thẳng vào người bằng cách xuyên qua màn cửa, khẽ động đây mí mắt, gương mặt tươi tắn bừng sáng như ánh mặt trời của nó nay lại bừng sáng thêm, vịn vịn vài cái trên giường, nó liền chạy ào vào WC. Bước ra với mái tóc dài thắt bím dễ thương cùng bộ thể thao năng động, nó như thường ngày đi chạy bộ. Ra khỏi nhà nó liền cười toe toét, chạy xung quanh trên con đường rộng rãi. Nó vừa hát một bài vừa chạy:

- Vài dòng nhật ký, tôi có một người tôi thầm thương, nhưng tình này tôi chỉ riêng tôi mà thôi.... tôi vẫn thường mong người khóc, mong người có nhiều ưu phiền vì khi đó tôi có thể sẽ chia.... (Đón phùng- Đào Bá Lộc)

Giọng hát của nó tuy không lớn nhưng rất hay, giọng trong trẻo, cao vút, nghe rất êm tai và xa xa có người đang mỉm cười nhìn nó.

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Nhiệm Mâu (Cô Nàng Hotboy Lạnh Lùng Phần 3)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 32

Chương 32: Hai ngày (2)

- Đứng lại..... đứng lại.... đứng lại.....hộc.....hộc.....

Một cô gái chạy nhanh trên con đường đầy ánh nắng chói chang. Cô gái chạy lướt qua nó, nó đang chạy bộ mà lại nghe được mấy cái này thật là bức cả mình. Khẽ cắn môi, nhíu mày, nó nhìn cô gái kia, môi nó chợt nở nụ cười nửa miệng, thật là trái đất này thật tròn, hôm qua mới gặp, hôm nay lại gặp, cô gái đó chính là cô nàng đã chê bai nó ngày hôm qua, nó nghe tiếng kêu cùng với tên cướp đang chạy phía trước, ấy thế mà nó vẫn như không nhìn thấy, nó không có ý định muốn giúp cô ta. Tiếp tục chạy thì nó nhìn thấy một màn biểu diễn vô cùng giả tạo. Nhìn sơ ngang cũng biết là cô gái đó giả vờ bị cướp, bởi vì nó chưa thấy tên cướp nào sau khi cướp được đồ lại chạy một cách chậm rãi để bị bắt cả. Người đã giúp cô ta đâu phải ai xa lạ, người đó là hân. Mặt nó tự nhiên lạnh hân đi, cả người bao quanh hân khí, cô gái kia không biết phép tắc, cô ta đưa hai tay lên câu cổ hân, hôn nhẹ lên môi hân, cảm ơn rồi rích, nó cứ nghĩ nó sẽ có một tia hy vọng, nó nghĩ hân sẽ đẩy cô ta ra và không cho cô ta chạm hân.

Nhưng.... nhưng.... hy vọng vừa được lóe lên thì bị dập tắt, hân ôm lấy eo cô gái, tay đưa sau gáy của cô ta kéo mạnh để cho nụ hôn thêm sâu. Bước chân nó dừng hẳn, mắt cứ trần trần nhìn, nó rất muốn ra khỏi chỗ này nhưng sao chân nhấc lên không được, nó như bị đông cứng, nó ngu ngốc đứng đó nhìn làm gì chứ? Nó tự nghĩ là hân yêu nó chứ thật ra hân có yêu nó đâu!? Cái cảm giác này thật khó chịu. Đau, trái tim đang bị ai đó bóp nát thành từng mảnh... từng mảnh..... từng mảnh..... đau... là hân phản bội nó? Không.... không... tại nó tự đa tình thôi.... thật là rất muốn khóc... muốn mạnh mẽ đi tới đó.... tác hân một bạc tay..... muốn đi tới chất vấn hân... muốn đánh hai người trước mặt.... muốn hân giải thích... nhưng thật là làm không được.... thật sự làm không được.... bởi vì chợt nhận ra... mình đã là gì của người ta? Người ta chưa chắc đã coi mình là bạn, vậy mình đi lại đó với tư cách gì? Càng nghĩ lại càng quặn đau, càng nghĩ lại càng thấy mình thất bại, càng nghĩ càng khó kìm nước mắt, thật là muốn khóc thật to.... thật to..... Nó quay mặt đi hướng ngược lại, nó không đủ can đảm để đối mặt với hân. Nó sợ.... rất sợ.... sợ là nó sẽ yếu đuối.... sẽ khóc trước mặt hân. Chạy thật nhanh, nước mắt có chảy cũng phải chạy thật nhanh..... nó muốn thoát khỏi nơi đó.... nó không muốn nhìn thấy cảnh đó.... quá đau lòng.

Nó vừa chạy đi thì hân liền buông cô gái kia ra, hân thật ra sau một đêm suy nghĩ thì cảm thấy có lẽ nó và hân không nên quay lại, hân không nên yêu nó nữa. Dù đau lòng đến mức nào thì xa nhau là điều tốt bởi vì lúc bắt đầu đã chẳng phải yêu nhau thì tốt nhất đừng nên quay lại. Nhìn bóng lưng nó đi xa dần mà hân cứ như mình đang mất đi sự sống, mất đi thứ quan trọng nhất, mất... hết... mất hết tất cả... cả trái tim này cũng mất rồi.... bởi ai kia đã mang đi luôn rồi.

Cả ngày hôm đó là một ngày u ám cho cả hai. Nó đã chạy đến một nơi rất xa, rất xa, không biết là nơi nào nhưng nó vẫn cố chạy, miễn là không thấy hai người kia nữa là được, trời bắt đầu đen lại, từng đám mây cứ tập trung lại và tạo nên một không khí khá lạnh, hai tay ôm lấy thân nó liền ngược nhìn trời, có phải trời hiểu lòng nó hay là đang thương hại nó đây, từng hạt.... từng hạt.... tí tách rơi... từng hạt.... từng hạt rơi lên khuôn mặt nó, đôi vai nó. Cảm giác thật cô độc, nó ngồi phịch xuống đường, bắt đầu thấy cay xộc đôi mắt, khóc... muốn khóc thật lớn.... sau đó sẽ rời xa mãi nơi này.... bởi nơi này không còn gì để luyến tiếc..... khuôn mặt của nó giàn giụa nước.... không biết là nước mắt.... hay nước mưa....

Hân thì thấy trời mưa liền thấy lo, sau khi về nhà đã không thấy nó đâu cả, nó đã đi đâu mất, hân rất muốn tìm nó nhưng không thể... hân chỉ có thể bất lực chờ đợi nó về, hân cảm một ly rượu, đồ rượu thật đầy sau đó ực hết một lần, cảm giác đắng, chát của rượu lan tỏa đầy khoang miệng nhưng chưa đắng, chưa chát bằng lòng hân, mất hân trở nên đồ ngẫu, hân rót rượu và tiếp tục uống, từ khóe mắt đỏ ngẫu ấy, có một dòng nước mắt chảy ra.... hân thật muốn cười nhạo bản thân.... người quyết định không nên quay lại là hân... người làm tổn thương nó là hân và người đang đau khổ.. đang khóc lại là hân... thật nực cười mà.... hân không biết thiếu nó lại đau đến mức này... lại như không còn sự sống vậy.

"Reng....reng...reng"

Điện thoại của hân vang lên, ánh mắt đỏ ngẫu kia liền chuyển hướng nhìn qua, hân nhấc máy nghe, chưa kịp lên tiếng thì bên kia là tiếng nói như sắp khóc của My:

- Cái tên này..... sao lại nỡ đối xử với con Băng như vậy chứ....Nếu nó.... nó mà chết.... thì anh lấy mạng.... huhu.... đền cũng không kịp..... huhu....

Hân liền kích động, sao.... sao lại.... đại dốt đến mức tự sát? Hân đứng dậy, cả người tỉnh táo, lấy áo khoác miệng nói:

- Ở đâu?

Bên kia im lặng chỉ nghe tiếng khóc, hân kích động hét lên:

- CÔ ẤY Ở ĐÂU?

Giật mình, Tuyết liền cảm máy nói:

- Bệnh viện ABC

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Nhiệm Mâu (Cô Nàng Hotboy Lạnh Lùng Phần 3)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 33

Chương 33: Đau lòng.

Vừa chạy tới nơi, khuôn mặt hắn đầy lo lắng, không lẽ nó.... lại đại đột.... chưa kịp nghĩ thông thì My đã chạy tới nắm cổ áo hắn, giọng cô nói mà như hét lên:

- Nếu như nó mà bị sao thì tôi giết anh chết....

Hắn giật mình, hắn định mở miệng hỏi thì Tuyết đã nói:

- Trời mưa nên có một chiếc xe ô tô bị lệch tai lái, và thật trớ trêu người mà chiếc xe đó đụng phải lại là nó. Anh thấy lòng vui chưa? Vui chưa hả? Nếu như nó mà.... mà.... có chuyện không may xảy ra thì lỗi đó là tại anh đó. Nếu anh không làm như thế trước mặt nó thì sẽ không xảy ra chuyện đáng tiếc này. Tại anh, tất cả là tại anh....

Tuyết kích động vừa nói vừa nhào tới đánh hắn, My cũng không giữ nổi bình tĩnh nên cũng đánh hắn, hắn đứng chết trân tại chỗ không nói gì. Mặc cho My và Tuyết đánh, Khôi và Triết phải ngăn cản lại thì hai người đó mới dừng lại. Màu đỏ của căn phòng cấp cứu vẫn sáng đèn, một lúc sau đèn chợt tắt, hắn vội lao tới bác sĩ nói:

- Bác sĩ cô ấy sao rồi?

Vị bác sĩ đặt tay lên vai hắn và nói:

- Vì vết thương khá nặng và đưa vào bệnh viện khá trễ nên nạn nhân bị mất máu quá nhiều. Cho hỏi trong số mọi người có ai có nhóm máu AB?

My chợt kích động đến lạ, cô đi tới nói:

- Tôi! Tôi có.... nhóm... máu AB.

Vị bác sĩ nhìn My rồi kéo My đi thử máu và tiến hành lấy máu. Tuyết thật sự rất muốn xông vào bên trong nhưng bệnh viện thật không cho phép. Đứng trước phòng, cả 4 người cứ đi qua đi lại, sau khi My lấy máu xong thì quay lại chỗ ghế ngồi để đợi nó, cô không thể ở lại phòng nghỉ ngơi một giây một phút sau. Thời gian cứ thế trôi qua lặng lẽ, mọi người có vẻ rất mệt mỏi, Tuyết chấp hai tay cầu mong nó không sao. My thì hết nước mắt ngấn tới nước mắt dài, hắn thì hết ngồi lại đứng, hết đứng lại đi, gương mặt lạnh lùng khó đoán. Khôi và Triết thì cứ run chân, chấp tay biểu hiện của sự lo lắng.

"Cạch...."

Cánh cửa nặng nề mở ra, bác sĩ bước ra cùng với vài bác sĩ khác, ông vừa ra cả đám đã đi lại, hắn đi tới hỏi:

- Tình trạng cô ấy thế nào?

Gương mặt lo lắng của hắn đập thẳng vào đôi mắt của người bác sĩ, ông khẽ nhìn rồi lắc đầu nói:

- Vì mất máu quá nhiều, vết thương khá sâu, khó có thể chữa nên chúng tôi đã cố gắng hết sức. Bởi vì gương mặt bị xe cán ngan nên không thể nhìn thấy được, mọi người hãy vào trong nhìn bệnh nhân lần cuối cùng.

Cả đám đẩy mạnh cửa chạy vào, thật sự không tin

... không thể nào.... sự thật này quá mức chịu đựng, nhìn người trên bàn mổ bị che khăn lại, hắn đi tới, tay run run kéo khăn ra, vẫn bộ quần áo ấy, gương mặt bị hủy nhìn rất kinh dị, hắn lay người nó và hét:

- Không phải đúng không? Em chưa chết đúng không? Em nói đi! Cù động đi.

My gục ngay xuống bàn mổ khóc rống lên, Tuyết như chết đứng, hai hàng nước mắt chảy dài trên gò má, hắn tiếp tục nói:

- Anh không tin. Không tin... chắc đây không phải là em.... đúng không? Em ở đâu? Ra đi!!! Anh hối hận rồi! Anh sai rồi!!! Anh sẽ không làm em buồn

nữa! Em ra đây!!!!

Tiếng hân vang vọng, hân chạy khắp nơi tìm nhưng không nhìn thấy bóng ai, chỉ thấy một cái xác nằm yên đó. Sự thật là nó chết rồi.

Hân gục xuống, ôm lấy thân thể nó và nghẹn ngào nói:

- Em... dám bỏ anh mà đi sao? Em không yêu anh sao? Tỉnh lại đi!! Dù em có đánh anh, anh cũng nguyên ý, anh chỉ xin em.... tỉnh lại... hãy tỉnh lại... anh cầu xin em.... xin em đó.... tỉnh lại... tỉnh lại... đi mà.... anh cầu xin em... đừng rời xa anh.... bây giờ anh rất hối hận vì... có ý nghĩ rời xa em... anh rất hối hận.... em hãy cho anh cơ hội đi... tỉnh lại... hãy tỉnh lại.... xin em đó...

Giọng nói thấm thiết, đau lòng của hân vang lên, thật ra không ai hiểu rằng hân bây giờ rất đau, rất rất đau... mất đi nó hân cũng không muốn sống, hân thật muốn kết liễu đời mình để đi theo nó.

My đứng lên, kéo cổ hân và hét lên:

- Tại anh.... nếu.... anh không làm thế thì nó.... nó đâu có chết.... hài lòng chưa? Tôi hận anh.... chưa bao giờ tôi muốn giết người thế này....

Nói xong My đánh hân tới tấp, một đập, một tán, một cú....v...v.... hân cứ thế chịu đựng, mắt bầm tím, khóe môi chảy máu, hân nhàn nhạt nói:

- Giết đi. Giết chết tôi đi... giết đi... Tôi không đáng sống.... tại tôi mà cô ấy mới chết.... cô giết tôi đi...

My càng nghe hân nói càng tức giận, cô vo tròn nắm đấm đưa lên cao để chuẩn bị đấm hân nhưng chợt cô dừng lại và nói:

- Tôi sẽ cho anh sống để anh dần vật suốt cả đời.

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Nhiệm Mâu (Cô Nàng Hotboy Lạnh Lùng Phần 3)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 34

Chương 34: Đám tang.

"Rầm... ào... ào"

Con mưa lại tiếp tục bắt đầu, mưa đã kéo dài hết 3 tiếng, ấy thế mà chưa có dấu hiệu sẽ ngừng mưa. Bầu trời màu xám ảm đạm, những người dự đám tang trên người là quần áo đen, tay cầm hoa hồng trắng, lần lượt, lần lượt đặt trước mộ nó, mẹ nó gục xuống chiếc hòm khóc nức nở, ba nó đứng kế bên an ủi và cũng khó kìm nước mắt, ba mẹ nó chỉ có duy nhất nó là con, nay đứa con duy nhất cũng chết thì họ biết sống thế nào? Không ngờ họ lại là kẻ đầu bạc tiền kẻ đầu xanh. Ông của nó đứng phía trên, tay thì chống gậy, gương mặt không giấu nổi vẻ đau thương và chua xót, ông lấy tay che miệng để kìm nước mắt đang chảy.

My và Tuyết thì giống như nhau, đôi mắt sưng húp, cứ khóc mãi, thật khó quá chấp nhận. Người bạn thân mấy chục năm nay lại chết nằm đó khiến hai con bạn bàng hoàng không tin, đau lòng mà không thể nào ngừng khóc. Từng hạt mưa cứ thế rơi xuống, hân đứng đó tay che dù, mặt không thay đổi, hân cũng không khóc nhưng có ai biết hân đang muốn tự tay mình giết chết mình ngay giờ khắc này, tại hân nên nó mới thế này, nếu thời gian quay lại hân sẽ không để đánh mất nó nhưng.... đã muộn rồi. Khôi và Triết đứng kế bên hân, cả hai thật sự rất tiếc vì mọi chuyện đã xảy ra, phải chỉ hai người họ ngăn hân làm điều dại dột này thì mọi chuyện sẽ không đến nỗi này.

"Tích tắc.... ăm...."

Mưa ngày một lớn, cứ như đang thương tiếc cho nó, thật quá tiếc. Đám tang cũng kết thúc, mọi người đều từ từ ra về, My và Tuyết cũng luyến tiếc mà đi về. Mọi thứ lại trở lại bình thường chỉ là thiếu đi nó mà thôi. Cuộc sống vẫn tiếp diễn nhưng lại không có nó.

Ngày hôm sau. Ánh nắng đã lên tới đỉnh rồi mà hai cô nàng vẫn chưa tỉnh, My vương vai một cái, cô vừa thức dậy đã nói:

- Băng! Đừng có kéo chăn nữa! Chút tao tỉnh mà!!!

Vừa nói xong cô giật mình mở mắt, mỗi lần cô đều được Băng kêu dậy, chắc chưa quên được thôi. Chưa quên thôi mà.... lại khóc... cô lại khóc.... mới không có nó mấy ngày đã khóc đến độ này không biết tháng năm sau này phải sống ra sao?

Tuyết vừa đi xuống bếp với gương mặt mờ ngủ, vươn vai một cái rồi đi nấu ăn, nấu xong, dọn ra xong, nhìn xong, Tuyết nhẹ nhàng nói:

- My dậy đi xuống ăn sáng. Săn đợi Băng tập thể dục về rồi ăn luôn nà!!!

Ý thức được mình nói gì, Tuyết tự đánh mình một cái rồi lẩm bẩm: "Sai... sai.... nói sai rồi....", vừa lẩm bẩm, nước mắt cô đã tràn mảy từ lâu, từ từ rơi xuống bàn để vang lên tiếng tí tách. Lại không kim chế được rồi. Lại nhớ rồi. Sự thật này khó chấp nhận quá.

My vừa đi xuống, tay vừa lau nước mắt vừa thút thút nói:

- Tao.... đúng là vô dụng... tệ hại... tao thật ra không thể nào quên sự tồn tại của nó trước kia... tao không quên nổi...

Nói xong cô chạy tới ôm chầm lấy Tuyết, Tuyết cũng khóc òa lên ôm lấy cô và nhe răng nói:

- Tao không thể quên. Dù thế nào tao cũng thấy nó vẫn sống.... huhu....

Tụi nó thì vẫn cứ khóc, mỗi ngày trôi qua là mỗi ngày tệ hại. Còn hần thì như bị cuồng công việc, bị nghiện công việc và hần lúc nào cũng lao đầu vào công việc, hần nhốt mình trong phòng làm việc, hần không nói chuyện và cực kỳ nóng tính. Hần như trở thành một người khác, không lãng nhãng, không quan tâm tới ai nữa bởi vì lòng hần đã có một người.... và người đó là do hần không biết giữ nên mới vuột mất.... và tiết thay là vuột mất mãi mãi.... mãi mãi.... không bao giờ nhìn thấy.

Tình trạng cứ thế trôi qua và My, Tuyết bị chứng trầm cảm nặng, phải nhờ bác sĩ tâm lý nhưng mọi thứ trở nên vô ích. Dù có cố chữa thế nào thì hai người họ vẫn không nói một lời nhưng khi mở miệng ra thì chỉ với một từ là: "Băng". Thật đáng thương, thật thê thảm. Chỉ mất đi nó mà mọi thứ lại mất cân bằng, sự thật này khó chấp nhận thế sao?

2 năm sau.

"Reng.....reng"

Đồng hồ reo lên inh ỏi trong căn phòng màu đen huyền bí, trong phòng có đủ mọi thứ nhưng thứ khiến người ta chú ý là kệ sách rất nhiều và rất dài. Vươn vai một cái, một cô gái với mái tóc thẳng mượt ngang lưng đang bước xuống sàn nhà. Chưa kịp đặt chân thì bên ngoài đã vang lên tiếng nói của một chàng trai, giọng nói ấm áp vang lên:

- My! Em thức chưa vậy?

Cô gái giật mình nhấc chân lên một chút sau đó hạ mạnh xuống, đi tới cửa, mở cửa ra và nói:

- Khôi à! Anh hù em như vậy là không được nha....

My chu môi nói, hai năm, đã hai năm trôi qua từ lúc Khôi giúp cô đứng dậy sau sự thật đau lòng là nó đã chết, phải nói thời gian đó là cực hình đối với cô, cô rơi vào trầm lặng và không quan tâm điều gì cả, Khôi đã từng bước giúp cô bước ra khỏi thế giới trầm lặng đó, anh đã giúp cô biết cuộc sống này vẫn tiếp tục khi không có nó, anh đã cho cô biết là cô phải sống thật tốt để cho nó yên lòng dưới suối vàng.

Khôi mỉm cười rồi vươn tay捏 má My rồi nói:

- Nhanh đi! Còn ra rước thằng Khang (hần) nữa.

My gật đầu sau đó đóng cửa lại và đi vào phòng. Triết đứng trước cửa phòng Tuyết gõ cửa liên tục nhưng không có ai mở cửa cả. Anh bước vào thì thấy cô ngủ như chết. Triết nhẹ nhàng đi tới rồi sau đó giựt chăn của Tuyết ra, cảm thấy lạnh lạnh Tuyết lấy tay mò lấy chăn đắp lại, nhưng càng mò thì càng không thấy, thế là cô hé hé mắt ra và giật mình khi thấy Triết vào phòng mình, Tuyết ngồi dậy dụi mắt nhìn kỹ thì sau đó hét lên:

- Aaaaaaaa! Triết! Anh là biến thái à???? Ra ngoài

Đối với thái độ nóng nảy của Tuyết, anh không hề sợ hay là có ý định rút lui, anh nhìn cô rồi nói:

- Cho em 5' để sửa sang lại, anh đợi ở ngoài nghe chưa? Ra trễ là anh phạt em đó.....

Ồi trời? Tuyết ngu người nhìn anh. Nay lại bị đặt phạt cô? Cô định phản bác nhưng vừa nhìn thấy đồng hồ thì chạy nhanh vào WC mà không thèm đôi co với anh. Tuyết cũng được Triết giúp như Khôi đã giúp My, nếu anh không giúp cô thì không biết Tuyết sẽ như thế nào, sẽ vẫn trầm lặng như cũ hay sao?

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Nhiệm Màu (Cô Nàng Hotboy Lạnh Lùng Phần 3)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 35

Chương 35: Thế giới vẫn sống riêng chỉ thiếu 1 người.

Cả 4 người lên xe, chuẩn bị ra sân bay. My vừa lên xe đã quay sang Tuyết, nói:

- Nè! Chưa ăn mà ra sân bay liền là đói chết luôn á!!!

Khôi liền quay sang néo mũi của My, My tức giận quay sang lườm một cái rồi phụng phịu nói:

- Muốn chết hả?

Khôi liền bật cười, My thấy thế liền nhào tới Khôi nói:

- Cười gì? Có gì mà cười? Nói coi. Anh cười cái gì????

My như phát điên, hét lên nhào tới cấu xé Khôi, Khôi cũng mặc cho My làm gì thì làm. Khoảng một lúc sau anh ôm cô lại rồi nhẹ nhàng nói:

- Đừng lộn xộn.

My nằm im trong vòng tay của Khôi, cô không nói gì chỉ cảm thấy ấm áp. Nhìn thấy cái màn tình cảm sến súa của My, Tuyết chỉ lắc đầu ngán ngẩm, hai người này làm máu quá, làm như đang diễn ngôn tình không bằng, diễn cũng hơi bị sâu nha!!! Đang lo suy nghĩ thì tay của Tuyết cảm nhận được sự ấm áp đang nắm tay mình. Cuối đầu nhìn xuống, Tuyết cười sau đó nhìn Triết, anh vừa lái xe vừa nắm tay của cô, cô quay sang nhìn anh, gương mặt lúc chạy xe của anh đúng là đẹp, quá đẹp đi chứ! Triết cười một cái và nói:

- Đạo này trời hơi lạnh! Nên anh nắm thế này có thấy ấm hơn không?

Giọng nói ôn nhu tràn đầy quan tâm, Tuyết mỉm cười, gật đầu. Ấm... rất ấm... không chỉ có bàn tay này ấm... cả trái tim này cũng ấm nữa.

Khoảng nửa tiếng thì chiếc xe cũng tới sân bay, xuống xe, 4 người, mỗi người một vẻ, nhẹ nhàng đi vào sân bay. Hôm nay My mặc chiếc áo màu trắng tay ngắn cùng chân váy ngắn hơn gối. Tuyết thì một thân toàn là màu đỏ của chiếc đầm tay lửng, đường nét tinh tế tôn lên dáng nười mảnh khảnh. Khôi thì đơn giản với áo sơ mi tay dài được xoắn lên cùng quần short năng động. Triết thì mặc áo thun màu trắng, áo khoác da bên ngoài, quần jean dài, đơn giản nhưng khiến người khác khó rời mắt.

Từ trong cửa khẩu bước ra một anh chàng điển trai, trên người là một thân áo vest, cả người toát lên vẻ nghiêm nghị, đầy lạnh lùng. Hắn kéo vali đi lại gần 4 người kia, vừa vận lúc ra tới thì có một chuyện xảy ra, hắn đang đi thì đụng phải một cô nàng, một cô gái có làn da trắng, đôi mắt xám tro lạnh lẽo nhưng gương mặt lại vui tươi, từng đường nét trên khuôn mặt khiến người khác khó lòng mà không động tâm. Cô gái kia nhìn hắn, sau đó xấu hổ đỏ mặt nói:

- Xin lỗi! Xin lỗi.

Hắn nhìn cô gái đó, gương mặt thật rất đẹp, nhưng lại không đẹp bằng người kia. Cô gái này lại không lạnh như người kia. Nhìn cô gái này, hắn lại nhớ đến nó, ừ thì cũng 2 năm... thời gian nói dài thì không dài... nhưng nói ngắn thì lại không ngắn... thời gian hắn phải quên đi một người... thật sự là thời gian đau khổ nhất... gian khổ nhất... và là thời gian... hắn tưởng là hắn sống không nổi.. nhưng hắn lại không muốn cứ lâm vào tình trạng ấy.... nếu nó đã chết rồi thì hắn phải sống luôn cho cả nó.... nên hắn không thể chết.

Thấy hắn cứ nhìn mình chằm chằm, cô gái đã xấu hổ nay càng xấu hổ hơn. Cô gái nói:

- Tôi.... tôi đi trước.

Nói xong cô kéo vali đi, hắn liền nắm tay lại, cô gái giật thoát mình, 4 người kia đi tới nhìn thấy cảnh này thì không khỏi thấy lạ, hắn từ 2 năm trước đã không đụng cô gái nào, không có hứng thú với cô gái nào nay lại ban ngày ban mặt nắm tay người ta thì rất lạ.... rất là lạ. Cô gái nói:

- Có...có... chuyện gì?

Hắn nhìn cô gái xong, bá đạo hỏi:

- Tên?

Cô gái tự nhiên thấy mình bị một chàng trai nắm tay, mà còn bị hỏi tên nên cứ lúng ta lúng túng, cô gái nói:

- Thiên... Thiên...

Thiên Thiên? Hắn liền buông ra, sau đó nở nụ cười. Không biết vì sao hắn lại thấy thú vị. Cô gái kia quay sang nhìn hắn, thấy hắn buông tay mình ra nên liền nhanh chân chạy đi, 4 người kia đi lại, Khôi nói:

- Có hứng thú hả? Muốn yêu hay sao?

Hắn lắc đầu, hắn chỉ muốn đùa với cô ta một chút thôi vì thấy cô ta rất dễ bắt nạt chứ hắn đâu có ý định yêu, hắn dù có ra sao thì cũng chỉ yêu một người. Ra khỏi sân bay, lại một lần nữa, hắn đụng phải một người, cô gái này có thân hình mảnh khảnh, nước da trắng, bởi vì bị che lấp khuôn mặt do

đeo khẩu trang nên không thấy mặt, hấn bị và phải nên nhủu mảy, hấn thấy người kia cũng chả có ý xin lỗi mà chỉ nhìn hấn liếc một cái, tự nhiên hấn thấy tức giận, hấn nói:

- Xin lỗi? Mau.

Cô gái đó cười nhạt, chỉ là nhếch môi, sau đó không nói lời nào mà đi tiếp, hấn nắm tay cô ta lại, vừa định nắm tay thì cô ta thu tay lại nói:

- Đứng-đứng-vào-tôi...

Giọng nói này, là giọng nói này, chính là của người kia.... bao năm... bao năm... nay lại nghe lại.... chính là giọng nói này... thất thần .. ngạc nhiên.... bất ngờ..... hấn lúc này có mọi cung bậc cảm xúc... cảm xúc như vỡ òa.... cô gái quay sang nhìn nói:

- Tránh ra được chưa?

Nó không nhận ra hấn... hay nó còn giận hấn ... hấn nói lắp bắp:

- Băng... là em... là em đúng không?

Cả 4 người kia cả kinh, cái gì? Hấn vừa mới nói là Băng? Không lẽ.... nó còn sống... có phải quá khó tin nhưng.... cả 4 người đều kích động chạy ra. Cô gái thoáng nhủu mảy, gương mặt không vui, miệng nhàn nhạt nói:

- Mấy người là ai? Sao lại làm phiền tôi? Tôi không quen mấy người.

Nói rồi cô gái bước đi nhưng chưa được mấy bước thì bị My và Tuyết chặn lại, quay đầu lại thì bị hấn, Khôi và Triết chặn lại, thờ dài một tiếng cô gái mở khẩu trang ra... Gương mặt vừa được mở ra thì cả 5 người như chết lặng... gương mặt ấy. ... đã 2 năm không gặp... cảm xúc dâng tràn... My nhào tới ôm nó.... Tuyết cũng vậy.... Cái nhủu mảy ngày càng chặt, nó đẩy 2 con bạn ra và nói:

- Làm ơn tự trọng.

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Nhiệm Mâu (Cô Nàng Hotboy Lạnh Lùng Phần 3)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 36

Chương 36: Tồn tại một người tên Hàn Băng Băng.

Mọi thứ như lắng xuống thì lời của cô gái vừa thốt ra, My đưa bàn tay run run gần gương mặt nó, đôi mắt My ước nhoe chảy dọc theo gò má hồng hào, miệng My lắp bắp thốt lên:

- Đừng đùa nữa mà... mảy đùa không vui đâu Băng à?

Cô gái thoáng thấy phiền phức, thiệt quá ư là phiền phức lun. Bực muốn chết! Cô gái thầm than trong lòng, sau đó nhẹ nhàng nói:

- Thật là.... tôi có biết mấy người đâu. Làm ơn đừng LÀM PHIỀN TÔI!!!! Bực mình hết sức.

Tuyết vừa nghe nó hét lên thì giật mình, cô nín áo nó lại, trời ơi!!! Bực chết mà, nó liếc mắt từng người từng người rồi nói:

- Tôi sẽ báo cảnh sát nếu mấy người còn làm phiền tôi.

Cả đám giắc này mới hoàn hồn, người này y như nó nhưng tính cách rất nóng và vô cùng đanh đá, nó thì lạnh như băng làm sao mà đanh với đá nhưng.. thật là... y chang.... không khác chút nào.. Nắm lấy vali, cô gái kéo đi. Hấn nói:

- Cô tên gì?

Hấn muốn xác nhận lần cuối, đây có phải là nó? Cô gái hừ lạnh, làm phiền cho đã rồi quay lại hỏi tên, mấy người này điên mà, ấy thế mà cô gái vẫn nói:

- Dương Ánh Dao.

Một cái họ khác và tên khác, tính cách cũng khác chỉ ngoại trừ ngoại hình là giống thôi. Thật không tin nổi, trên đời có người giống nhau như đúc thế à?

Cô gái bước lên taxi, khi đi một đoạn cô quay lại nhìn tụi hấn, thật khó kìm chế, thật khó giả vờ, nó thấy nó thật giả tạo, diễn rất hay. Hít hơi dài nó gục

đầu xuống ghế, 2 năm dần vật đau khổ, 2 năm để biết được sự thật, 2 năm để quên 1 người, 2 năm để trở thành người khác. Đau đớn thế này, quá đau, nhìn lại hân, gấp lại hân, nó khó lòng mà kìm chế cảm xúc. Nó không mất trí nhớ, nó 2 năm trước không bị xe đụng, người chết năm đó là người lái xe trúng nó, vì né nó mà người phụ nữ ấy đâm phải thứ gì đó và trượt xuống dốc nên chết, nó lúc đó chỉ chạy đi tìm về máy bay về nước Anh thôi.

Từng giọt, từng giọt lăn trên má, nó không muốn giấu thân phận.... chỉ là nó còn phải tìm Thiên Thiên để tránh xảy ra điều đáng tiếc.

Khi nó vừa tới Anh, về đến nhà, ba nó đã kể lại sự việc ngọn ngành. Thật ra ba nó không có vợ nhỏ hay gì gì đó.... thật ra nó có một người dì, dì ấy là em gái của ba nó, năm 20 tuổi dì ấy lấy chồng, vì gia đình chồng có phần khó khăn nên chồng dì nguyên ý ở rể, khoảng 1 năm sau 2 người họ có 1 đứa con. Và bất đầu bị kịch xảy ra từ đây, người chồng sau một lần bị đụng xe và vào viện, thì bác sĩ sau khi cứu sống thì nói:

- Thật may là máu của anh là nhóm máu B nên kịp thời cứu chữa.

Thật là như sét đánh ngang tai, con trai nhóm máu O mà cha lại là nhóm máu B, chuyện gì đây? Nghe xong, chồng của dì một mực nói dì ngoại tình, vì oan ức dì tự tử và khi chứng kiến cảnh mẹ chết, cha bỏ đi thì đứa con trở nên điên loạn, đứa con sau khi lớn lên thì có tính khí thất thường và đặt biệt thích nhìn máu chảy, một sở thích kinh dị, vì muốn thấy máu chảy mà..... anh chàng này đã giết người để thỏa mãn sở thích của bản thân... thật khủng khiếp.... và cô gái tên Thiên Thiên là bạn gái của anh chàng, Thiên Thiên cũng có sở thích như anh, bề ngoài của cô nhã nhặn nhưng bản tính rất tàn nhẫn. Cô ta thật ra đã 23 tuổi rồi nhưng vẫn thấy trẻ như vậy.

Hít sâu một hơi, nó muốn về nhà ngay, ông và ba mẹ nó đã về VN trước, nhắc đến ông và ba mẹ nó, nó thật phải bội phục sự diễn xuất của mẹ nó, nước mắt từ thuốc nhỏ của ba nó và hơn hết là tiếng khóc thương tâm của ông nó vào lúc nhìn thấy mộ giả của nó, thật bội phục gia đình nó.

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Nhiệm Mâu (Cô Nàng Hotboy Lạnh Lùng Phần 3)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 37

Chương 37: Oan gia ngõ hẹp.

"Cốc...cốc....cốc....âm...út...á.....á ...cốc"

Tiếng gõ cửa cùng tiếng té ngã của ai đó, bàn tọa trượt dài trên sàn, thoáng nhú mảy, lấy tay xoa xoa mong, miệng không ngừng xuýt xoa, đúng là hôm nay nó xui mà, mới thức dậy đã trượt kiểu này rồi. Mẹ nó nghe thấy tiếng thì hét hoảng lên tiếng:

- Con sao vậy Băng?

Nó ngồi dậy, bước chậm rãi (đau quá đi nhanh không được) đi ra mở cửa, mẹ nó thấy nó đứng tướng kỳ lạ thì liền cười một trận, cười đến muốn té, nó nhìn mẹ nó cười thì bực mình, nó bị thế này mà mẹ nó cười vậy là đang làm cho nó quê chứ gì? Nhưng thật xin lỗi, mặt nó dầy lắm không có vụ mà quê đâu. Nó chống tay lên cửa nói:

- Sao đây? Mẹ muốn cười tới khi nào?

Mẹ nó liền im bặt, thật là tại tướng đứng chu mỏ ra của nó nên mẹ nó mới khó kìm chế thôi. Mẹ nó nói:

- Con nhanh đi xuống dưới ăn sáng rồi tìm cách tìm ra con bé kia.

Nó gật đầu rồi chậm rãi đóng cửa, đi đến WC và vscn nhưng chưa đi được mấy bước thì tiếng điện thoại vang lên.

"Reng....reng....reng"

Lết thân xác tới điện thoại, nó liền đưa tay lên nhấn nút nghe, vừa nhấn nút đã nghe tiếng nói:

- Tiểu thư?

Là giọng của bác quản gia, nhưng sao lại gọi cho nó chứ nhỉ? Không lẽ ba mẹ nó đã nói rồi sao? Nhưng chả phải là ba mẹ nó muốn giữ bí mật hay sao? Thật khó mà biết được. Nó cứ trầm ngâm suy nghĩ khiến ông quản gia sốt ruột, ngồi kể bác quản gia là tụi hân và hai con bạn của nó, đã dám uy hiếp ông, khiến ông phải gọi nhưng thật ra ông cũng không biết có phải là nó hay không? Nó hít một hơi, thật là.... nếu đã như vậy. Nó đành.... phải.... giả ngây thơ không biết cái từ "tiểu thư" kia a~. Lấy lại chất giọng lãnh đạm nó nói:

- Ai là tiểu thư? Cho hỏi đầu dây bên kia là ai?

Bác quản gia hít một hơi lạnh, tiểu thư lật mặt a~ Thật không tin nổi. Thật ra ba mẹ nó đã nói cho ông quản gia biết, họ muốn ông quản gia không khỏi

bất ngờ khi gặp nó sẵn tiện kêu ông quản gia tiếp tục chăm lo cho căn nhà nó từng ở. Mặt quản gia biến sắc, ông cố gắng nói:

- Tôi là quản gia Kim Có lẽ.... ấy.... tôi... tôi.... muốn hỏi cô đây có phải là người của tiểu thư không?

Thà bị đánh chứ không thể để lộ thân phận của tiểu thư, thật là... .. quản gia thật là đáng thương.... nó nghe thấy tiếng nói thì hiểu ra vài phần ẩn ý, quản gia thật đáng thương. Hít một hơi thật sâu nó lạnh nhạt nói:

- Quá mức tào lao. Tôi là tôi chứ tôi mà là người của tiểu thư nào? Mới sáng sớm mà làm phiền, bực mình.

Nói xong, nó liền cúp máy, không thể trách nó ác chỉ trách quản gia xui xẻo thôi. Lấy một bộ đồ, nó khom người đi vào WC. Quay lại với quản gia già đang bị cái lũ kia cầu xé, cả đám dùng mọi biện pháp để ông nói người cả đám nhìn thấy ở sân bay là ai. Hắn trầm mặt nhìn khuôn mặt có vài nếp nhăn của quản gia, ánh mắt lạnh nhạt của hắn cứ chăm chăm nhìn ông, cơ thể ông run run nói:

- Tôi... tôi .. không.... biết.... thật là.... tôi có.... biết..... gì đâu chứ!!!!!!

Hai tay run rẩy đầy mồ hôi đã tố cáo lời nói của ông, ông đúng là diễn quá tệ, quá là tệ, nghĩ sao vậy? Qua mặt ai đây? Hắn đi tới ngồi xổm xuống ngược mặt lạnh nhìn vào mắt của quản gia, phản ứng tự nhiên là ông quản gia giật mình lùi người ra sao, hắn liền dùng giọng không lớn không nhỏ nói:

- Nói! 1 là nói! 2 là vĩnh viễn cũng đừng lên tiếng.

Da đầu của quản gia run lên từng đợt, quản gia biết chỉ cần một cái im lặng lần nữa là lưỡi ông sẽ rút ra khỏi miệng, thật quá đáng sợ, ông thật sự chưa từng thấy hắn đáng sợ thế này. Trong lúc hắn đang đi lại thì...." Rầm"

Cánh cửa bị ai đó đá tung mất, cánh cửa nằm trên sàn nhà, cả đám kinh hoàng nhìn sau đó cứ nghĩ là nó nên chạy ra nhìn nhưng.... thật bất ngờ.... người đó lại là..... Thiên Thiên, cô gái da trắng và già tạo đứng trước cả đám tươi cười, hắn nhìn cô gái đó sau đó lạnh lùng nói:

- Cô tới làm gì?

Cô gái nhẹ nhàng mỉm cười, lời nói của hắn khiến cô thấy hơi mất mặt, nhẹ nhàng thốt lên:

- Tôi nghe nói nhà này.... nhà này.... cho thuê nên tôi mới đến thuê.

Nghe câu nói đó xong thì cả đám quay sang nhìn quản gia thì thấy ông gật đầu, hắn liền tránh qua một bên rồi nói:

- Cứ vào đi.

Cô gái liền mỉm cười, Tuyết và My nhìn thấy vậy thì cũng thấy có cảm tình với cô, vì thế nên Khôi và Triết cũng không ngoại lệ. Sau khi nó từ WC đi ra thì bước ngay xuống cầu thang, vừa xuống tới nơi thì nó đã nghe tiếng mẹ nó nói:

- Thật là con bé đó cũng quá to gan..... nghĩ sao lại.....

Ba của nó nghe vậy thì chỉ nhếch môi mỉm cười, dù đã có tuổi nhưng ông biết ý đồ của con bé là gì, tóm lại chỉ là muốn dùng mỹ nhân kế để dụ dỗ ai kia, chỉ là mong nó có thể bớt đau khổ mà có thể tự lực vượt qua. Ông của nó từ đầu chỉ cuối không nói lời nào, điềm đạm mà ăn bữa sáng, nó từng bước đi xuống, cuối chào người lớn trong nhà sau đó nó kéo ghế ngồi đối diện ba mẹ. Mẹ nó vừa thấy nó thì nhẹ nhàng nói:

- Con có biết Thiên Thiên đang ở đâu không?

Nó vừa cầm ly sữa uống, vừa không nóng không lạnh trả lời mẹ nó:

- Không xa chúng ta là bao.

"Không xa chúng ta là bao" cái câu nói tưởng như không có câu trả lời, ấy mà lại mang ý nghĩa sâu sắc, nói vậy là nó biết Thiên Thiên ở đâu. Thật là quá tài năng. Mẹ nó nhếch mày hỏi:

- Vậy..... là con đã biết?

Nó gật đầu, nói gì chứ thấy cái nhếch môi của ba nó là nó cũng ngầm hiểu rồi. Ông nó nãy giờ im lặng nay lại lên tiếng nói:

- Cần thận. Là hồ ly tinh ngàn năm đó.

Một câu nói đùa nhưng lại giúp người ta sẽ biết chừng mực mà tránh xa, đúng là gừng càng già càng cay a~.

Ông nó vừa đi thì nó cũng đứng dậy, kéo tay kêu một người làm lấy cho nó áo khoác, người làm khẽ lấy áo khoác đặt lên tay nó và nói:

- Cô chủ đi đường cần thận.

Nó gật đầu, sau đó chào ba mẹ đi ra khỏi nhà, không cần hỏi cũng biết nó đang tới nhà quản gia để dọa thám. Lái xe với tốc độ bình thường, nó đi tới nhà quản gia, dù sao không cần phải mạnh động, cô ta rất quý quýet nên không nên nhào vào mà bắt, như vậy là chuốc họa vào thân, tự tìm chỗ chết.

.....

Xin lỗi vì khá lâu mới đăng chap, dạo trước thi nên không có thời gian, tôi sẽ bù lại cho những ngày không đăng.

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Nhiệm Mâu (Cô Nàng Hotboy Lạnh Lùng Phần 3)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 38

Chương 38: Kế hoạch lệch hướng.

Bác quản gia nhìn thấy Thiên Thiên thì trong lòng cảm thấy thoải mái hẳn đi, hên là cô gái ấy tới đúng lúc, không thì quản gia chết tươi với cái đám bạo lực này. Tươi cười, Thiên Thiên nói:

- Chào bác!!! Con là Lulu Thiên Thiên. Con có nghe thấy nhà này cho thuê nên mới đường đột tới đây. Nếu có làm phiền mong bác rộng lượng mà tha cho con.

Bác quản gia mừng muốn chết làm sao mà trách Thiên Thiên được chứ. Quản gia cười nòng hậu nói:

- Không sao!!! Không sao!!!!

Thiên Thiên đan hai tay vào nhau, mặt hơi ửng đỏ, ngại ngùng nói:

- Vâng.... cho con xem phòng được không ạ?

Lấy hai ngón tay chọt chọt vào nhau, Thiên Thiên cuối đầu, bậm môi khi câu ấy vừa thốt ra, nhìn yếu không chịu được, thấy vậy quản gia thấy lòng dâng lên cảm giác xấu hổ, thật là khách tới coi phòng mà ông lại không mời lại để chính miệng khách nói thì thấy ngại làm sao. Ông mỉm cười sao đó đưa tay lên lau và bước lên phía trước nói với Thiên Thiên:

- Xin lỗi. Mời đi hướng này.

Cô gái gần đầu bước đi, bước lên tầng bật thang, Thiên nhìn đảo mắt tham quan, đúng là một ngôi nhà đẹp đến mức khó cưỡng.

Nó ngồi trong chiếc BMW, miệng không khỏi nhếch lên thành một đường cong hoàn mỹ, thật không hổ là diễn viên chuyên nghiệp, diễn thật ra không tệ chỉ là trong mắt nó, cô ta còn kém lắm. Cầm trên tay tờ báo, nó vờ như đọc báo nhưng chủ yếu là nhìn qua căn nhà nó từng ở. Để xem cô ta làm trò hay tới mức nào.

- Mời!!!!!!

Quản gia chỉ tay lên tầng hai, cô đi theo, một lúc sau quản gia đột nhiên nói lớn:

- Khoan. Khoan.... Thiên Thiên cháu không được vào đó.

Nghe tiếng cả đám chạy lên, vừa nhìn thấy cảnh trên lầu, hấn tức giận hét:

- Cô đang làm gì vậy hả?

Thiên Thiên run lên từng hồi, bức ảnh cứ thế rớt xuống. "Choang...Choang"

Tiếng kính vỡ, cả đám trợn mắt, My cũng bức mình nhìn Thiên Thiên hét:

- Cô..... Tui ghét cô.

Nó ngồi nhìn thì cười, thật là thú vị. Nó mở cửa xe, bước xuống, tiếng giày cao gót vang lên, nó nhấn chuông. Nghe tiếng chuông cả đám nhìn bác quản gia đang đi xuống mở cửa thì cả đám cũng xuống, cả đám muốn coi ai phá đám việc họ muốn xử Thiên Thiên mà thôi. Quản gia nhẹ nhàng mở cửa và cầu mong cho người ngoài cửa, sợ là cả đám sẽ nhào vào mà đánh người ngoài cửa. Vừa mở ra, quản gia há hốc mồm. Nó mỉm cười chào quản gia sau đó từ tốn nói:

- Chào bác!!! Con là người muốn thuê phòng ạ!!! Con thấy chắc hết phòng..... đúng không?

Quản gia hoảng hồn lắp bắp nói, vừa nói vừa nín nó lại:

- Không có..... còn nhiều phòng lắm.... cô.....chủ... à.....nhằm.... còn nhiều phòng lắm cháu.

Nó khẽ cười, nụ cười nhẹ lấy hồn người khác. Hắn từ đầu tới cuối nhìn nó không chớp mắt, nó nhìn hắn về ngạc nhiên sau đó nói:

- Tôi biết tôi đẹp, không cần phải soi vậy đâu, với lại nhìn riết là mòn đó.

Là một câu nói nhắc nhở không hơn không kém, ấy thế mà hắn lại cười vì câu nói nửa đùa nửa thật. Nó nhìn quản gia rồi nhìn Thiên Thiên, ôi trời quả là hồ ly tinh, đẹp, ngây thơ và hơn hết lừa tình hơi bị cao. Nhếch mép cười, đi lại trước mặt Thiên Thiên, nó lại cười, thật là.... nó chả muốn cười tại vì nó thấy mỗi thứ càng ngày càng thú vị nên không thể ngưng cười được.

- Wao!!! Nhà này to ấy chứ. Bác định cho con thuê phòng nào?

Miệng nhỏ chu ra, nhìn yêu hết biết. Bác quản gia đỏ mặt hơi lạnh, quả là lãnh khốc, sao mà nó lại dùng hành động này chứ, nó cười thầm trong lòng, thật là bác quản gia bị tim nha. Bác quản gia run lấy bầy nói:

- Dạ..... mời cô.

Nó đưa hai tay ra sau, đi lên lầu để xem phòng, đẩy cánh cửa vào, đập vào mắt nó là tấm ảnh bị vỡ nát, gương mặt nó nhăn nhó lại, mỉm cười chua chát, nó bậm môi, bước qua tấm ảnh đó rồi đi tới mở cửa sổ nói:

- Thật rộng và thoải mái, con thuê được chứ?

Ánh mắt sáng ngời anh lên về tình nghịch nhưng có ai biết được mưu đồ tiếp cận Thiên Thiên mà trong đầu nó đang vạch ra, nó nghiêng đầu hỏi, bác quản gia nhìn Thiên Thiên và cả đám, cả đám hiện lên ánh mắt: "Bác mà không cho thuê thì tôi xử". Bác quản gia hít một hơi lạnh sau đó cung kính nói:

- Được.

Nó cười híp mí, kế hoạch coi như được 1/4, tiếp theo thì phải coi Thiên Thiên diễn thế nào mới được, Thiên nhìn bác quản gia nhỏ giọng, ủy khuất nói:

- Còn con thì sao hả bác?

Nó vờ ngạc nhiên, mắt hơi tròn lên, nó hỏi bác quản gia:

- Vậy là sao hả bác? Có 2 người thuê cơ á?

Bác quản gia lúng túng, nó vẫn dùng ánh mắt ngạc nhiên nhìn quản gia, cũng không thể trách nó độc ác, chỉ có thể trách là kế hoạch nó vạch ra thì bác quản gia phải chịu thiệt, Thiên nghe nó nói thì im bặt, bậm môi nhìn rất tội, nhìn như sắp khóc tới nơi, nó thậm chí cười diễn rất hay, nhưng sao mà qua mắt nó, còn non lắm, nó đi tới đưa tay phải ra, bắt tay với Thiên, Thiên ngạc nhiên, nó hòa nhã nói:

- Không cùng phòng nhưng cùng nhà mà, làm quen hé.

Thiên run run nhìn nó, thật tài năng, cô ta diễn y như thật, nhìn bức ảnh bị bể nát, nó cúi người nhặt lên sau nó không nhìn ảnh, đặt ảnh lên bàn sau đó nhẹ giọng nói:

- Kính bẻ rất nguy hiểm, thay một khung ảnh khác đi, vậy sẽ an toàn hơn.

Bác quản gia gật đầu, hắn nhếch môi cười, nụ cười mà nó không hiểu được là hắn có ý gì. Đang cợt nhả? Hay đang coi thường? Hay là có ý gì? Khó hiểu thật.

Vậy là sau khi xem nhà xong, nó và Thiên từng người ký hợp đồng, và chính thức ở căn nhà này.

Đã ở chung với nhau được khoảng 3 ngày, Thiên Thiên vẫn dùng cái lối diễn xuất siêu đẳng của mình để lừa mọi người, nó cũng chả để tâm lắm, dù sao nó cũng chưa muốn hành động gì vào lúc này, với lại cái tên Khang kia cứ soi nó hoài nên muốn hành động cũng khó cho nên bây giờ nó cứ án binh bất động thôi.

Bước xuống từng bậc cầu thang, bước xuống bếp, sáng sớm nên tìm một ít nước uống cho khỏe cơ thể, vừa xuống nó đã thấy cả đám, My và Tuyết đang vừa ăn vừa nói chuyện với Triết và Khôi. Hắn thì ngồi trầm ngâm, lâu lâu mới ăn một miếng. Thiên Thiên ngồi đối diện hắn cứ liên miên nói chuyện với hắn, hắn chỉ gật đầu phụ họa chứ thật ra cũng không để tâm lắm. Nó lướt qua đám người đó từ từ đi lại tủ lạnh, lấy một chai nước rồi lấy ly, rót nước suối vào ly, nó tu một hơi, cảm giác thật sảng khoái, nó để chai nước vào tủ lạnh và chuẩn bị bước lên lầu thì My lên tiếng:

- Băng....ấy không.... Dao ở lại ăn sáng đi.

Đúng là My có cái tật lo ngại là không bỏ, nó mỉm cười mà không cho ai thấy, thật khó khăn khi giả vờ trước những người thân yêu, nó không nói gì mà kéo ghế ngồi kế hắn, ừ là nó cố ý, nó cố ý để xem Thiên Thiên giả tạo kia sẽ như thế nào, để coi hồ ly ngàn năm này sẽ đối phó ra sao, nhìn phần ăn trên bàn của mình, nó bắt đầu ăn, Tuyết nhìn nó một lúc rồi hỏi:

- Dao này!!!! Bạn có sở thích gì?

Điều tra? Có phải Tuyết đang muốn xem nó có phải Băng hay không? Hào! Vậy nó sẽ giả vờ là Dao chứ không phải Băng, nếu là Băng thì sẽ không trả lời vì Băng không có sở thích nhưng Dao thì lại có nha.

- Ừm... nghe nhạc, xem phim mà vào ban đêm...v...v ...

Tuyết và My nhủ mày, không lẽ đây thật sự không phải Băng hay sao? Không thể nào, ngoại hình chả khác một chút nào cả, nhất quyết có gì đó ẩn khúc ở đây, nhất quyết hai con bạn nó phải tìm ra.

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Nhiệm Mâu (Cô Nàng Hotboy Lạnh Lùng Phần 3)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 39

Chương 39: Kế hoạch lệch hướng (2)

Nó vẫn thản nhiên ăn tiếp, Tuyết vẫn chưa chịu tha, cô nhìn nó rồi hỏi tiếp:

- Vậy bạn chắc thích xem phim Hàn nhì?

Lại muốn nó phải dối trá rồi, nếu là Băng thì sẽ nói ngay là: "Ghét còn không hết sao mà thích", nhưng đáng tiếc nếu mà nó nói như vậy thì là lạy ông tôi ở bụi này rồi. Nó hít một hơi nhẹ sau đó không nóng không lạnh trả lời:

- Thật ra không thích lắm, vì phim Hàn hơi ước lệ nên cũng không thích nhưng cũng không ghét, đôi khi cũng có xem.

"Đôi khi cũng có xem"? Nghe nó mà trả lời mà hai con bạn muốn ụp mặt vào chiếc đĩa trước mặt. Nó nhìn thấy hai con bạn vừa tức vừa bất lực mà thấy buồn cười, thấy cũng tội mà thôi..... cũng kệ. Ăn xong, nó đứng dậy thì tự nhiên một đĩa thức ăn đặt vào tay nó, theo phản xạ nó hất ra thì ngay lúc đó có tiếng hét vang lên:

- Aaaaaaaa!!!!!!!!!!

Nó quay sang nhìn, ấy là nó vô tình nha. Nó không cố ý đâu nha, tại Thiên Thiên đưa thức ăn vào tay thì nó phải hất ra chứ sao, nhìn gương mặt bị thức ăn vùi lấp, nó vờ như có lỗi lắm, liền lấy khăn giấy vừa lau vừa nói:

- Xin lỗi, xin lỗi, mình không cố ý đâu.

Thiên Thiên nhếch miệng cười không cho ai thấy, cô là cố ý muốn như thế này, không phải cô bị vấn đề gì đâu, thật ra cô muốn hấn thấy nó đang cố ý hiếp đáp cô thì hấn sẽ tức giận và ra tay giúp cô. Nhưng người tính đâu bằng trời tính, hấn nhìn thấy vậy thì ngó lơ cứ tiếp tục ăn mà không nói gì, hấn chỉ là muốn xem nó diễn trò thôi, hấn thật ra chỉ là nghĩ người này là Băng, dù tính cách khác thì hấn cũng không nghĩ người này là người khác. Chỉ là hấn nghĩ nó mất trí nhớ thôi.

Thiên Thiên đột nhiên khóc lên nói:

- Dao à? Bạn ghét mình thì bạn cứ nói.... huhu.... hicic.... mình. .. mình thật sự chịu ủy khuất rất nhiều... bạn.... bạn ghét mình thì cứ nói thẳng ra.... đừng làm như vậy với mình.... huhu....

Nó ngạc nhiên dừng tay lại, sau đó uất ức nhìn Thiên, làm như chỉ cô ta biết diễn, nó cũng biết vậy. Nó bậm môi nói:

- Bạn nói gì kỳ vậy? Mình đâu phải loại người như vậy?

Đôi mắt của nó đã phủ một tầng nước mỏng, hấn vừa thấy vậy liền nhủ mày, hấn nói:

- Thiên Thiên!!!! Sao không vào nhà vệ sinh đi.

Thiên Thiên chạy đi, còn nó ở lại, lau dòng nước mắt đi, nó chóng hai tay lên hông sau đó nhẹ nhàng lên phòng, Tuyết kéo nó lại, nó nhìn Tuyết, cô nói:

- Mày muốn sao đây? Đùa không vui đâu? Mày thật sự mất trí nhớ hay là.... là người khác?

Nói đến đây giọng Tuyết run run như đang kìm chế nước mắt. Mày vở vai Tuyết, nó lạnh nhạt nói:

- Tôi là ai thì liên quan gì tới mấy người. Ho!!!! Coi lại mình đi, mấy người có tư cách gì mà nói chuyện với tôi? Đừng làm tôi mắc cười chứ, đám rồi hoi.

Cả đám ngạc nhiên, người đứng đây và người lúc nãy là cùng một người hay sao? Y như hai người khác nhau vậy. Nhíu mày một cái hấn nói:

- Em quên anh rồi sao?

Thoáng trong ánh mắt nó có một chút dao động, không ngờ hấn lại nói như vậy. Nó một vài giây lấy lại bình tĩnh. Nó hít một hơi thật sâu và quay mặt đi lên lầu mà không nói lời nào, cả đám vừa thấy thế thì nhìn nhau rồi mỉm cười, thật ra cũng không phải là nó không nhớ mà là nó đang cố tỏ ra không nhớ.

Mấy ngày sau đó cả đám tìm cách khiến nó nói ra sự thật nhưng vô ích, nó chả những không quan tâm mà đôi khi còn đá kích bằng cách nói mấy lời tàn độc nữa, cho tới một hôm, chuyện xảy ra vào một ngày đầy mưa gió, ủa nhầm một ngày đẹp trời trong xanh, nó đang xem phim ở phòng khách thì nghe tiếng Khôi nói:

- Bạn gái tôi thế nào? Sao? Thật? Ở đâu? Tôi tới ngay.

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Nhiệm Mâu (Cô Nàng Hotboy Lạnh Lùng Phần 3)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 40

Chương 40: Thân phận bại lộ.

Nó vừa nghe thì thấy lòng bất an, "bạn gái của Khôi" chẳng phải là My hay sao? Nghe giọng nói gấp gáp và lo lắng của Khôi thì nó thấy lòng như lửa đốt, rất khó chịu. Sau đó Tuyết đột nhiên khóc lên và nói:

- Phải tới bệnh viện ngay thôi. My à!!!! Mày không được có chuyện gì.

Nhium mày, một cái nhium mày sâu, thật là đã xảy ra chuyện gì. Lòng lo muốn chết. Nó muốn đứng dậy đi lại chỗ cả đám để hiểu rõ chân tướng nhưng lý trí còn sót lại không cho phép nó làm điều đó, nó mà ra ngoài đó hỏi là lộ thân phận mất. Tuyết kéo Triết đi, Khôi và hấn cũng chạy ra xe để đi đến bệnh viện.

Thiên Thiên cũng muốn đi nên cô chạy ra nịu áo hấn và nói:

- Em cũng muốn....

Hấn gật đầu rồi âm thầm theo dõi nó nhưng nó không biểu cảm gì, bác quản gia nói:

- Cô chủ à không.... Dao à! Cháu không đi sao?

Cả đám có ý lắng tay nghe, nó vẫn không biểu cảm, giọng nhàn nhạt nói:

- Liên quan gì đến cháu? Sống chết mặc bây.

Nghe câu đó Tuyết kích động hít hơi khí lạnh, lấy hết dũng khí, cố nén giọng, nói trong nghẹn ngào:

- Mày.... quá đáng.... nó mà bị sao.... tao không coi mày là bạn nữa. ... sức chịu đựng của tao có hạn.... mày thật độc ác....

Gục người vào vai Triết, Tuyết khóc nức nở, nó quay mặt hướng khác, nó không muốn nói vậy nhưng tình thế ép buộc, hãy hiểu lời nó nói dối là muốn tốt cho cả đám thôi. Nó quay gót vào nhà, hấn nhìn bóng lưng của nó, lạnh nhạt cùng đau khổ nói:

- Đừng phải hối hận. Đừng đập vào vết xe đổ của anh. Hối hận cả đời đó.

Nó dừng bước, ngược mắt lên để không rơi nước mắt, nó cố nén giọng, cười lạnh rồi nói:

- Hối hận? Tôi chưa từng bị như vậy và sau này càng không.

Lạnh nhạt từng bước đi vào nhà, nó lại nói dối, thật ra 2 năm trước là nó đã biết hối hận, nó biết cái cảm giác đó thống khổ, rất thống khổ nhưng dưới tình huống như vậy thì nó đành phải làm thế thôi, vì cuộc chơi này đã định nó sẽ hối hận đến chết.

Thiên Thiên nhếch môi, tự nhiên cô lại thấy mình vui đến lạ, chả biết lý do vì sao nhưng cô rất rất rất vui. Cả đám vào xe và đi đến bệnh viện.

Ở trong phòng, nằm trên chiếc giường nó cứ lo lắng, thật là... nó rất muốn biết My có sao hay không? Nhưng mà khó quá. Cứ suy nghĩ mãi, tự nhiên nó bật dậy rồi thốt lên:

- Như thế thì còn có lợi hơn.

Nói rồi nó đập tay cái bốp, sau đó xuống nhà, đi xuống gara và lên xe chạy mất, vừa thấy nó đi, bác quản gia liền gọi cho hân:

- Cô chủ đi rồi!!!!

Chỉ với vài từ mà môi hân cong lên thành một nụ cười ma mị, lúc này cả đám liền biết là chuyện gì nên đã tìm cách đuổi khéo Thiên Thiên về. Thiên Thiên vừa khuất bóng, mặt dạng khỏi bệnh viện thì cánh cửa phòng bệnh của My có người mở ra. "Cạch..... Cộp.....cộp". Người bước vào là nó mà không phải ai khác, nhìn người trên giường bình an, nó liền nở nụ cười rồi kéo ghế ngồi kế My, nắm lấy bàn tay gầy của My nó nói:

- Haizzzz Sao không chết cho rồi.... sống chi chật đất lắm nga~

Cả đám đang trốn nghe nó nói mà tròn trắng mắt khi nghe nó nói, có ai thăm bệnh mà trù ẻo người bệnh như nó hay không? Lắc đầu trề môi cả đám đồng loạt khinh bỉ nó, nó nhìn My đang nhắm nghiền mắt mà nhỏ nhẹ nói:

- Thật là.... sau khi tao nghiêm túc suy nghĩ thì... may thật ra diễn quá giỏi.... diễn rất hay.... cả đám tụi bây tài năng đến mức Bả Bả tao đây còn phải quỳ một cái để tỏ lòng bái phục.

Nghe nó nói My liền mở mắt nở nụ cười, cả đám đang trốn liền bước ra, nó nhếch mép cười:

- Lừa ai chứ? Bộ tao dễ dụ lắm chắc?

My cười hi hi, Tuyệt đi tới bóp vai cho nó rồi nịnh nọt nói:

- Bớt giận.... Bớt giận đi mà. Thật ra tụi tao chỉ muốn kiểm tra mày có phải Bả Bả không mà. Nhưng mà mày không mất trí nhớ thì lúc trước sau lại phải giả vờ?

Híp mắt, nó im lặng rồi sau đó nói:

- Thật ra.... lúc đầu tao không nghĩ sẽ tới. Tao không muốn lộ thân phận nhưng sau khi suy nghĩ.....

Nó ngưng một chút, mỉm cười một cái rồi nói:

- Suy nghĩ thấu đáo thì nếu nói ra thì không phải tao lại có người giúp sao? Với lại cũng không cần phải đối phó với mấy người. Một mũi tên trúng hai con nhạn.

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Nhiệm Mâu (Cô Nàng Hotboy Lạnh Lùng Phần 3)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 41

Chương 41:

Cả đám nghe nó nói thì ngệt mặt ra, nó cười haha một cái sau đó từ tốn nói:

- Là thế này, tụi bây có thể giúp tao xử lý cái cô Thiên Thiên kia.... thật ra...

Nó kể hết mọi chuyện cho cả đám nghe. Mặt hân càng ngày càng thấy cầu huyết làm sao ấy, thật là tin không nổi, tại sao có người lại có tính giết người thế này? Biến thái? Tâm lý có vấn đề? Chắc là vậy. Nó vừa kể xong thì Tuyệt và My lấp bắp nói:

- Thiên Thiên ghê vậy.... thật không thể tưởng tượng.

Nó khẽ cười, nụ cười nhàn nhạt nhưng lại rất cuốn hút, nó nói:

- Thật ra mày lo lắng quá rồi. Dù là hồ ly nhưng cũng có cách thu phục không phải sao? Mọi chuyện đều có thể giải quyết mà.

Nó nhìn hân, vẫn nụ cười đó nhưng có phần mất mát và cô độc, hân hơi ngạc nhiên một chút, rồi cười buồn, thật ra.....nó còn hận hân. Không khí có vẻ

hơi kì quái, nó đứng lên nói:

- Tao về đây.

Cả đám gật đầu, hần cũng đi về. Nó không lấy xe chạy về mà là đi dạo về, nó kêu quản gia ra để đem xe về. Hần tự nhiên cũng đi dạo, nó bước một bước, hần bước một bước, hai người, người trước, người sau, cứ im lặng, nhẹ nhàng đi với nhau, khoảng mấy mét là tới một bãi biển nhỏ, mùi muối mặn, mùi tanh của cá, không khí thoáng mát, gió biển thổi mạnh làm tóc nó bay. Hần đứng phía sau nhìn, chỉ đứng nhìn, hần rất muốn đứng ngang hàng với nó nhưng có lẽ không nên thì hơn, nhắm hờ mắt, nó nhẹ giọng nói:

- Anh có biết quá khứ không thể nào quên hay không?

Hần ngấm nhìn thân ảnh mảnh mai đang dang rộng cánh tay đón gió biển, nghe nó nói, hần giật mình, hần không nghĩ nó sẽ nói chuyện với hần. Hần nhàn nhạt trả lời:

- Ừm.... anh biết nhưng quá khứ có thể bị lãng quên bởi thời gian mà.

Nó im lặng, một khoảng lặng bức người. Hần nhìn nó cứ đứng đó, hần chỉ biết nói như vậy thôi. Hần còn biết nói sao đây, quá khứ nó đã từng sai, hần đã từng sai, và cái sai của hần là nỗi đau đang chôn giấu của nó. Nó quay sang nhìn hần và nói:

- Lãng quên? Hahahah.... nghe hay lắm.... nhưng tôi dù đã trải qua 2 năm. Là hai năm! Nhưng kết quả thì sao? Tôi càng ngày càng hận ấy chứ. Cảm giác lúc đó của tôi cho tới hôm nay chưa vui đi được bao nhiêu cả.

Hần nhìn ánh mắt của nó, ánh mắt ấy, vẫn như vậy nhưng sao lại khiến hần quá đau lòng. Thật sự rất đau lòng, có lẽ hành động nhanh hơn lý trí, hần vương tay kéo nó vào lòng, giọng trầm âm nhẹ nhàng nói:

- Bình tĩnh.... không quên. Càng hận thì cứ trút lên người anh. Anh sẽ giúp em bớt đi phần nào tức giận.

Hần đột ngột ôm nó khiến nó ngạc nhiên. Nghe những lời hần nói, nó liền lấy tay đánh nhưng tay lại không rơi xuống người hần mà là nó tự đánh nó, thấy nó hành động như vậy, hần kinh hoàng nói:

- Em làm gì vậy?

Nó vừa tát mình vừa khóc lên, nó thật sự muốn đánh nó cho chết mới thôi. Nó không phải là hận hần sao? Không phải ghét hần sao? Không phải nhìn là muốn tránh xa sao? Sao bây giờ lại yếu đuối muốn người kia nói xin lỗi sau đó lại là của nhau. Ừ thì nó chưa quên hần, ừ thì còn yêu nhưng hần sao phải ôn nhu với nó, càng làm vậy, không phải càng yêu sao? Càng nghĩ càng khóc, hần vừa nắm hai tay nó lại vừa lau nước mắt trên mi. Nó ngược lên nhìn hần và nói:

- Đừng có giả vờ trước mặt tôi. Tôi ghét anh, hai năm trước anh làm tôi bị tổn thương chưa đủ hay sao? Giờ anh muốn sao nữa....

Hét vào mặt hần, hần đau lòng nhìn nó, hần thật ra có muốn nó như thế này đâu. Hần buông tay nó ra và nói:

- Em thật sự ghét anh đến vậy?

- Phải.... nhìn anh là tôi đã chán ghét rồi.

Hần nhìn nó, ánh mắt hần trùng xuống, hần đau khổ nói:

- Anh sẽ không can thiệp vào cuộc sống của em nữa..... Hai chúng ta sẽ là.... đường thẳng song song.

Nó hơi ngạc nhiên nhìn hần, đây là kết quả nó muốn, thật sự nó muốn như vậy nhưng sao.... lại không vui như lúc suy nghĩ? Mà thôi đi.... nó vẫn sẽ không quan tâm nữa. Từ nay về sau nó và hần không liên hệ gì với nhau, cả hai chính là xa lạ.

Hần cởi áo khoác ngoài ra, khoác lên người nó rồi nhàn nhạt nói:

- Em mau về nhà đi. Ở đây lạnh lắm. Đừng vứt bỏ áo khoác, khoác vào cho bớt lạnh, hãy cho anh quan tâm em lần cuối.

Nói rồi hần quay lưng về phía nó và bước đi. Nó nhìn bóng lưng cô độc mà thấy đau trong lòng. Không phải là không quan tâm sao? Trái tim này đúng là phản chủ.

Nó cũng quay lưng về nhà, nó chắc lựa chọn này là đúng. Nó sẽ không phải hối hận nữa. Nó mệt mỏi lắm rồi.

Ngày hôm sau:

Hôm nay là một ngày âm ỉ, hôm qua hần và nó chia rẽ ranh giới thì hần không còn xuất hiện trước mặt nó nữa. Đám lo ngại kia vẫn đến, riêng chỉ thiếu hần. Nó cũng rất quan tâm tại sao hần lại đi đâu mất nhưng có gì như chặn ngay họng nó nên nó im lặng không thốt được lời nào.

Thiên Thiên từ trên lầu bước xuống, My vừa thấy cô đã cảm thấy chán ghét, Tuyết hắng giọng, Thiên Thiên nhìn cả đám không có thiện cảm với mình thì cười khẩy nói:

- Nhìn vậy là sao? Tôi cũng đâu ưa mấy người. Mà anh Khang đâu rồi.

Nó tròn mắt nhìn Thiên Thiên rồi nói:

- Hồ ly xuống núi? Sao hôm nay lên giọng vậy? Ủa? Con nai vàng ngầy thơ đâu rồi? Lộ nguyên hình rồi à?

Nghe lời chăm chọc của nó, Thiên Thiên lạnh lùng cười, sau đó nói:

- Tôi là hồ ly thì có liên quan gì tới cô? Chỉ là một thằng con trai mà cũng giữ không xong thì lấy cái tư cách gì mà nói với tôi? Nhóc con à!!! Tao khuyên mày đừng có mà chọc giận tao.

Nó híp mắt lại nhìn cô, sau đó cười lớn một cái, buồn cười, uy hiếp nó? Cô ta nghĩ cô ra là ai?

- Tôi đây không chọc ai cả. Từ từ mà thương thức kế hoạch của tôi bày ra cho cô.

- Mày đây là cảnh cáo hay là muốn tao giết chết mày đây?

Thiên Thiên nhìn nó rồi nói, nó không nói gì chỉ nhúng vai rồi bỏ đi. Để coi đấu với nhau, ai là người chết trước?????

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Nhiệm Mâu (Cô Nàng Hotboy Lạnh Lùng Phần 3)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 42

Chương 42:

Thiên Thiên nghiêng răng nhìn bóng dáng của nó bước đi, cô chạy lại kéo tay nó và nói:

- Mày đang thách thức tao????

Nhếch nhẹ môi, nó đưa ngón trỏ lên miệng nhỏ của mình và nhẹ nhàng nói:

- Suyt..... chuyện còn dài... nói ra mất hứng.

Thiên Thiên càng thêm tức giận, cô ta nhếch môi, đưa tay lên định cho nó một cái tát, chợt tay dừng lại không trung, cô ta nói:

- Được.... Tao sẽ chống mắt lên xem mày làm được cái gì.

Nói rồi cô ta bước đi, nhìn thân ảnh của cô ta đi khuất, nó thở dài thường thượt, thật là không tin. Cô ta ấy vậy lại không đánh nó, tâm trí cô ta ác độc đến mức nào? Tuyệt kéo nó lại và gấp gấp hỏi:

- Mày tự nhiên chọc điên cô ta làm gì? Thật là... mày đang muốn cô ta giết mày à?

Nó cười lên một cái rồi quay lại bàn ăn, ngồi xuống, uống một ngụm nước rồi lại cười. Tuyệt và Mỹ sốt ruột nói:

- Nói đi chứ. Cười hoài vậy????

Nó hít một hơi, chống tay lên bàn, một tay chống cằm, nhìn hai con bạn:

- Tao... đang thực hiện kế hoạch đây. Phải chọc giận cô ta để biết cô ta nóng nảy tới mức nào, bình tĩnh tới mức nào.

Hai con bạn nhủ mày, Thiên Thiên thật sự tức giận nhưng một người có nhiều mưu mô như cô ta dễ tức giận vậy sao??? Như đọc được suy nghĩ của hai con bạn, nó nói:

- Cô ta là không tức giận. Chỉ là có chút ngạc nhiên khi nói về việc tao muốn hạ cô ta. Một người như cô ta rất khó mà xử lý, tao phải cẩn thận thôi.

Hai con bạn mắt tròn xoe nhìn nó, nó mà lại nói là phải cẩn thận. Thấy vậy hai con bạn liền biết Thiên Thiên không tầm thường và khó đối phó. Nó nhìn xung quanh rồi nói:

- Khôi và Triết đâu rồi?

Tuyết và My giật mình, gượng gạo cười một cái và liên miệng nói:

- Công ty có việc.

- Đi chơi rồi.

Tuyết và My đồng thanh nhưng mỗi người mỗi lời, nói dối mà tréo ngoe, nó nhủu mày giang trá nói:

- Vậy cuối cùng là đi đâu? Đi chơi hay đi làm việc ở công ty????

Hai con bạn nuốt nước bọt, cùng nhau cười xòa rồi nói:

- Thật ra là về nhà rồi. Ủ là về nhà đó.

Nó cũng không quan tâm tới nữa. Chỉ là một ngày không gặp lại thấy thiếu. Có lẽ nên tập quen dần mới được.

Khôi và Triết chạy đi trong bầu trời âm đạm, hần từ ngày hôm qua đã không ra khỏi nhà, chắc chắn là xảy ra chuyện gì đó nên hần mới thế. Chạy đến nhà hần, bầu trời đã là một màu đen phủ kín khắp nơi. Khôi và Triết xông vào nhà, cảnh tượng hầy hùng xảy ra, những mảnh vỡ của chai rượu, của ly rượu vương vãi khắp nơi. Sofa toàn là mùi rượu, đi thẳng vào trong phòng ngủ thì có tiếng nước sôi sã, không cần suy nghĩ hai thằng bạn liền đi vào, nhìn thấy hần nằm dưới dòng nước lạnh lẽo của vòi sen miệng lẩm bầm gì đó, mặt trắng bệch, môi tái nhợt, có lẽ hần đã ngồi đó rất lâu rồi. Hai thằng bạn liền đi lại nhanh chóng kéo hần ra, hần không phản ứng, không muốn đứng dậy. Khôi và Triết kéo một lúc mà hần cũng cố ý ngồi đó, thấy vậy Khôi bực mình nói:

- Muốn chết hay sao? Đứng lên cho tao. Có gì phải nói chứ.

Nghe Khôi nói, hần mới ngước lên, cười yếu ớt một cái rồi đau khổ nói:

- Cô ấy nói cô ấy hận tao. Cô ấy nói cô ấy ghét tao, cô ấy không muốn nhìn thấy tao. Cô ấy..... không yêu tao. Thiếu cô ấy, tao không sống được.

Nghe hần nói, Khôi và Triết hiểu cô ấy là ai, Triết đưa tay trước mặt hần nói:

- Mày... không sống được? Haha....Nực cười... mày đừng làm trò hề. Hai năm trước mày sống được khi mất cô ấy, vậy hai năm sau sao lại không sống được. Nói đi khác nhau chỗ nào????

Hần bước lững thững khỏi vòi nước, quần áo ướt sũng, hần cười nhạt cho bản thân. Phải... hai năm trước hần sống được là vì tưởng nó đã chết vì vậy hần cố sống, cố sống cho cả nó nhưng 2 năm sau thì sao? Nó là còn sống.... nó đang muốn hần càng ngày càng cách xa nó, nó muốn vậy, vì nó muốn vậy nên hần mới đau, đau đến mức mất cảm giác, đau đến thờ không thông, đau đến muốn chết, muốn kết liễu mạng sống này để bù đắp đau thương của nó. Thấy hần cứ đứng đó cười như điên như dại, tay bấu chặt vào lòng bàn tay đến nổi gân. Khôi và Triết liền nói:

- Tại sao không làm cho cô ấy yêu mày? Không phải cô ấy hận mày sao? Người ta nói càng hận càng yêu, có yêu mới có hận. Mày sao lại đại dốt muốn chết, mày chết thì cô ấy thương tiếc mày sao? Được... Nếu vậy mày cứ chết đi. Để xem cô ấy có thương tiếc mày không.

Nói xong hai thằng bạn bước ra ngoài, nói ra thì cả hai cũng không khuyển nhủ, chỉ là muốn hần tỉnh ngộ, mỗi lần đau khổ, thất tình là phải chết sao? Mạng sống con người cứ vậy mà ra đi?. Hai thằng bạn không cho hần chết như vậy. Hần nhìn vòi nước đang cứ xả xuống sàn, tạo nên cảm giác lạnh lẽo. Hần nhìn mình trong gương, tàn tạ quá. Tàn tạ đến mức không nhận ra là Khang thiếu gia của ngày nào. Phải, hần không thể chết thế này. Nó còn yêu hần sao hần phải chết. Ngu dại gì mà chết. Hần phải khiến nó nói ra lời yêu hần, dù kết quả thế nào đi nữa thì thà đau 1 lần, quyết tâm cá cược 1 lần.

Khoảng 30 phút sau, hần bước ra, hai thằng bạn liền đồng loạt không hẹn mà gặp cứ chăm chăm nhìn nhau rồi quay ra nhìn hần sau đó nhìn nhau rồi sau đó nữa là nhìn hần và cứ lặp đi lặp lại như thế. Hần liền nhủu mày nói:

- Không phải tụi bây muốn thế này hay sao?

Khôi cười cười đi lại huyếch tay hần và giả lã nói:

- Vui nha.... Mày làm tao muốn rớt hàm vì bất ngờ á.

Triết cũng cười cười sau đó xoa cằm, giọng đầy soi mói nói:

- Đẹp trai, rất đẹp trai luôn. Nhưng được cái thua tao.

Cả ba cùng cười rộ lên. Hần mỉm cười, không phải hai thằng bạn là người có công giúp hần cảm thấy phấn chấn sao? Đúng là.... phải cảm ơn hai thằng bạn rồi.

Nó xuống gara, hai con bạn cũng đi theo, nó quay ra sau rồi nói:

- Đi theo làm gì? Tao đâu muốn vệ sĩ.

My và Tuyết cười bêu mỗi nói:

- Mày nói gì đấy hả? Tụi này muốn biết mày đi đâu thôi.

Nó gật gật rồi lấy chìa khóa ra, vào xe, hai con bạn cũng mở cửa ngồi ở hàng ghế sau, nó cũng không nói gì, chạy băng băng ra khỏi nhà, nó muốn đi về nhà thăm ba mẹ một chút, không phải nó tốt lành muốn thăm hỏi mà là muốn hỏi vài chuyện về Thiên Thiên từ gia đình nó thôi. Biết địch biết ta, trăm trận trăm thắng mà.

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Nhiệm Màu (Cô Nàng Hotboy Lạnh Lùng Phần 3)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 43

Chương 43: Phức tạp.

"Đình Đoang Đình Đoang"

Nó đứng nhấn chuông cửa nhà của ba mẹ nó. Hai co bạn chuẩn bị bước ra thì nó liền nói:

- Tụi bây ngồi đó đi. Chạy vào luôn. Bấm này giờ mà không có ma nào ra mở cửa hết. Bực cả mình.

Nói rồi nó liền mở cửa xe và ngồi xuống, Tuyết thấy nó đã ngồi thì liền đạp gas và chạy với tốc độ ánh sáng.

"Rầm..." Cánh cửa bị ngã rạp xuống bởi sức mạnh của chiếc ô tô. Ấy vậy mà cũng chẳng thấy ai chạy ra hết. Chạy thẳng vào gara, tụi nó bước ra. Hôm nay cả 3 cùng khoác lên người những chiếc đầm khác nhau nhưng lại tạo cảm giác nhẹ nhàng mà tao nhã. Tuyết mặc một chiếc đầm cộc tay, ngắn ngắn gối màu tím nhạt làm nổi bật làn da trắng. My vẫn nâng động với chiếc đầm ngắn hơn gối xòe ra mà xanh trời. Nó vẫn như cũ, vẫn một màu đen tuyền, vẫn tạo cảm giác huyền bí, chiếc áo có đường may tỉ mỉ làm nổi bật dáng người của nó, dài ngang gối.

Cả 3 nhẹ nhàng bước vào nhà, vừa vào thì nó cảm nhận được sự phản nộ. Mẹ nó kéo 3 đứa ngồi xuống rồi nói với giọng trách móc:

- Mấy đứa là thách thức sự kiên nhẫn????

Nó vẫn im lặng không nói. My thì cười xoa nắm tay mẹ nó, biểu thị ý xin lỗi. Tuyết thì vẫn bình thường mà uống nước, cứ như là không nghe lời mẹ nó nói. Mẹ nó liền giận hờn nói:

- Mấy đứa đây là ghét mẹ hả??? Mẹ thật đau lòng.

Nó liền nhìn sang ba, ba nó mặt lạnh ngồi đọc báo, ông chả hề quan tâm tới việc đang xảy ra. Ông của nó nghe tiếng ồn, từ trên lầu đi xuống, nhìn nó rồi nhàn nhạt nói:

- Thật ra... cô ta tới đây là để tìm... con hiếu mà đúng không? Căn thân.. hai người thì rất khó đấu lại.

Nói rồi ông của nó nhìn qua người làm rồi nói:

- Đem một ít trà nóng lên phòng cho tôi.

Ông của nó quay lên phòng, người làm cuối đầu dạ một cái rồi đi vào bếp. Nó hơi nhú mày, Thiên Thiên muốn tìm bạn trai của mình? Thật là... đúng là tai họa... Nếu vậy thì chính là tai họa ... hai người đó chính là có sở thích kinh dị... chính là sở thích khiến người khác run mình. Ba nó vừa lật từng tờ báo, vừa không nhìn nó, chăm chăm vào báo nói:

- Ba mới phát hiện vài ngày về ý đồ khi cô ta về. Bây giờ con có hai lựa chọn: Một là con có thể dừng lại tại đây, để mọi thứ cho ba mẹ giải quyết. Hai là con tiếp tục nhưng nếu đã tiếp tục thì đừng quay lại nói với ba con muốn dừng lại. Suy nghĩ cho kỹ, con thật sự là vì mọi người hay là con nghĩ cho con? Đừng quá vội mà đưa ra câu trả lời sai lầm.

Ba nó vẫn tiếp tục đọc báo, mẹ nó nhìn thẳng vào nó nói:

- Quyết định là ở con. Dù con chọn thế nào, ba mẹ cũng không ý kiến. Thôi bây giờ tụi con có muốn ở lại ăn trưa hay không? Coi bộ cũng gần tới giờ trưa rồi đó.

"Rào... ầm... ầm..."

Mưa, từng hạt bắt đầu rơi, tạo ra tiếng tí tách khi mưa rót xuống đất, không khí trở nên ẩm ướt và có chút lạnh. My lấy hai tay xoa xoa, Tuyết thì xoa bả vai, nó cứ đứng im đó suy nghĩ. Một lựa chọn nghe ra thì rất dễ chọn, nhưng nếu là người trong cuộc như nó thì không biết phải làm sao. Đây là tính mạng con người, nó mà chọn sai thì sự sai lầm này khiến nó sống không được chết cũng không yên. Lựa chọn thứ nhất? Không được, nếu nó chọn không phải nó chính là muốn bảo vệ bản thân mà để ba mẹ vào nguy hiểm. Chọn thứ nhất thì không phải là bất hiếu hay sao? Nó làm sao trơ mắt nhìn ba mẹ mình như vậy... nhưng nếu lựa chọn thứ hai thì... chính là đem bản thân ra đánh cược với Thiên Thiên và bạn trai cô ấy. Đánh cược chính là xem ai sẽ giữ mạng đến cuối cùng cuộc đấu, nếu nó chọn thứ hai thì không phải bạn bè sẽ giúp, ừ giúp là tốt nhưng mà họ sẽ bị nguy hiểm. Cái nào cũng chọn không được. Nghĩ khó mà thông, nó liền đưa tay lên vuốt mái tóc khiến nó hơi rối. Hai con bạn nhìn thấy vậy cũng đủ hiểu được bây giờ nó đang rối rắm đến mức nào. Mưa tạnh, bầu trời lại có những vầng sáng của mặt trời, mây đen cũng đã tan hết bởi mưa. Nó đứng ở lang thang, chống hai tay lên đó, hít một hơi sâu, quay lưng nhìn Tuyết và My, sau đó bắt lực nói:

- Tao không biết chọn cái nào. Cái nào cũng sẽ khiến tao đau lòng.

Thấy vậy hai con bạn cũng đau lòng không kém. Im lặng một lúc lâu, cả không khí như lắng đọng. Nó nói:

- Hay là.... tao. ..

Chưa nói hết lời trong miệng thì một giọng nam tính, trầm ấm vang lên:

- Thật là... sau lại dùng lý trí để chọn. . đôi lúc lý trí không chưa đủ, phải dùng cả trái tim để biết cái nào quan trọng, cái nào nên chọn, cái nào không làm mình phải hối hận.

Nghe giọng đó, nó hơi ngẩn người, chỉ là nghe giọng nhưng không có hình. Nó lại im lặng, bầu không khí lại lắng xuống, giọng đó.... hần... nói rất đúng... đôi lúc phải coi trái tim mình chọn cái gì. Nó chống cằm nhìn một nơi vô định. Gió nhẹ nhàng bay bay, nó quay qua cười một cái, nụ cười từ trong lòng, thật thuần khiết, thuần khiết đến mức cả đám ngây người nhìn, nó mỉm cười rồi nói:

- Thì ra là vậy.... tao đã có đáp án.

Ánh nắng chan hòa, len lỏi qua từng khóm cây, từng giọt nước còn đọng lại trên lá đang tí tách rơi, gương mặt tươi cười của nó nhìn vào mắt ba nó, ba nó nhếch mép, nó liền phấn khởi nói:

- Con quyết định là..... thật ra lúc đầu con không biết chọn sao? Thật quá khó... chọn 1 thì con không nỡ... chọn 2 thì con không cam tâm. là con đang bị phân tâm đến mức ngây ngốc chả biết mình phải làm thế nào. Cho đến khi... con lấy cái này để chọn...

Nó chỉ vào trái tim của mình, lại nở một nụ cười, không biết nó đã nghĩ thế nào mà lại cười nhiều hơn bình thường. Nó nói:

- Con thấy thanh thản hơn, không cảm thấy cần rút, dù là kết quả thế nào con cũng không quan tâm. Chính là con chọn đáp án.... thứ m... à.. thứ hai... đừng nghĩ con lo ba mẹ bị gì, con chính là muốn thách thức bản thân. Muốn chính mắt thấy bản lĩnh của hai người kia, muốn chính mắt thấy họ tài đến mức nào.

Ba mẹ nó không nói gì, họ chỉ vỗ vai nó và nói:

- Ừ... tốt lắm. Thật không làm ba mẹ thất vọng.

Nói rồi họ cũng lên lầu, nó quay sang nhìn thì thấy hần đứng đó, cảm giác như rất muốn cảm ơn, rất muốn lau vào ôm hần, rất muốn, chính là rất muốn nhưng mà... chân lại không đi, mặt lại lạnh nhạt.. trái tim lại đập nhưng lại không hòa chung. Nó quay đầu không nhìn hần, nó khẽ nói:

- Cảm ơn.

Hần mỉm cười, vẫn đứng đó nhìn, nó lại quay sang, hần dang rộng cánh tay, đi tới gần nó, ôm nó vào lòng:

- Đừng đẩy anh ra.... cho anh ôm em một chút thôi... chỉ là một chút thôi....

Nó vừa nghe lại thấy tim đập gấp đôi, mặt hơi mờ ảo, tăng nước phù kính đôi mắt, môi nó bặm lại, tay run run đưa ra ôm lấy sau lưng hần, hai tay bấu chặt lấy áo hần, cứ như hần sẽ biến mất vậy, nó nghẹn ngào nói:

- Thật là... sao anh cứ làm tôi phải mang ơn anh? Tôi chả phải hận anh sao? Sao lại ngây ngốc cho anh ôm? Sao lại hạnh phúc khi anh giúp tôi? Sao lại muốn anh ở bên tôi? Quá ngu ngốc.. tôi thật ngu ngốc....

Hần liền nâng khuôn mặt nó lên, nước mắt nó khẽ rơi, hần đưa tay lên lau nước mắt sau nó nói:

- Em không ngu ngốc... Người ngu ngốc là anh, anh không biết giữ em, anh làm em tổn thương rồi anh lại một lần nữa khiến em đau khổ. Anh rất muốn nghe lời em, tránh xa em, không muốn em càng ngày càng ghét anh nữa.... nhưng anh làm không được... chính là làm không được... xa em... anh sẽ chết.. Anh chắc chắn.. Chúng ta cùng nhau bắt đầu... ấy không chúng ta tiếp tục yêu nhau chứ??

Nó cười, một nụ cười nhẹ nhàng, sau đó ôm chặt hần và nói:

- Có lẽ... thử mới biết là còn tiếp được hay không??

Chương 44

Chương 44: Thì ra là diễn phim.

"Bóp....bóp... bóp"

Tiếng vỗ tay dồn dập ở phía sau, nó và hấn buông ta ra, đồng loạt nhìn ra phía sau, 4 gương mặt cười tươi như hoa, còn nháy mắt với nó và hấn nữa. Thật là ngoài dự định của 4 người kia, họ nghĩ nó và hấn sẽ xấu hổ, đỏ mặt, nói lắp bắp nhưng họ sai rồi, sai lầm to rồi. Nó và hấn cứ nhìn 4 người kia chăm chăm, mặt không đổi sắc. Cứ thế quay lưng đi lại sofa và ngồi xuống. Khôi và My liền đi tới trêu chọc:

- Thì ra là hai người lại sến súa như vậy nha.

Hai người liền nhìn nhau rồi nói lại 1 phần lời thoại:

- Sao lại ngây ngốc cho anh ôm? Sao lại hạnh phúc khi anh giúp tôi? Sao lại muốn anh ở bên tôi?

Khôi liền nâng khuôn mặt của My lên rồi ôn nhu vén mái tóc, sờ gương của mặt của cô và nói:

- Anh rất muốn nghe lời em, tránh xa em, không muốn em càng ngày càng ghét anh nữa.... nhưng anh làm không được... chính là làm không được... xa em... anh sẽ chết..

My liền khóc thút thít, Khôi an ủi, cả hai đồng loạt nhìn nó và hấn, hai người đó vẫn im lặng, gương mặt không có gì thay đổi, lạnh nhạt chung quy vẫn là lạnh nhạt. Triết liền trêu chọc tiếp Khôi:

- A! Không nói được là do mày cứng họng vì xấu hổ hay là thẹn hóa quá ngốc rồi.

Hấn vẫn bình lặng nhìn Triết, ánh mắt ấy cực kỳ bình thường, bình thường tới mức khiến người sợ hãi. Vì sao lại sợ hãi? Vì hấn chưa bao giờ bình tĩnh tới mức này. Thật khiến người khác lo ngại. Tuyết liền cười nhẹ một cái, nhìn nó sau đó nói:

- Có phải ngại quá mà không nói nên lời hay không? Mày cũng có ngày hôm nay á Băng???

Chính là không có tiếng trả lời, im lặng đến mức có thể nghe tiếng nước chảy trong nhà bếp. Nó vẫn giương ánh mắt lạnh băng, miệng nhàn nhạt nói:

- Không phải xấu hổ. Tao đây là không biết phải nói sao, những lời lúc nãy.... là trong phim Hàn Quốc hôm qua tụi bây xem.

Lúc này Tuyết và My mới ngẩn người, thật kinh khủng, nó nhớ đến mức này sao? Suy nghĩ cho kỹ thì nó nói chính xác, lời nói cầu huyết như vậy chỉ có trong phim ra, nó là người cao lãnh nên cái chuyện nói mấy lời buồn nôn này là phân khoa học. Cả đám quay sang nhìn hấn, hấn liền không nhanh không chậm phun ra một câu:

- Thật ra.. những lời vừa rồi là lừa đảo thôi. Hôm qua đúng lúc nhàm chán xem ngay phim Hàn Quốc đó. Nên nói ra thôi.

Cả cảm đồng loạt muốn nhào tới tác một người một cái, đúng là không có một chút lãng mạn, cái chuyện xin lỗi quay lại mà cũng nói theo phim, hai người này chính là lạnh nhạt đến không có chút lãng mạn nào, chỉ toàn là lãng xẹt mà thôi.

Hấn và nó nhìn nhau, sau đó cười một cái, nói sao thì nói quá trình quay lại không quan trọng, quan trọng là tình cảm dành cho nhau là thật.

Chợt nhớ ra gì đó, nó thoáng gấp gấp nói:

- Đúng rồi... mục đích Thiên Thiên về đây để tìm Hàn Nguyên Lâm, là bạn trai của cô ta. Hai người này mà gặp nhau thì coi như chúng ta sẽ gặp chuyện kinh khủng. Bây giờ chỉ có cách tìm ra Nguyên Lâm trước. Phải xử anh ta trước.

Cả 4 người rơi vào trầm tư, hấn thì lại nở nụ cười, nó quay sang nhìn sau đó nói:

- Cười cái gì chứ? Không thấy đang dầu sôi lửa bỏng à???

Hấn mỉm cười, Khôi và Triết cũng nhếch mép cười lên, Tuyết và My nói:

- Không cần lo. Nếu là Nguyên Lâm thì tụi này biết hấn ở đâu, hấn chính là..... kẻ thù của tụi này. Thêm vào đó... hấn chính là đã bị bắt.

Nó ngáy ngốc nhìn hai con bạn, sau đó nhìn hấn, thấy hấn chỉ gật đầu một cái, biểu thị xác định lời của Tuyết và My.

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Nhiệm Mâu (Cô Nàng Hotboy Lạnh Lùng Phần 3)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 45

Chương 45: Càng ngày càng thú vị.

Nó hơi nhướng mày, một sự trùng hợp may mắn, Nguyên Lâm ấy thế lại bị bắt, thật là một cơ hội hiếm có, nếu đã bắt được thì nó sẽ lấy anh ta mà nguy hiểm Thiên Thiên. Nghĩ là nghĩ thế nhưng sự việc có vẻ hơi lệch hướng một chút, hấn nhàn nhạt nói:

- Phải nói trước là anh ta rất bình tĩnh, dù bị bắt, dù tra khảo, dù dùng mọi cách nhưng anh ta không hé một lời, chỉ mỉm cười nhạt khinh bỉ sự bắt lực của tụi anh.

Nó chợt im lặng, mắt hướng tới một nơi vô định, môi bắt giắc nở lên nụ cười, có chút quỷ dị nó nói:

- Anh ta chính là đang chờ.....

Hấn nghe nó nói thì tự nhiên cười thành tiếng, sau đó cả 4 người đều cười. Chính xác anh ta đang chờ.... để xem thấy được sau bao lâu chờ đợi... chính là biểu cảm như thế nào.

Cả đám lên xe để chạy đến một căn nhà nhỏ nhìn rất cổ kính. Nhìn bề ngoài có vẻ sơ sài nhưng lại mang một sự âm u khó tả, hàng cây xanh bao quanh căn nhà, cứ như hàng rào kiên cố tránh có người đi vào, chiếc ô tô chậm chậm đỗ vào gara, hấn và nó bước xuống, bầu không khí có vẻ âm ảm dù có len lỏi vào tia nắng của mặt trời. Đẩy mạnh cửa bước vào trong, khác với sự âm u bên ngoài, trên trong là ánh đèn chùm sáng trưng mang lại cảm giác ấm áp, người làm ra vào nườm nượp, có vài người mặc áo blouse trắng đang ngồi cầm ống tiêm có dung dịch sáng màu trắng. Nó hơi ngạc nhiên vì có bác sĩ nhưng lại nguyên thủy không hỏi vì nó biết hấn sẽ tự nói. Hấn nắm tay nó rồi dẫn nó đi tới trước mặt bác sĩ, hấn bình thản nói:

- Tình trạng của Nguyên Lâm ra sao?

Vị bác sĩ khẽ thờ dài rồi ra vẻ chuyên nghiệp nói:

- Dù không gây cản trở gì, vẫn uống thuốc, bệnh nhân không có ý phản kháng nhưng chung quy vẫn không nói chuyện, dù tôi đã dùng mọi cách, mọi thứ thuốc, mọi biện pháp khác nhau nhưng không nói chính là không nói.

Hấn hơi nhăn mày nhưng nó lại cười, nhìn ống tiêm trên tay vị bác sĩ kia, nó hỏi:

- Cái này là cái gì?

Vị bác sĩ khẽ lướt nhìn nó, hơi giật mình sau đó nhẹ giọng nói:

- Là thuốc dinh dưỡng, tên đó không ăn uống khoảng 2 ngày rồi nên phải uống thuốc dinh dưỡng.

Nó gật đầu, ngoắc tay bảo vị bác sĩ đưa ống tiêm. Vị bác sĩ hơi e dè nhìn hấn, thấy hấn gật đầu nên đưa cho nó, nó khẽ nhếch mép. Sau đó cả đám đi lên phòng đang nhốt Nguyên Lâm, nó mở cửa ra đã nghe tiếng nói của Lâm:

- Tôi đã nói tôi không ăn đừng có đem lên nữa.

Nó không nói gì, chỉ nhìn quanh căn phòng, căn phòng sáng sủa màu trắng, đầy căn phòng chỉ toàn là tranh, và người vẽ là Lâm. Nó nhàn nhạt nói:

- Rất hân hạnh gặp anh. Xin tự giới thiệu tôi tên là Hàn Băng Băng.

Cây cọ vẽ trên tay Nguyên Lâm rơi xuống sàn, bàn màu vấy cả bức tranh đang vẽ dở dang, Lâm đứng dậy, chậm chạp xoay đầu. Thấy nó đang nhìn mình, Lâm khẽ thấy run người, cuối cùng đã tìm thấy cuối cùng cũng chờ được. Nó hơi nghiêng người, gương mặt thoáng hơi ngạc nhiên, thật sự rất giống, giống chú của nó (em trai của ba nó, là ba của Nguyên Lâm). Thật thì cũng tựa như nó nói thừa, ba con thì giống nhau là phải rồi.

Nguyên Lâm nhẹ nhếch một nụ cười, khẽ nói:

- Có biết tao chờ mày lâu lắm không?

Nó cười lớn một tiếng sau đó đi tới, My và Tuyết định ngăn lại thì hắn đưa tay ra ngay trước mặt hai con bạn nó và nói:

- Cô ấy tự biết dừng lại khi nào.

Nó cầm một bức tranh của Nguyên Lâm rồi lại đặt xuống, sau đó lại cầm một bức khác rồi lại đặt xuống, cứ lặp đi lặp lại như vậy. Nó nói:

- Gửi mật mã cho Thiên Thiên? Anh muốn từ những bức tranh này để nói cho cô ấy biết nơi giấu thứ đó. Hahaahahah.... thật không tồi nhưng mà cô ấy nhận không được đâu. Anh đây là muốn cố ra vẻ mình rất bình tĩnh, chứ không phải trong lòng như lửa đốt vì Thiên Thiên chưa lấy được hay sao???

Gương mặt đang cười của Lâm từ từ trở nên u ám, anh khẽ hít một khí lạnh, lạnh lùng anh nói:

- Mà biết cái gì mà nói? Mà đừng có thử sự kiên nhẫn của tao.

Nói rồi Lâm định bắt lấy nó thì nó nhanh chóng lùi ra sau, rồi đưa chân lên cao hơn 90 độ, đá thẳng lên mặt của Nguyên Lâm, gương mặt anh bị đá văng lên, cảm bị va đập mạnh bởi bàn chân của nó mà có chút bầm tím, máu đỏ chói tụ lại thật chói mắt, Nguyên Lâm nhăn nhó nói, tay ôm cằm:

- Đúng là cha con. Hai người y chang nhau, một thì lừa gạt, một thì bạo lực, đúng là rất hợp, cả hai cùng là thứ bẩn thỉu.

Vừa nói xong, một cái tát giáng lên mặt Lâm, sau đó là một cú đâm vào mặt, máu mũi tràn ra, khoe miệng của anh rỉ máu. Nó liền cầm phần nói:

- Anh nói gì đó hả? Ba tôi lừa gạt ai? Nói đi. Ba tôi làm sao mà bẩn thỉu bằng anh, anh giết ba mẹ anh thì anh hơn cả bẩn thỉu, anh là cặn bã của xã hội.

Nguyên Lâm chột đen mặt, sau đó lớn tiếng quát:

- Tao giết ba mẹ tao là do ba mày ban phúc đó. Không phải vì ba mày mua chuộc bác sĩ thì làm sao tao là nhóm máu B mà lại ra nhóm máu O? Không phải tại ba mày muốn chia rẽ gia đình thì làm sao tao phải giết họ, chung quy do ba mày muốn một mình thừa kế cái gia sản của Hà gia thì gia đình tao sẽ không như vậy, tao cũng sẽ không giết ba mẹ tao.

Nói đến đây nó liền cảm thấy cả người đầy bức tức, mắt nó đầy tơ máu, giết người rồi đổ lỗi cho ba nó, nó thật sự không rõ hết chuyện quá khứ lúc đó nhưng nó tin chắc ba nó không phải vì tài sản mà ngu xuẩn làm mấy chuyện đó. Ba nó cũng không phải mất nhân tính mà chia rẽ gia đình người khác, có trách thì trách vị bác sĩ đó nhầm lẫn, một sự nhầm lẫn tai hại.

Nó đi tới trước mặt Nguyên Lâm rồi kéo cổ áo anh ta lại, miệng gằn từng chữ:

- Anh- không- được- xúc- phạm- ba- tôi. Anh- chả- là- cái- thá- gì- hết.

Nguyên Lâm nghiêng đầu, sau đó cười to:

- Hahaha... Tao đợi mày để nói cho mày biết. Một tao chính là sẽ truy sát ông của mày, để dành lấy viên ngọc kia, mày biết viên ngọc đó có giá trị hàng trăm tỉ mà đúng không? Tao sẽ tìm mọi cách lấy nó, tao không muốn cái nhà mày được hưởng một đồng nào hết. Hai tao chính là muốn giết chết ba mày, dùng cách tàn nhẫn nhất khiến ông ta chết không được, sống không xong. Nếu bây giờ mày không muốn tao thực hiện thì cứ giết chết tao...nhưng cho mày biết Thiên Thiên mà biết tao chết thì không chỉ ba mày mà cả nhà mày, bạn thân của mày sẽ chết hết. Tao không đùa đâu.

Nó buông cổ áo anh ra, anh nói rất có đúng, nếu nó mà giết Lâm thì chính là tìm mò cho cả nhà, đừng nói tại sao chỉ một người mà nó lại đầu không lại. Cô ta chính là người giết những người trong Hàn gia (cái hộp mà nó đã cố lấy từ hắn là danh sách người bị giết của Hàn gia). Một cô gái nhỏ nhắn như thế lại có thể giết bao nhiêu ấy người, thật không bình thường chung quy nó nên tránh xa sự phiền toái. Trước hết nên tìm cách trị cái tên Nguyên Lâm này rồi tính tiếp.

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Nhiệm Mâu (Cô Nàng Hotboy Lạnh Lùng Phần 3)* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 46

Chương 46: Truy bắt Thiên Thiên.

Sau khi nghe Nguyên Lâm nói, nó thấy tốt nhất là đối phó anh ta trước nhưng suy đi tính lại thì cái đầu tiên là bắt Thiên Thiên về rồi xử cả hai một lượt, bắt Thiên Thiên trước là do nếu cô ta giết những người trong Hàn gia để uy hiếp muốn nó thả Nguyên Lâm ra thì sao? Bởi vậy phải bắt cô ta càng sớm càng tốt.

Nó quay sang nhìn hắn, thấy hắn này giờ không nói lời nào, nhưu mày nó nói:

- Nè! Không cho chút ý kiến nào hết vậy?

Hắn mặt vô tội nhìn nó, không làm gì mà cũng bị chửi? Thật là số khổ mà. Hắn nói:

- Nãy giờ người suy nghĩ là em chứ không phải anh.

Nghe hắn nói vậy, nó liền đưa tay捏 má hắn một cái, chu môi ra, bắt hắn nói:

- Thật là... anh có phải bạn trai em không vậy? Nói chuyện nghe mất tình cảm dễ sợ.

My và Tuyết vừa nghe nó nói liền đồng loạt quay sang. Khôi và Triết nhìn thấy hắn bị捏 thì im lặng đồng cảm, My nói:

- Mà vừa nói đó hả Băng? Lại nói lời thoại phim Hàn Quốc à?

Nó nhìn 2 con bạn đang ra sức trố mắt. Mặt nó vẫn bình thản nhưng giọng nói lại hơi ngại nói:

- Tao.. Thật ra nói thật ấy, phim Hàn không có câu đó.

Hai con bạn liền cười hi hi, hắn nhìn nó nói vậy thì cũng không có nói gì, chỉ định đứng lên thì nó kéo lại nói:

- Không nói được ý kiến nào tốt đẹp thì đừng có mơ mà đi.

Nhìn ánh mắt kiên quyết kia, hắn bật cười, không ngờ Băng Băng lạnh ngắt này lại có lúc dễ thương, đáng yêu như thế này, hắn xoa đầu nó rồi từ tốn nói:

- Không phải em muốn tìm Thiên Thiên trước hay sao?

Nó hơi ngạc nhiên, hắn sao lại biết ý định trong lòng của nó? Thấy hắn ngệt mặt nhìn, hắn nói:

- Anh nhìn mặt em là anh biết em muốn cái gì rồi.

Hắn để một ngón tay lên trán nó rồi búng một cái, nó xoa xoa trán định phản bác thì hắn nói tiếp:

- Bây giờ em ở đây đợi anh bắt cô ta về. Cần thận tên Nguyên Lâm cho tốt.

Nó mỉm cười gật đầu, hắn, Triết và Khôi bước đi khỏi để lại tụi nó ở nhà. Nói là tìm nhưng để tìm một người thật ra đâu có dễ, chạy xe một vòng thành phố, tụi hắn vẫn không thấy ai, quay lại nhà của ba mẹ nó để xem tình hình thì cũng không có kết quả gì, cứ như mò kim đáy biển. Nhưng có lẽ trời thương người, chương trình thời sự phát lên:

"Tin khẩn cấp. Vào ngày hôm nay, vào lúc 3h chiều, ở quận X, tại ngôi nhà của một người doanh nhân đã xảy ra một vụ án, người đàn ông bị giết chết, vết thương chằng chịt, theo như công an thì do mất máu quá nhiều, xung quanh hiện trường là những vũng máu đỏ tươi còn chưa khô....."

Bản tin thời sự chưa phát hết, hắn đã nhấn gas chạy tới quận X, giết người tàn nhẫn như vậy chỉ có Thiên Thiên mới làm, cái sở thích kinh dị nhìn máu chạy kia mới để lại những vũng máu như vậy.

"Kết.... "

Chiếc xe dừng lại ngay trước cổng nhà bị phong tỏa, có nhiều người dân đứng vây quanh xem, công an thì đứng canh không cho người vào, tụi hắn xuống xe quan sát xung quanh, mọi thứ không có gì đáng quan tâm, vậy cô ấy giết người làm gì? Thỏa mãn sở thích? Không thể nào. Trong tình trạng này, cô ấy sẽ không mạnh động như vậy.

Vừa đứng thì hắn nghe người đàn ông nói:

- Thật ghê gớm..... Hơi bời vậy, giàu quá mà, chắc giết người cướp của, trời ơi mà ông ta hình như là chỉ mất có cái chìa khóa gì đó hà. Chắc là chìa khóa ngân hàng, mà chắc là....

Lại một lần nữa, người đàn ông chưa nói hết tụi hắn đã phóng lên xe, hắn chạy nhanh đến nhà nó, đã có chìa khóa thì cái viên ngọc kia coi bộ sẽ sớm mất thôi. Nhìn cánh cổng nhà nó vẫn khóa chặt không một bóng dáng, hắn liền nhủ mày, khề bấm chuông, ngôi nhà vẫn im lìm, hắn tông cửa vào, ngôi nhà có vẻ không có gì thay đổi, phá cửa đi vào, ba mẹ nó đang ăn tiem tiem liền nhìn tụi hắn trăn trăn, ông của nó từ trên lầu đi xuống, tụi hắn thờ hồn hên, ông nó nói:

- Có chuyện gì sao?

Ba mẹ nó mặt hơi ngạc nhiên khi thấy tụi hắn, tụi hắn cũng ngạc nhiên khi thấy ai cũng có nhà, vậy Thiên Thiên đang ở đâu? Không phải cô ta lấy chìa khóa hay sao? Vậy cô ta làm gì với chìa khóa đó? Nhủ mày hắn ngẫm nghĩ, mặt hơi đậm chiêu, ấy chết... lần này tôi rồi... trời... ời... hắn sao lại quên, tên kia từng là thợ làm khóa của căn nhà mà hắn nhốt Nguyên Lâm, lần này đúng là tôi rồi... Không biết nó có chống đỡ nổi hay không?

Hắn liền phóng ra xe, Khôi và Triết cũng chạy theo, ba mẹ nó thì không hiểu chuyện gì đang xảy ra, hắn một mạch chạy về nhà, thật là hắn sơ suất, quá sơ suất khi không nhớ ra chứ. Đắm mạnh tay vào vô lăng, hắn cầu mong nó sẽ không bị gì.

Quay lại chỗ nhốt Nguyên Lâm, cánh cửa phòng đang bị mở toan, nó liếc mắt nhìn Thiên Thiên, cô ta nhếch mép nhìn nó, nhân nhật nói:

- Xin lỗi. Anh ấy không phải ở nơi này.

Cô ta liền lấy một ít bột tạc qua người nó, bột trắng xoá khiến ánh mắt mờ đi, nó đưa tay quạt cho bột bay đi, sau khi mọi thứ trở lại bình thường thì Thiên Thiên và Nguyên Lâm đã chạy đi không để lại dấu tích.

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Nhiệm Mâu (Cô Nàng Hotboy Lạnh Lùng Phần 3)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 47

Chương 47:

Hắn vừa trở về đã thấy nó mặt mày trắng bệch do bột, môi hơi tím lại, thấy hắn, nó liền nói:

- Thất bại..... tay trắng... hoàn trắng tay.

Hắn mỉm cười, lau nhẹ mấy thứ bột trên mặt nó, hắn không nói gì, nó không nói gì, ngằm nhìn nhau mà hiểu, có lẽ gần phải kết thúc. Hắn dắt tay nó vào nhà, sau đó rửa mặt giúp nó, lấy khăn lau cho nó, nó chu môi bất mãn tự trách:

- Em thật tệ đúng không? Có vậy mà cũng không bảo vệ được. Bây giờ thì hay rồi, mất hết....

Nghe nó nói, hắn lại im lặng, đáng nhẽ lúc này hắn phải an ủi nó mới đúng chứ, hắn không nói nhưng hành động hắn làm khiến nó cảm thấy an ủi rất nhiều, hắn ôm nó vào lòng, đặt cằm lên đỉnh đầu nó, cứ ôm như vậy, nhẹ nhàng mà an ủi, không lên tiếng nhưng lại khiến người ta ấm áp, nó siết chặt, ôm lấy hắn. Một lúc lâu, hắn mới nói:

- Có gì mà lại mất, từ đầu chúng ta đã có gì đâu chứ? Chỉ là tên kia đi, hắn đi không phải là không tốt, chúng ta cứ bình tĩnh ngăn cả 2 người kia lại, không phải còn viên ngọc kia làm mồi nhử sao?

Nó mỉm cười, một nụ cười hạnh phúc sau đó ngược lên nhìn hắn, hắn mỉm cười nhìn nó, nó nói:

- Anh phải giúp em đó.

Hắn cười, cốc nhẹ vào đầu nó, nó lấy tay xoa đầu, sau đó cả 2 cười xòa lên, nó nói:

- Nhưng mà... ăn trước rồi tính. Em đói sắp chết luôn nè.

Thấy nó làm nũng, hắn cười cười kéo nó xuống nhà, cang này cục băng này cang đáng yêu nha. Ngồi xuống ghế, nhìn thức ăn đầy một bàn, nó liền bỏ phiến muộn ra sau đầu, nhẹ nhàng lột đầy bao tử. My và Tuyết vừa đi xuống thì thấy nó ăn như là mấy năm bị nhịn đói vậy, 2 con bạn nó đi nhẹ nhàng tới sau lưng nó rồi hù một cái, nó vẫn bình thản ăn, nhân nhật nói:

- Không ngờ.... tụi bây kỹ thuật hù người lại kém như vậy.

Hai con bạn liếc nó, Khôi và Triết kéo ghế cho 2 con bạn nó ngồi rồi mới từ từ ngồi kế bên, nó nhìn hành động nó thì mỉm cười và tiếp tục ăn. Chợt My la lên:

- Mày biết gì chưa? Hồi này tao nhét được cái này nà.

My đưa một cây cọ đưa cho nó, nó hơi nhúm mày, cây cọ này có ý gì? Tuyết thấy nó chưa hiểu nên nói:

- Hắn ta trước khi đi khỏi đây có vẽ một bức tranh, từ đầu chí cuối tao nghĩ hắn vẽ để làm mặt mã gửi Thiên Thiên nhưng thật ra bức tranh ấy là tâm tư của hắn, có lẽ quan trọng, vì gấp quên mang theo.

Cả 6 đứa cùng nhau cười, nụ cười bí hiểm có chút ác độc, nó nhai nhồm nhồm miếng thịt, không nói gì nhưng cả tâm trí đang thực hiện một kế hoạch.

Kế hoạch rất rất đơn giản chính là đem bán bức tranh ấy. Thế nào hai người kia cũng tự mình nạp mạng, thật là mong chờ quá đi. Nghĩ như vậy nó cười như điên, hắn nhìn nó, sau đó nói:

- Khinh địch quá không tốt. Dù có tới thật thì chắc là hai người đó cũng đã tính toán kỹ lưỡng. Cần thận vẫn hơn.

Nó mỉm cười, hần lo xa thật, nhưng mà hần nói cũng đâu có sai. Tốt nhất là nghe lời hần.

Ngày hôm sau:

"Chúng tôi là phóng viên của đài ABC, hôm nay là một rất bất ngờ đối với tôi và những doanh nhân trong nước. Hôm nay con trai của tập đoàn Vương Thị nổi tiếng cùng hợp tác với tiểu thư Hàn Băng Băng của tập đoàn Hàn gia, thật là một tin chấn động, họ cùng nhau mở một cuộc đấu giá và vật đấu giá bức tranh....."

Tiếng phóng viên, đèn flash cứ liên tục chớp nháy, tạo nên không khí nhộn nhịp, nó và hần nhìn nhau rồi mỉm cười, một nụ cười chờ mong. Thời gian đấu giá bắt đầu, nó cứ chăm chăm đưa mắt nhìn xung quanh một cách kín đáo không cho ai biết, hần thì mỉm cười nhẹ nhàng nhưng cực kỳ có chút thách thức với ai kia, Nguyên Lâm và Thiên Thiên nhìn màn hình tivi lập lòe cùng hai gương mặt kia thì tức giận không nói nên lời, đám nhóc này ầy vậy mà đi thách thức họ, thực là tức chết. Đám mạnh tay vào tường, Lâm lên tiếng:

- Phải đi lấy bức tranh.

Thiên Thiên liền đứng lên, đi tới phía trước mặt Lâm, cô nhếch môi nói:

- Đi thì phải đi nhưng.... nếu tụi nó đã thách thức như vậy, sao chúng ta không tặng nó món quà nhỉ?

Lâm khẽ cười nhẹ, sao đó hôn lên môi của Thiên một cái, nhẹ giọng nói:

- Xảo quyết!!!

Thiên Thiên cười tươi nhìn Lâm, anh đúng là rất hiểu cô, cô không xảo quyết thì ai xảo quyết đây.

Buổi đấu giá cứ sôi nổi hần lên nhưng vẫn chưa thấy người muốn gặp, nó có vẻ tiếc nuối nói:

- Có vẻ không tới.

Hần chỉ im lặng không nói, có lẽ hần cũng không chắc là 2 người kia có tới hay không nhưng hần biết chắc bức tranh này sẽ bị Lâm lấy lại, hần chính là khẳng định như vậy.

Ánh nắng càng ngày càng chói, không khí càng ngày càng nóng nực, mọi người cứ tranh nhau một bức tranh, không ai nhường ai.

"Bùm....âm....âm...."

Tiếng nổ lớn vang lên, nơi để bình hoa lớn góc bên trái của phòng trong buổi đấu giá bị nổ tung, mọi người hốt hoảng nhìn lại.

"Bùm....bùm....bùm...."

Tiếng nổ cứ liên tục vang lên, mọi người liên kinh hãi mà lớn tiếng la hét sau đó cứ mạnh ai nấy chạy, không gian trở nên cực kỳ hỗn loạn, nó và hần không có chút kinh ngạc, muốn quà gặp mặt này thật khiến người ta kinh hãi nhưng đối với nó và hần thì chả hề hần gì. Nó mỉm cười nhanh tay cầm lấy bức tranh trong khi một cánh tay khác cũng muốn đoạt lấy bức tranh, hần liền đưa chân ra đá mạnh vào cánh tay đó, khói bắt đầu nhát dần, nó khẽ cười nói:

- Đến rồi... đến rồi....

Thiên Thiên trầm mặt, Lâm liếc mắt nhìn nó lần bức tranh kia, nó không nói gì, hần cười to một cái thể hiện sự khinh bỉ mãnh liệt với người nào đó rồi mới nói:

- Muốn lấy tranh? Có phải quá xem thường tụi này hay không?

Lâm càng ngày càng trầm mặt, Thiên Thiên nhếch môi cười thành tiếng nhỏ sau đó nói:

- Có biết món quà tặng cho hai nhóc là gì không?

Hần và nó đồng loạt nhìn nhau, có vẻ là chuyện không may, có lẽ nên chuẩn bị tâm lý, phải biết kiềm chế cảm xúc, nhất định phải bình tĩnh, nếu để lộ ra cảm xúc gì không tốt thì văn bài này coi như thua.

Thiên Thiên lấy trong túi ra một chiếc hộp màu xanh xám, từ từ mở ra sau đó cả hai thách thức nói với nó và hần:

- Trước khi đến đây chúng tôi có lấy một thứ từ nơi ông người cất giữ. Người biết là gì mà đúng không?

Vừa nói xong cô ta lấy viên ngọc ra, không ngờ cô ta lại lấy cái đó trước, tuy rất tức giận nhưng ngoài mặt nó vẫn bình tĩnh, hần nhàn nhạt nói:

- Mục đích tới chính là muốn lấy viên ngọc đổi bức tranh?

Cả 2 người kia cười lên tiếng, thật thú vị, đám nhóc này coi ra thông minh hơn tưởng tượng, cả 2 người kia gật đầu. Nó và hân nhìn nhau, nó quay sang nhìn My và Tuyết nháy mắt một cái không cho ai thấy. My và Tuyết liền nhẹ tay kéo Triết và Khôi đi khỏi nơi đó, trong gian phòng bây giờ chỉ còn hân, nó, Thiên và Lâm. Hân liền bảo nó:

- Đưa tranh cho anh.

Nó liền đưa, nó nghĩ chắc hân đã có kế hoạch, Lâm thấy hân cầm tranh thì liền quay sang nói với Thiên Thiên:

- Anh xử thằng nhóc này, còn con bé đó là của em.

Thiên Thiên cười tươi một cái rồi đưa cho Lâm chiếc hộp đựng viên ngọc. Hân từ từ đi lại, mặt hân không hề lộ ra vẻ sợ hãi, chung quy chỉ là bình thản đến lạnh nhạt, Lâm hơi nhíu mày bởi sự bình thản đó nhưng môi vẫn giữ nụ cười, tay trái hân cầm tranh, tay phải của Lâm cầm hộp đựng ngọc, cả hai đưa ra nhận lấy, nhưng vừa cầm lấy thì cả 2 đã thấy súng chia vào đầu. Cả hai bây giờ chỉ cần bóp cò là chết chắc. Quay lại với nó, nó thấy hân đang trong tình thế đó thì chạy lại nhưng cánh tay của Thiên Thiên lại chặn nó lại, nó quay sang nhìn cô, cô nhàn nhạt nói:

- Đối thủ của cô là tôi.

Nó khẽ cười lên tiếng, sau đó nhìn thẳng vào Thiên Thiên nói:

- Chắc chứ?

Thiên Thiên gật đầu, chưa kịp cúi đầu nó đã nâng gối lên sau đó đá thẳng vào cằm của cô, cô vì bất ngờ trúng đòn nên không kịp né và đã lãnh trọng cú đá, đầu hất lên, chân bắt giắc lùi ra sau. Nó tiếp tục bước tới thực vào bụng Thiên Thiên nhưng ngay lúc đó có một bàn tay khác nắm lấy tay nó, sau đó hất tay nó ra, cô nhếch mép một cái rồi nắm lấy đầu nó, nó né qua một cái nên cô không nắm được. Nó liền quay ra sau rồi đá một góc 90 độ thẳng xuống đầu của Thiên Thiên, cô hơi né người qua một chút, chân của nó ngay lúc đó gót chân liền quay ngay mặt của cô mà đá thẳng tới, má bị đánh tạo nên tiếng động lớn, cô hơi hơi nghiêng người nhưng không té, nhìn thấy máu miệng cứ tuôn ra, cô liền tức giận mà đi tới tác liên hoàn vào nó, nó vừa lùi ra sau vừa né tránh, đột nhiên cô thực mạnh vào bụng nó, nó vì cứ tránh những cú tác kia mà không chú ý, ăn liền một cú đâm ngay bụng, sự đau đớn lan tràn, nó liền ôm lấy bụng, người hơi cúi xuống, ngay lúc đó cô liền nắm lấy đầu nó xoay vòng tròn, nó đưa chân cong ra sau đá vào lưng của cô, cô đột nhiên ăn đòn nên theo phản xạ cong người ra sau, tay thả lỏng đầu nó, nó liền đứng thẳng lên, nhìn cô đang la hét vì đau. Nó lấy một cây dao nhỏ ở chân đưa tới chỗ cô, cô đưa cánh tay lên nắm lấy tay nó, vì bất ngờ nên nó không kịp tránh, cô bẻ cánh tay cầm dao của nó, nó thấy nguy hiểm đang tới nên lấy tay bẻ lại tay của cô, cô lùi ra sau buông tay nó ra, con dao bóng loáng ánh màu sáng, nó nhắm nửa mắt phóng đi.

Quay lại với hân, súng ngay đầu nhưng hân không sợ hãi, ngược lại còn mỉm cười nói:

- Bây giờ chúng ta xem thử ai chết trước.

Vừa nói xong cả 2 cùng bóp cò, hân liền ngã người ra sau, viên đạn cứ thế bay lướt qua hân, Lâm cũng làm như vậy, cả 2 an toàn cùng một lúc lùi ra sau. Hân tiếp tục nổ súng, Lâm cũng nổ súng, mọi thứ trúng nạn, bề nát văng tứ tung, hân chợt cầm lấy bức tranh rồi bắn vào đó, Lâm cũng cầm viên ngọc bắn nát, cả hai không còn vật nào còn nguyên, Nguyên Lâm nhanh chóng tức giận, lấy thêm một cây súng, mỗi tay một cây, bắn liên tục. Hân hơi nhíu mày, sau đó né từng viên đạn bay kia, chợt nó nói:

- Cô muốn chết thì tôi chết với cô.

Bây giờ Thiên Thiên đang cầm cây dao nhỏ kia, máu chảy đầm đìa xuống sàn, ngay lúc đó hân liền nổ súng.

"Àm... Đoàng"

Cả thân người của Nguyên Lâm ngã xuống, hân nhắm ngay cây dao mà Thiên Thiên mà bắn, nhờ có phản lực nên cây dao liền đẩy viên đạn tới chỗ Nguyên Lâm. Thiên Thiên nhìn thấy Lâm chết thì xúc động muốn giết chết hân và nó. Nó thấy như vậy thì nháy nháy mắt với hân, hân và nó liền mỗi người một hướng đánh cúp cổ của Thiên Thiên, thành công khiến cô ngất xỉu.

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Nhiệm Mâu (Cô Nàng Hotboy Lạnh Lùng Phần 3)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 48

Chương 48:

Ngay cái lúc hai người kia một người chết, một người ngất xỉu, 4 người kia liền chạy vào, My và Tuyết cầm trên tay viên ngọc và nói:

- Lúc này là ngọc giả nên... đừng..

Chưa nói hết, một thứ lóe lên từ phản xạ ánh sáng, cây dao nhỏ kia phóng thẳng tới chỗ nó, vì bất ngờ mà cả đám không ai nhận ra, cánh tay trái của nó đưa lên nhận ngọc nhưng chưa được nửa đường đã phải cảm nhận đau đớn, máu loang ra cả chiếc áo màu trắng, ngực đau đến mức cảm nhận được mũi dao kia đang đâm vào xương cốt, tay nó xụi lơ xuống, máu từ đó nhũn giọt xuống sàn. Hắn ôm lấy cánh tay của nó, nó liền nhũn mảy đau đớn, giọng nói của nó vang lên:

- Rút.... rút... dao ra....

Hắn đau lòng nhìn nó, nếu rút ra thì mất máu là chuyện đương nhiên nhưng cái quan trọng là sẽ đau thấu xương, nó làm sao chịu được? Hắn làm sao cam tâm nhìn nó đau đớn? Thấy hắn đang chần chừ, nó liền hối thúc:

- Nhanh... nhanh.... đi.... em ... sẽ... không sao... Rút đi... Nhanh..

Hắn hít một hơi thật mạnh, nhắm chặt mắt, cầm lấy cán dao bằng gỗ nhỏ kia, hắn nói:

- Cố chịu đau một chút.

Hắn rút mạnh dao ra, mắt nó ngấn nước, răng cắn chặt môi dưới chịu đau đớn. Máu cứ theo chỗ dao đâm mà tuông ra như suối, hắn liền nhanh chân cầm máu. Một lúc sau tiếng cười nhàn nhạt vang lên:

- Thật đáng thương.... hahaha.... Tao phải coi tội bây chết thế nào?

Nói xong cô ta lấy cây sủng trên sàn của Lâm lúc nãy, cô ta hình như thấy gì đó mà nói:

- Nguyên Lâm!!! Anh đây là muốn giả chết đến bao giờ?

Nghe lời này cả đám cả kinh, còn sống? Hai người đó hoàn toàn không bị gì. Nguyên Lâm chậm chậm đứng lên, chỉnh trang lại quần áo, anh ta lúc nãy là muốn giả chết thôi, anh ta mặc áo chống đạn mà. Thiên Thiên nhìn viên ngọc trên tay Tuyết rồi nói:

- Chúng ta đánh nhanh rút gọn..

Nói rồi cả hai liền bắn súng liên hoàn, không hề nghỉ một giây nào. Hắn ôm lấy nó chạy ra khỏi gian phòng, Tuyết cùng Triết cũng chạy ra, Khôi và My thì chạy như bay ra khỏi. Hai người kia được nước lấn tới, vừa đi vừa bắn liên tục. Đột nhiên Thiên Thiên chạy nhanh lại gần Tuyết rồi đá mạnh vào chân cô, khiến cô ngã quỵ xuống rồi nhanh tay cướp ngọc đi nhưng vừa định quay người lại thì Triết đã nắm lấy tóc của Thiên Thiên sau đó đánh vào gáy của cô, cảm giác đau đau ở gáy khiến cô như sắp sủi nhưng ngay lúc đó Lâm chạy tới đưa tay lấy viên ngọc, Thiên hít mạnh một hơi định chạy đi thì hắn đưa súng ngay trán của cô, không cần suy xét, hắn bóp cò.

"Bằng" Máu từ trán chảy dài ra tràn lan cả khuôn mặt, ánh mắt không nhắm lại của cô khiến cả đám thấy ghê tởm, cả thân người đổ rạp xuống đất, Thiên Thiên thật sự đã chết. Ngay lúc này Lâm vẫn cố chạy ra khỏi đây với viên ngọc kia, ra đến cửa anh ta giật mình vì Khôi đang đứng đợi. Lâm muốn chạy tới tiếp tục đánh để thoát thân thì một bóng người xẹt qua, sau đó nữa là cảm giác có thứ gì đó đâm vào tay, là dao? Không phải chỉ là một kim tiêm, Lâm rút kim tiêm màu trắng kia, dung dịch trong ống đã không còn nữa bởi vì nó ở trong người của Lâm. Bây giờ anh mới nhìn kỹ xem ai vừa đâm thứ đó vào, My đang nhướng mày nhìn anh, vừa đi tới vừa nói:

- Có biết thứ gì trong người của anh không? Là độc do tôi chế tạo. Đừng lo lắng, anh sẽ chết một cách từ từ trong đau đớn. Nếu không muốn chịu đau đớn thì tôi đây tình nguyện tiễn anh một đoạn.

Nói đến đây, My đâm một đâm mạnh vào Lâm, vì chất thuốc kỳ lạ kia mà anh không phản kháng, cảm giác đau buốt lan tràn khắp cơ thể, y như hàng ngàn kim đâm, lại y như một xe tải cán qua người, đau đớn đến mức muốn chết mà lại không thể tự mình chết được. Đau tới mức không còn ý thức, Lâm co rút người ôm lấy thân thể, miệng rên la đau đớn, My và Khôi lại không phải dạng vừa, y như không có tình người, hai người cứ thay phiên nhau, một đâm, một đá khiến Lâm chết không nhắm mắt, chết cũng không được sống cũng chẳng xong.

Quay lại với nó, ý thức của nó càng ngày càng yếu, máu mất đi quá nhiều khiến gương mặt trở nên trắng bệch, nó hít thở một cách khó khăn, nhìn vào vết thương có thể nhìn thấy cả xương đang nhuốm máu, thịt cũng lòi cả ra, rất kinh khủng, hắn vừa ôm nó vừa chạy, Tuyết và Triết liền mở cửa xe cho hắn và nó vào, Triết lên xe chạy, Tuyết ngồi ghế phó lái, nhấn hết ga chạy đến bệnh viện, phía sau ghế ngồi, hắn vừa hối thúc vừa an ủi nó:

- Không sao... đau... em chắc chắn sẽ không sao... Triết chạy nhanh lên đi.

Hắn an ủi nó cũng như đang tự an ủi mình, nhìn máu chảy ra ướt một mảng lớn trên áo, mặt càng ngày càng nhợt nhạt, nó đưa tay lên sờ lên mặt hắn và nói:

- Nếu... Nếu... Muốn thì....thì.....

Chưa nói hết tay nó đã rớt xuống, hắn như nín thở, hắn liền hét lên:

- CHẠY NHANH LÊN!!!!!!

Một lúc lâu sau, nó được đưa vào bệnh viện, phòng cấp cứu sáng đèn, hắn nhìn mình từ trên xuống dưới toàn là máu nhưng hắn không quan tâm, hắn ngăn người ngồi vào hàng ghế chờ trước cửa phòng cấp cứu, Tuyết và Triết cũng ngồi đó, Tuyết bây giờ đã ngấn nước mắt, nó chắc sẽ không sao

nhưng..... nhìn hình ảnh của nó nói lời cuối cùng không xong khiến Tuyết không kìm được nước mắt, Triết ngồi kế bên phải ra sức an ủi, biết làm sao đây ngoài an ủi anh không biết phải làm sao mới tốt. Tuyết ôm anh khóc nức nở, mong là nó không sao. Một lúc sau My và Khôi cũng bước vào, My đã khóc đến mức mắt đỏ hoe.

Đèn vụt tắt, cánh cửa mở ra, hân liền đi tới hỏi:

- Cô ấy.... sao rồi bác sĩ?

Bác sĩ khẽ nhìn hân, lắc đầu một cái rồi nhẹ nhàng thốt lên:

- Quá muộn..... Chúng tôi thật lòng đã cố hết sức...

Nói xong bác sĩ quay đi, cả đám như chết lặng, tại sao? Ông trời lại trêu ngươi như vậy? Lần trước khó khăn lắm mới chịu được cảm giác mất một người, bây giờ ông lại muốn chúng tôi trải nghiệm lại? Đây không phải trêu ngươi thì là gì? Hân đẩy mạnh vào phòng cấp cứu, mắt hân nhòe đi, đau quá, tại sao hân không phải là người bị đâm? Tại sao người chết không phải hân? Tại sao mọi thứ đau đớn lại do nó chịu đựng? Hân như vậy thật nhục nhã, bảo vệ người mình yêu cũng không xong. Hân thật vô dụng, cứ thế hân tự trách mình và không biết bản thân đã khóc rồi, lại khóc rồi, nó nằm đó nhàm chán mất, mỗi nhấc nệm cười kia, càng nhìn hân càng đau lòng, càng nhìn càng thương tâm, tại sao? Tại sao ông trời không cho hân và nó bên nhau? Tại hân đã làm nó tổn thương? Hay hai người là có duyên không nợ? Ai trả lời cho hân biết đi.

Khóc cũng đã khóc, cầu xin cũng đã cầu xin nhưng nó vẫn không có tỉnh lại, đây chắc hân không phải một trò đùa, không phải trò lừa bịp của 2 năm trước nữa mà là sự thật. Đau lòng thì làm được gì ngoài trơ mắt nhìn nó chết. Một lúc sau, hai y tá đi vào nhìn cả đám khóc sụt sùi thì đau lòng, hazzì... giới trẻ bây giờ vẫn có tình người. Hai cô y tá mỗi người nắm tay cầm của băng ca, cả đám trầm mặt, hân nói:

- Đưa đi đâu?

Hân nắm lấy tay cô y tá, cô y tá giật mình nhìn hân, có cần thương tâm thế không? Cũng đâu phải có người chết cần gì làm quá lên vậy. Cô y tá nói:

- Đưa đi phòng chăm sóc đặc biệt, qua đó mà thăm bệnh ở đây là phòng cấp cứu đó anh hai.

Nghe cô y tá nói hân nghệt mặt ra, chết rồi thì đưa vào phòng chăm sóc đặc biệt làm gì? Đùa kiểu gì đây? Thấy hân như vậy, Triết liền nói:

- Không phải chết rồi sao? Ông bác sĩ kia nói cái gì mà quá muộn, cái gì mà cố gắng hết sức?

Hai cô y tá khẽ lắc đầu, lại nữa rồi, ông bác sĩ này thế nào cũng có ngày bị đánh cho coi.

- Trời ơi! Là ông bác sĩ mập mập đó phải không? Ông đó bị cái bệnh là nói chuyện đầu đuôi chả rõ. Ý của ông là đưa vào chưa quá muộn, chúng tôi cố gắng hết sức và đã cứu được.

Cả đám ngu ngơ nhìn nó bị đẩy đến phòng chăm sóc đặc biệt, cả đám trán nổi gân xanh muốn giết chết ông bác sĩ kia, trời ơi tổn nước mắt quá đi. Cánh cửa phòng bệnh đóng lại, hai y tá đi ra, cô y tá nói:

- Thuốc mê chưa hết nên chắc hôn mê mấy ngày, mà vào thăm ít thôi, đông quá làm bệnh nhân không được thoải mái, với lại tránh làm ồn nha.. Khoảng một chút là vào thăm được.

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Nhiệm Mâu (Cô Nàng Hotboy Lạnh Lùng Phần 3)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 49

Chương 49:

Qua bao ngày ở bệnh viện chờ đợi nó tỉnh lại thì ông trời cũng thương người nên nó đã tỉnh dậy vào một ngày gió mạnh, mây đen phủ kín, nói chung là một ngày không được đẹp. Lông mày run run, sau đó mắt nó mở to ra, trần nhà trắng xóa đập vào mắt nó, khuôn mặt hơi xanh xao, nó cố ngồi dậy, rớt cho mình ly nước. Bây giờ không có ai trong phòng bệnh với nó, chắc là đi đâu đó hoặc là bỏ nó luôn rồi. Đôi mắt mơ hồ nhìn cánh cửa, đầu óc không tỉnh táo lắm khiến nó cảm thấy bây giờ nó rất bi thảm, một mình trong bệnh viện không ai chăm sóc. Nghĩ như thế tự nhiên nó cảm thấy mắt rơm rớm nước mắt, sống mũi cay cay.

"Cạch"

Cánh cửa mở ra, cả đám giật cả mình, nó ngồi đó khóc sụt sùi, gì vậy? Mới tỉnh lại rồi khóc là sao? Hân chạy tới nắm tay nó hỏi:

- Em làm sao vậy? Chỗ nào không khỏe? Sao lại khóc? Nín đi anh thương.

Kiểu vỗ con nít điển hình, bài đặt nín đi anh thương nữa, nó lại khóc nhiều hơn rồi còn đánh hấn nữa nhưng vì không có sức lực do mới tỉnh nên nó đánh cũng như không có đánh. Lúc này ba mẹ nó và ba mẹ hấn đi vào, nhìn thấy cảnh tượng nó khóc thì hai người mẹ liền lên tiếng:

- Trời ơi!! Con làm gì mà con gái/ con dâu ta khóc vậy hả??????

Hấn cứng đờ người, hấn có làm gì đâu. Oan uổng quá đi, hấn hoàn toàn trong sạch. Mẹ hấn liền nắm áo hấn rồi vụt hấn ra đằng sau, sau đó đi lại vuốt mái tóc mó rồi nhẹ nhàng nói:

- Con đừng khóc... tháng này không tốt nên mới khiến con khóc, bác à không mẹ thay mặt nó xin lỗi con.

Nó nhìn mẹ hấn, cũng không chịu phân tích lời mẹ hấn nói mà liền gật đầu hùa theo mẹ hấn:

- Đúng.... đúng... anh ấy đúng là không tốt.

Nghe nó trả lời như vậy, hấn liền mừng đến độ rớt hàm răng ra ngoài, hấn đi lại nắm tay nó nói:

- Em chịu làm vợ anh à? Anh mừng quá.

Nó nín khóc, nhủu mày nhìn hấn sau đó suy nghĩ gì đó, hình như có gì đó sai sai. Lúc này mẹ hấn kêu nó bằng con dâu rồi xưng là mẹ, nó cũng không phản đối mà gật đầu, ấy chết bị lừa, cú lừa ngoạn mục. Nó liền nói:

- Ai nói với anh em làm vợ anh? Đừng có ảo tưởng sức mạnh. Anh chưa cầu hôn em mà, ủa em cũng đâu dễ dãi vậy đâu?

Hấn cười tiếp, mọi người biết mình không nên làm bóng đèn nên cũng biết điều mà đi ra ngoài. Hấn đi lại gần nó, nói:

- Em đòi hỏi cao quá đấy. Anh nghĩ chắc thôi đi. Tiếp tục làm người yêu đi, để chừng nữa hết yêu thì chia tay không cần vướn bận hôn nhân.

Hấn giả vờ khích tướng nhưng hấn lựa sai đối tượng, nó mỉm cười nhìn hấn nói:

- Anh nói rất đúng, cứ vậy mà làm.

Hấn nhất thời cứng họng, thiệt là cứng đầu, thuyết phục nó khó quá đi. Thấy hấn cứ nhìn mình như vậy, nó bật cười lớn:

- Anh chính là không có cách thuyết phục em?

Bị nói trúng tim đen nhưng mặt hấn không đổi sắc, hấn bình tĩnh nói:

- Làm sao lại không có cách? Từ từ rồi em cũng là vợ anh thôi.

Nghe lời tuyên bố bá đạo kia, nó nhủu mày, hấn có tự tin quá hay không? Không phải là nó tự tin nhưng nó biết nó rất cứng đầu, nếu đã thách như vậy thì nó không dễ đầu hàng đâu.

Ngày hôm sau, một ngày bình thần của những ngày bình thường, từ ngày hôm qua nó đã quay trở về nhà ba mẹ nó nhưng mà kỳ cục một cái là ba mẹ nó lại ở nhà của nó, còn hấn thì ở nhà nó, bạn của nó ở nhà của hấn. Mà thôi kệ, ai muốn ở đâu thì ở, đừng làm phiền nó là được.

Mới thức dậy, bước xuống giường, nó đi vào WC. Một lúc sau, nó bước ra với một chiếc áo đầm chấm bi màu đen. Mang đôi dép hình quả dâu, nó đi xuống nhà, mùi thơm thoang thoang ngay mũi, mùi thức ăn thơm phức từ nhà bếp bay ra, nó liền phi nhanh lại cái bếp, và rồi... miệng nó há to đến mức không thể to hơn. Nó lắp bắp nói:

- OMG... Anh biết nấu ăn?

Vừa nãy nghe thấy tiếng bước chân là hấn đã biết nó dậy rồi, nhưng mà không ngờ cái biểu cảm của nó khiến hấn hơi hơi buồn cười, hấn quay sang nhìn nó rồi nói:

- Anh biết nấu từ lâu rồi. Tại em không biết thôi.

Cái chiêu dùng sự ôn nhu, âm áp này thật giống Soái Ca trong Ngôn Tình. Nhưng thật sự xin lỗi, nó chính là ghét mấy cái truyện ngôn tình a~. Nó chỉ hơi ngạc nhiên là hấn biết nấu ăn thế thôi, nó nhìn hấn mặc tạp dề, một người con trai cao mét tám mà vào nấu ăn thì có chút sai sai gì ấy, mà thôi kệ đi có ăn là được. Nó ngồi vào bàn, hấn coi tạp dề ra, nó thì bắt đầu cầm đũa và ăn, hấn nhìn nó cười một cái thật âm áp. Sau đó nhẹ giọng khuyên:

- Ăn từ từ thôi, coi chừng mắc nghẹn.

Trời... nghe hấn nói, nó muốn sặc com luôn, xem chút phun hết đống com trong miệng, hấn có cần diễn sâu vậy không? Muốn nó làm vợ thôi mà... có gì mà phải dùng cái kế ôn nhu bao quanh như vậy, quan tâm quá nhìn giống giả tạo. Nó tiếp tục ăn nhưng lại nói:

- Trò này không vui... anh chính là không phải soái ca... em cũng không phải thỏ con.... đây cũng không phải ngôn tình. Đẹp gì em một cái, diễn sâu

quá, anh cho ai xem? Em là em không muốn xem.

Hắn cười ha hả, nó chính là ghét ngôn tình, ừ nó ghét hắn càng muốn làm, nó càng ghét, áp bức càng nhiều thì sẽ chịu không nổi mà chịu không nổi thì phải đồng ý lấy hắn thôi. Hắn thấy nó ăn dính bên mép miệng một chút nên hắn lấy khăn rồi nhẹ nhàng lau bên mép miệng của nó rồi cười đầy cung chiều đối với nó và nói:

- Em thật là hậu đậu, ăn mà cũng dính miệng nữa.

Nếu đúng theo như truyện thì nó phải e thẹn trả lời: "Tại...tại..." Nói chung là phải lấp bắp? Đẹp... nó dị ứng với mấy thứ này..... mặt nó trầm xuống, đầy hắc tuyến. Hắn thích thú nhìn nó, tiếp tục gấp một ít thức ăn rồi đưa lại phía nó, phong tình nói:

- Anh dứt em ăn như vậy sẽ không dính miệng nữa... Nào..... A...A

Máu nó sôi sùng sục, chọc tức nó mà. A con khi? Nó có tay mà? Nó tự gấp được? Gì mà anh dứt cho? Gì mà không sợ dính miệng. Nghe mà thấy da gà nổi lên cục cục. Nó đưa mắt liếc hắn một cái, hắn liền giả vờ không thấy rồi nói:

- À! Anh thật vô ý, anh quên em ghét món này, để anh gấp món này cho em.... Nào... Há miệng ra... A đi nào....

Nó cảm thấy như nó sắp bùng cháy đến nơi rồi. A đi nào? Thấy ghê quá, tại sao lại có thể sến súa đến mức này. Nó vẫn tự ăn, tự nhiên hắn lấy ly nước rồi nói:

- Em uống nước rồi mình ăn tiếp như vậy tốt hơn.

Nói đoạn hắn uống hớp nước, nó không nói gì, hắn uống thì cứ uống nói nó làm gì. Tự nhiên hắn chòm người qua, rồi... nó hiểu rồi... nó lấy bùm miệng hắn lại. Tức giận nói:

- Lấy anh thôi mà... có gì khó. Em mà nghe anh nói nữa coi chừng em chết luôn đó.

Hắn cười, cuối cùng cũng xong, nó thừa nhận lấy hắn rồi. Hắn nói:

- Ăn đi. Chưa ăn xong mà. Mai đi coi đồ cưới rồi chụp ảnh cưới, tuần sau sẽ là đám cưới.

Nó nghe hắn nói mà đầu óc quay quay, hắn đây là biết chắc nó sẽ nhận lời trong tuần này? Gian xảo, xảo trá, đê tiện, vô sỉ, chiếm tiện nghi người khác, cười lên nổi đau của người khác. Nó cứ lăm bằm chửi hắn, hắn thì cứ cười tươi. Có vợ mà sao không cười? Hắn quay sang gấp cho nó cọng rau rồi quần từ lấy thịt của nó rồi nói:

- Ăn rau giữ dáng. Ăn thịt riết mập thì sau mặc áo cưới.

Hắn chính là đạt được mục đích thì liền phui tay đi. Đáng ghét. Nó dặt lại miệng thì rồi bỏ vào miệng, hắn cũng dặt lại bỏ vào miệng. Môi chạm môi, cảm xúc rung động.

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Nhiệm Màu (Cô Nàng Hotboy Lạnh Lùng Phần 3)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 50

Chương 50: The End.

- Nhanh!! Nhanh đi a~. - My từ phía ngoài cửa thay quần áo truyền giọng vọng vào.

- Nè! Con Băng nó thử đồ chứ có phải mày đâu mà mày la dữ vậy? - Tuyết đứng kế bên bịt tai lại nói với My.

Tắm vải nhưng màu đen mở ra, gương mặt tươi tắn như hoa của nó hiện ra, mái tóc dài óng ả màu nâu đồng xỏa dài, ánh mắt đầy hạnh phúc cùng nụ cười tươi như hoa của nó khiến My và Tuyết đứng hình. Có phải chỉ có lúc là cô dâu mới cảm nhận được sự hạnh phúc trong lòng của nó hiện giờ.

Hai bàn tay của nó nắm lấy chân váy rồi nhẹ nhàng bước ra, chiếc váy cưới màu trắng tinh tế. Đường may tỉ mỉ ôm trọn thân hình nóng bỏng của nó, áo cúp ngực làm lộ ra bờ vai trắng nõn của nó. Tuyết và My nhìn nó mà không thốt nên lời.

- Ngậm miệng lại, nước miệng đang chảy kia hai bà chị. - Dù đã là cô dâu nhưng nó cũng không chừa cái tật trêu chọc người khác. Nó thanh thoát, bước chân đầy nhẹ nhàng đi ra khỏi phòng thay đồ, mở cánh cửa màu gỗ ra, nó tiêu sái bước đến trước mặt người đàn ông mặc áo vest đuôi tôm màu đen. Nó cúi người hỏi:

- Đẹp không anh?
- Ồ. - Khang ngược lên nhìn rồi thờ ơ quay lại chăm chú vào điện thoại.
- Chỉ vậy thôi? - nó giận dỗi hỏi hần.
- Ừ. Chỉ vậy thôi. - Hần không ngần đầu lên chỉ nhìn gương mặt phụng phịu của nó được phản chiếu vào điện thoại của hần.
- Thấy ghét. - Nói rồi nó quay người đi vào lại phòng thay đồ thì hần kéo lại, bây giờ hần mới biết nó thật sự rất dễ giận, chỉ một chút sai ý là giận ngay.
- Xin lỗi nha!!! Hôm nay anh có chút bận việc của công ty. - Hần nhẹ giọng năn nỉ nó.
- Kỳ vậy? Hôm nay là ngày thử áo cưới mà anh cũng bận? - Nó hơi bức mình nói.
- Thật ra là tại có việc khẩn cấp mà. - Hần lấy mũi mình chạm vào mũi nó.
- Hìhì... Đùa thôi. Anh cứ làm việc đi. Áo cưới cũng chọn xong rồi mà.

Buổi thử áo cưới diễn ra như vậy, mùa thu, lá vàng nhẹ nhàng rơi trên con đường, những cơn gió se se lạnh khiến nó lấy tay chà sát vào nhau. Nó mỉm cười nhẹ bước đi, mấy ngày gần ngày cưới, hần có chút bận rộn nên nó chỉ một mình đi xung quanh. Lòng nó rạo rức chờ đếm từng ngày đến ngày cưới. Hần bận rộn, nó biết, hần không có thời gian, nó biết, hần luôn quan tâm nó, nó biết, hần cũng từng ngày chờ đợi, nó biết. Cả hai không ở gần nhau nhưng trái tim có lẽ đã hòa chung một nhịp. Hần vì hôn lễ mà làm việc không ngơi tay, nó đã nói nó muốn giúp, hần chỉ cười một cái, nhéo mũi mũi nó rồi bảo: "Em lo mà chuẩn bị làm cô dâu của anh. Mấy việc này cứ để anh lo". Chỉ một câu nói cũng khiến nó ấm lòng, vậy thì nó chỉ lo làm cô dâu, còn bao nhiêu hần lo vậy.

Ngày cưới càng đến gần, số lần nó gặp hần không những không tăng lên mà chỉ thưa thớt dần, nó có chút sợ hãi khi hần cách mấy người mới gặp, hơn thế có lẽ hơn một tuần. Hôm nay nó thấy có gì đó chộn rộn trong lòng, cảm giác lo lắng lan tràn, nó lấy điện thoại gọi cho hần, đường dây được kết nối, nó hít thật sâu để cố lấy bình tĩnh.

- Alô. - Đầu dây bên kia vang lên.
- Khang hả? Anh đang ở đâu? - Nó liền quan tâm hỏi.
- Ừ. . . Băng à? Anh. . . - Hần ngập ngừng không nói nên lời.
- Anh cái gì? Đừng làm em lo lắng. . . - Nó sốt ruột hỏi.
- Ừm. . . lễ cưới của chúng ta. . . dời lại 1 tuần sau nha. - "Đùng... Đoàng" nó cứ ngỡ như sét đánh ngang tai, gì chứ? Lễ cưới dời lại. Nó hít thật sâu một hơi cố lấy lại chút bình tĩnh.
- Băng Băng... em có nghe. . . ? - Hần nhỏ giọng nói, tin này hần biết đối với nó chắc rất sốc. . . nhưng. . . hần không có cách nào khác.
- Anh bây giờ ở đâu? - Giọng của nó vẫn vậy, hòa ái, nhẹ nhàng nhưng nghe kỹ sẽ thấy có chút bất thường ở đây.
- Anh. . . đang ở Mỹ. Công ty. . . .
- Ừ. Anh giải quyết công việc đi. Em ổn.

Nó vẫn dùng giọng nói nhẹ nhàng như tờ kia để nói, không để hần trả lời nó đã tắt máy. Hần áy vậy mà coi công việc hơn cả lễ cưới của nó? Nó đang rất tức giận, hần không một lời từ biệt mà bay qua Mỹ, sau đó đợi nó gọi mới nói là dời hôn lễ. Hần là không coi trọng nó, hần coi nó là cái gì chứ? Không hỏi ý kiến đã tự ý dời lễ cưới, người muốn lấy nó là hần, người muốn nó ngoan ngoãn chờ ngày bước vào lễ đường là hần, người muốn dời hôn lễ cũng là hần. Hần cái gì cũng tự mình quyết định, hần có để nó trong mắt không chứ? Nhói lên cơn đau từng đợt, tại sao chỉ một câu nói của hần mà khiến nó đau lòng thế này? Từ đầu tới cuối, nó một mực tin tưởng nhưng mà. . . càng ngày càng thấy thất vọng. Hần có xem nó là cái gì đâu chứ.

Bàn tay khẽ ôm lấy bụng, lại đau bao tử rồi. Nó khẽ cắn môi, cơn đau ngày càng dữ dội, đôi mắt nó nhòe đi, 1 giọt. . . 2 giọt. . . 3 giọt. . . khóe mắt đầy nước của nó cứ lần lượt trào rơi xuống thảm. Đau lòng. . . cảm giác như nó bị bỏ rơi. Hần cứ như vậy mà tự quyết định khiến nó. . . cảm thấy tim quặn đau. Cả người nó như rã rời, ôm lấy bụng co ro người lại. Nó té xuống sàn, đôi tay run run tìm thuốc, nó hít thở thật khó khăn, vết thương ở ngực hình như bị hở, khiến cả người đó đau đớn đến mất cảm giác, đôi mắt mờ hồ nhắm lại, có lẽ tuần sau nó đợi không kịp rồi.

1 giờ sau đó.

Đôi mắt của nó run run sau đó yếu ớt mà mở to ra, một màu trắng tinh khiết, vậy là nó đang ở bệnh viện, có lẽ ba mẹ nó đưa nó vào, nó chống hai tay muốn ngồi dậy thì có người đến đỡ cùng giọng nói trầm ấm đầy lo lắng vang lên:

- Em muốn ngồi à? Để anh giúp. - Nó giật mình, hần đang ở đây hay do nó hoang tưởng? Chắc là tưởng tượng thôi, hần đang ở Mỹ sao về kịp.
- Em khát không? Anh rót nước cho. - Hần đưa cho nó ly nước, nó khẽ quay người qua, là hần. . . chính là hần. . . sao hần lại ở đây? Từ Mỹ bay qua

cũng không nhanh tới mức này. Nó đúng là không biết nó bất tỉnh bao lâu nhưng nó biết không qua dài. Hấn khẽ vuốt mái tóc nó và nói:

- Anh chỉ là muốn tổ chức một lễ cưới như mong muốn của em. Anh muốn thật hoàn mỹ nên mới dời lại tuần sau, anh cố ý nói là mình qua Mỹ để có thời gian nhưng... anh không ngờ... chỉ vì vậy mà em lại thế này. Anh xin lỗi. Anh xin lỗi em.

Hấn vừa nói vừa ôm lấy nó, ôm một cách nhẹ nhàng tránh trúng vết thương nhưng lại đầy yêu thương, nó lại khóc, có lẽ nó cảm động, nó thật ngốc khi nghĩ sai cho hấn, nó muốn vươn tay ôm hấn nhưng mà vết thương đau quá nên nó không ôm lại được, hấn nhìn nó chặt vật như vậy thì khẽ cười:

- Anh ôm em là đủ rồi. Bé ngốc này, lần sau phải tin tưởng anh sẽ không bao giờ bỏ rơi em. - Hấn yêu chiều nói, nó vừa khóc vừa mỉm cười vừa ra sức gật đầu.

1 tuần sau.

Tiếng nhạc vang lên, cha sứ khẽ nhìn đồng hồ, tới giờ rồi nhưng chả thấy chú rể và cô dâu ở đâu cả.

Ở trong phòng trang điểm của cô dâu, My đi qua đi lại bực mình nói:

- Tức chết tôi mà. Đến trễ thế không biết.

- Tao đang cố trang điểm nè!!! - nó ngáp một cái nhỏ nói.

"Cốc... cốc"

Tiếng gõ cửa vang lên, hấn với chiếc áo vest đầy nam tính bước vào, Khôi nhẹ huých vai hấn nói:

- Hai vợ chồng mà làm gì mà đến trễ vậy? - Khôi và Triết nham hiểm hỏi.

- Đúng đó Băng!! Hai người làm cái gì mà đến trễ vậy? Đây là lễ cưới hai người đó. - My và Tuyết cũng quay sang hỏi nó.

Nó đỏ mặt, gục mặt xuống. Hấn cười gian xảo rồi lại đặt hai tay lên bả vai nó rồi nói

- Chuyện trẻ em không nên biết.

Vừa nói xong cả đám liền tức giận rồi đồng thanh nói:

- Ăn cơm trước keng.

Hấn và nó chỉ nhìn nhau rồi cười, ăn trước thì sao? Chúng tôi sắp cưới rồi đó. Dù sau nó vẫn tin tưởng hấn thì chuyện ăn trước, ăn sau là chuyện tụi này liên quan gì tới mấy người. Tụi này thế nào cũng có con trước mấy người, tới lúc đó đừng ngánh tị, xớ.

Lễ đường trước mắt, cha sứ tuyên hệ, hấn và nó trao nhau nụ hôn, nguyện hạnh phúc trọn đời, nguyện cả đời nhau đến răng long đầu bạc.

~~~~~

Hoàn.

~~~~~

Vài lời làm nhảm:

Cuối cùng cũng thấy chữ hoàn. Định là còn vài phiên ngoại nhưng mà nếu rảnh thì ra, không thì thôi, đừng chờ đợi, vì tở đây là siêu lười đó.

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Nhiệm Mâu (Cô Nàng Hotboy Lạnh Lùng Phần 3)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.